

εργατική

Κάθε Τετάρτη. Εφημερίδα της Αντικαπιταλιστικής Αριστεράς

αλληλεγγυη

No 1729, 1 Ιούλη 2026 www.sekonline.gr τιμή 2 ευρώ

ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΚΑΙ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ Σ'ΕΝΑΝ ΚΟΣΜΟ ΠΟΛΕΜΩΝ ΚΑΙ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΩΝ

Τετάρτη 15 Ιούλη, 8μμ Πλ. Δημαρχείου Εθνικής Αντίστασης

ΟΜΙΛΗΤΕΣ: ΤΡΙΣΕΚ - Κώστας Δοξιάδης, πρόεδρος κλιμακίου ΕΚΠΑ, Γιάννης Γιάνος, πρόεδρος Ένωσης Αιματωμένων Περσών, Κατερίνα Θυϊδου, δημοτική σύμβουλος Νίκαιας, Κώστας Καταραχιάς, ΔΣ συλλογείου ν.ο. Έλενα Βενιζέλου, Αρίμπα Νουρ, φοιτήτρια Φ.Σ. Πακιστανική Κοινότητα, Πάνος Γκαργκάνος, Εργατική Αλληλεγγύη

ΚΑΤΙΚΟΠΟΝΗΣΕΙΣ: ΚΑΡΤΕΣ ΑΠΕΡΓΙΑΣ ΜΕ ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΕΛΕΓΧΟ

Σοσιαλιστικό Εργατικό Κόμμα sekonline.gr

Κεντρικές εκδηλώσεις
Γυρίστε στις σελ. 3, 10, 11

ΠΡΟΧΩΡΑΜΕ ΑΠΕΡΓΙΑΚΑ

Θέλουμε μονιμοποιήσεις

- Όχι πόλεμο και "συνταγματική αναθεώρηση"

Από τις 24 Ιούνη στις 14 Ιούλη

Γυρίστε στις σελ. 8, 9

24/6, Αθήνα. Απεργιακή διαδήλωση οικοδόμων. Φωτό: Στέλιος Μιχαηλίδης

ΚΑΤΑΡΓΚΕΪΤ

Όμορφος κόσμος, ηθικός...

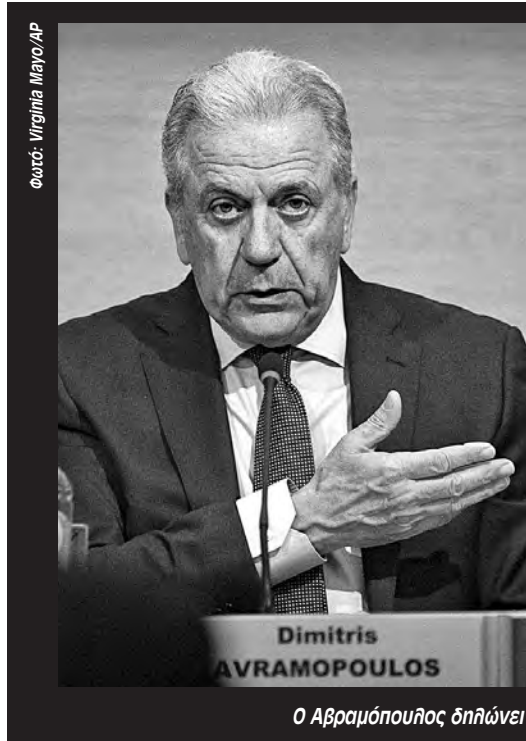
Το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης σε βάρος του Δημήτρη Αβραμόπουλου, που εξέδωσαν πριν λίγες μέρες οι βελγικές αρχές για την εμπλοκή του στο Κατάργκέιτ, βυθίζει την κυβέρνηση της ΝΔ ακόμα πιο βαθιά στο βάλτο των σκανδάλων. Τα «δεν φοβάμαι κανέναν», «όλη αυτή η ιστορία είναι μια μπουρδα» και «δεν έχω να απολογηθώ σε κανένα κερατά» που δήλωσε προκλητικά ο ίδιος στον πάντα «φιλόξενο» ΣΚΑΙ, δεν αλλάζουν αυτή την εικόνα.

Το Κατάργκέιτ ξέσπασε τον Δεκέμβριο του 2022. Στο επίκεντρό του ήταν η ΜΚΟ Fight Impunity («Πόλεμος κατά της Ατιμωρησίας»), με ιδρυτή και πρόεδρο τον Ιταλό πρώην ευρωβουλευτή **Αντόνιο Παντσέρι**, μέσω του οποίου το Κατάρ διοχέτευε μεγάλα χρηματικά ποσά σε πολιτικούς, αξιωματούχους και πρόσωπα-κλειδιά της ΕΕ για να επηρεάζουν υπέρ του κρίσιμες αποφάσεις των ευρωπαϊκών οργάνων -όπως την άρση των περιορισμών στη χορήγηση βίζας για πολίτες του Εμιράτου.

Το παράνομο λόμπινγκ, οι κατηγορίες για «εγκληματική οργάνωση, διαφθορά, ξέπλυμα μαύρου χρήματος» και οι συλλήψεις που έγιναν τότε, προκάλεσαν τεράστιους πολιτικούς τριγμούς σε ολόκληρο το ευρωπαϊκό οικοδόμημα. Ανάμεσα στους συλληφθέντες ήταν και η ευρωβουλευτίνα του ΠΑΣΟΚ και αντιπρόεδρος του ευρωκοινοβουλίου **Εύα Καϊλή**, ο πατέρας της οποίας πιάστηκε να βγαίνει από μεγάλο ξενοδοχείο με 600.000 ευρώ μέσα σε μια βαλίτσα. Ενώ άλλα 150.000 ευρώ εντοπίστηκαν μετά από έρευνα στο σπίτι της στις Βρυξέλλες το οποίο διατηρούσε μαζί με τον σύντρόφο της, σύμβουλο Ιταλού ευρωβουλευτή και επίσης συλληφθέντα **Φραντζέσκο Τζόρτζι**.

Η Καϊλή ως μέλος του εγκληματικού δικτύου είχε αξιοποιήσει τη θέση της για να προωθήσει τα συμφέροντα του Κατάρ. Όχι μόνο με τις εκθειαστικές ομιλίες της για τη χώρα, την οποία χαρακτήριζε ως «πρωτοπορία στα εργασιακά δικαιώματα» την ίδια περίοδο που υπολογιζόταν ότι 6.500 εργάτες είχαν χάσει τη ζωή τους στα έργα για το προηγούμενο Μουντιάλ. Ανάμεσα σε άλλα, είχε καταγγεληθεί ότι είχε ψηφίσει κρυφά σε συνεδρίαση της επιτροπής πολιτικών ελευθεριών, στην οποία η ίδια δεν ήταν μέλος, όταν εξέταζε τη διευκόλυνση για την παροχή βίζας σε πολίτες του Κατάρ.

Το όνομα του Αβραμόπουλου φιγουράριζε από τότε στη διεθνή και εγχώρια ειδησεογραφία, καθώς με τη λήξη της θητείας του ως Επιτρόπου Μετανάστευσης της ΕΕ το 2019 είχε μεταπηδήσει κατευθείαν στο... «Συμβούλιο Τιμής» της Fight Impunity. Ο ίδιος με το που έγιναν οι αποκαλύψεις -και οι συλλήψεις- παραιτήθηκε αμέσως από την θέση, έχοντας ως απάντηση στις πληροφορίες για έναρξη έρευνας και εναντίον του τις ίδιες περίπου δικαιολογίες που παρουσιάζει και σήμερα.

Ο Αβραμόπουλος δηλώνει ότι «δεν έχει να απολογηθεί σε κανένα κερατά»

Όπως ισχυρίζεται, η συμμετοχή του στη ΜΚΟ ήταν συμβολική χωρίς εκτελεστικές ή διαχειριστικές αρμοδιότητες και είχε την έγκριση της Ευρωπαϊκής Επιτροπής και της ίδιας της **Φον Ντερ Λάιεν**. Ο μισθός των 5.000 ευρώ που έπαιρνε (όχι και λίγα για κάποιον χωρίς αρμοδιότητες και σίγουρα εξοργιστικά για κάθε εργαζόμενο σήμερα) ήταν επειδή δεν είχε τότε άλλες αποδοχές. Τα ταξίδια και οι επαφές του στο Κατάρ δεν ήταν τίποτα παραπάνω από τιμητικές προσκλήσεις που δεχόταν ως πρώην Επίτροπος. Όσο για το παράνομο λόμπινγκ που έκανε ο Παντσέρι, δεν γινόταν μέσω της ΜΚΟ αλλά ήταν μια άλλη «παράλληλη δραστηριότητα».

Ένταλμα

Βέβαια το ένταλμα σύλληψης των βελγικών αρχών, το οποίο δημοσίευσε η Καθημερινή, αντικρούει όλα τα παραπάνω. Σύμφωνα με το άρθρο, το ένταλμα μιλά για τηλεφωνικές συνομιλίες και μηνύματα στα οποία εμφανίζεται το όνομα του Αβραμόπουλου και από την ανάλυση των οποίων προκύπτει ότι «τα μέλη της εγκληματικής οργάνωσης, και ιδίως ο Φραντζέσκο Τζόρτζι, η Εύα Καϊλή και ο Αντόνιο Παντσέρι, φέρεται να εργάστηκαν προκειμένου ο Δ. Αβραμόπουλος να διοριστεί ως ειδικός απεσταλμένος της Ευρωπαϊκής Επιτροπής στις χώρες του Κόλπου».

Μιλά επίσης για την Fight Impunity ως έναν από τους μηχανισμούς μέσω του οποίου διακινούνταν μαύρο χρήμα και επαφές, καθώς και για «ειδικό καθεστώς» το οποίο απολάμβανε ο Αβραμόπουλος στο εσωτερικό της όν-

τας το μοναδικό μέλος του Συμβουλίου Τιμής το οποίο αμειβόταν. Επισημαίνει «μια παράλληλη σχέση μεταξύ της παρέμβασης του Δ. Αβραμόπουλου στο πλαίσιο της χορήγησης θεωρήσεων Σένγκεν για το Κατάρ και της πρόσληψής του στην οργάνωση Fight Impunity». Ενώ κάνει αναφορά και σε «greek connection», δηλαδή σε επαφές και κινήσεις που έγιναν συνολικά αλλά και στα ταξίδια στη Ντόχα με μεσαζόντες την Καϊλή, τον Αβραμόπουλο κ.α και που, κατά την εκτίμηση των βελγικών αρχών, συνδέονταν με την τακτοποίηση του φακέλου απαλλαγής των πολιτών του Κατάρ από την υποχρέωση θεώρησης εισόδου στην ΕΕ.

Όσο για το μισθό που έπαιρνε ο Αβραμόπουλος από τη ΜΚΟ, άρθρο στη Lifo αναφέρει πως η εξήγησή του ότι δεν είχε άλλες αποδοχές «χρειάζεται μια κρίσιμη διευκρίνιση. Οι πρώην Επίτροποι της Ευρωπαϊκής Ένωσης δεν συνεχίζουν να λαμβάνουν μισθό ως εν ενεργεία μέλη της Κομισιόν, δικαιούνται όμως μεταβατικό επίδομα μετά τη λήξη της θητείας τους. Στην περίπτωση Αβραμόπουλου, ο οποίος υπηρέτησε ως Επίτροπος από την 1η Νοεμβρίου 2014 έως την 1η Δεκεμβρίου 2019, το επίδομα αυτό αντιστοιχούσε στο 55% του τελευταίου βασικού μισθού του και μπορούσε να καταβάλλεται για έως δύο χρόνια. Με δεδομένο ότι οι μισθοί των Επιτρόπων ανέρχονται σε πολλές χιλιάδες ευρώ τον μήνα, εύκολα καταλαβαίνει κανείς ότι το ποσό που ελάμβανε ο Δ. Αβραμόπουλος δεν ήταν αμελητέο».

Παρά τη δυσωδία που αναδύεται ξανά και τις βαριές κατηγορίες για «ένταξη σε εγκληματική οργάνωση,

δωροληψία υπαλλήλου κατ' εξακολούθηση και νομιμοποίηση εσόδων από παράνομη δραστηριότητα», η κυβέρνηση καλύπτει (και) τον Αβραμόπουλο. Όχι μόνο ο **Βορίδης** που τον στήριξε θερμά υιοθετώντας πλήρως το αφήγημά του ή ο **Γεωργιάδης** που χαρακτήρισε την υπόθεση «διασκεδαστική». Αλλά όλη η κυβέρνηση με τον **Π. Μαρινάκη** να δηλώνει σε ενημέρωση πολιτικών συντακτών ότι οι εξηγήσεις Αβραμόπουλου «φαίνονται πειστικές».

Εξηγήσεις

Προφανώς οι εξηγήσεις του Αβραμόπουλου δεν είναι καθόλου πειστικές. Όπως καθόλου πειστικό δεν είναι ότι ο ένας από τους δύο γιους του, με τους οποίους είχε κάνει ένα από τα ταξίδια στο Κατάρ, εργάζεται εδώ και δυο χρόνια ως μεγαλοστέλεχος στην Qatar Energy «με την αξία του» (όπως απάντησε ο Αβραμόπουλος στην αποκάλυψη του Documenta). Αλλά αυτά δεν έχουν καμιά σημασία για την κυβέρνηση.

Η κύρια «ενόχλησή» της ήταν, όπως σχολιάστηκε στα MME, η δημόσια τοποθέτηση του Αβραμόπουλου ότι δεν έχει να απολογηθεί σε κανέναν κερατά. «Είναι αυτονόητο ότι όταν οι αρχές ζητάνε κάτι -είτε οι ελληνικές είτε οι ευρωπαϊκές- οφείλουμε να ανταποκρινόμαστε όχι μόνο ως πολιτικοί αλλά συνολικά ως πολίτες», είπε ο Μαρινάκης.

Λες και ξέχασε κανείς ότι είναι η κυβέρνηση που φρόντισε ο δολοφόνος των Τεμπών **Καραμανλής** να την σκαπουλάρει με ένα πλημμέλημα, που αναβάθμισε τον **Τρύφωνα Κονιτζά**,

έναν από τους βασικούς εμπλεκόμενους στο έγκλημα της Πύλου με τους 650 νεκρούς πρόσφυγες, σε Αρχηγό του Λιμενικού μπας και γλυτώσει τη δίωξη από το Ναυτοδικείο, που έσωσε τους ΟΠΕΚΕΠΕδες Βορίδη και **Αυγενάκη** ή που κουκούλωσε τις υποκλοπές που έφταναν μέχρι το πρωθυπουργικό γραφείο.

Δεν αρκεί όμως να πει κανείς ότι η κυβέρνηση Μητσοτάκη έχει καταλήξει να είναι μια συμμορία υποδίκων. Η εμπλοκή Αβραμόπουλου στο σκάνδαλο ανοίγει τη συζήτηση για το πώς προκύπτουν αυτού του τύπου οι «συναλλαγές». Όπως έγραφε η Εργατική Αλληλεγγύη όταν ξέσπασε το Κατάργκέιτ:

«Σε κάθε περίπτωση είναι ένα ακόμη σκάνδαλο που αποδεικνύει πόσο σάπιο είναι το παραμύθι των «επενδύσεων» που έρχονται με τα πετροδολάρια για να φέρουν την «ανάπτυξη». Ολόκληρη η προηγούμενη δεκαετία κύλησε με τον Γεωργιάδη, τους εκπροσώπους της Νέας Δημοκρατίας - και όχι μόνο- να πνέουν μένεα ενάντια σε όσους μπλοκάραν τις «επενδύσεις» των «καταριανών»: Τη ρυπογόνα επένδυση που αφορούσε την κατασκευή μονάδας ηλεκτροπαραγωγής και ενός σταθμού LPG στον Αστακό Αιτωλοακαρνανίας. Την επένδυση στο πρώην αεροδρόμιο στο Ελληνικό. Την αγορά μιας τεράστιας έκτασης στη Ζάκυνθο πάνω από την παραλία του Ναυαγίου...»

«Η πολιτική αλλαγή ξεπαγώνει τις επενδύσεις των Καταριανών» διαβάσαμε μετά τις εκλογές του 2019. Και από τότε, τη μια ο Δένδιας, την άλλη ο Γεωργιάδης, νάσου να φωτογραφίζονται με τους εμίρηδες. Με τελευταία επίσκεψη αυτήν του Μητσοτάκη που προβλήθηκε με τυμπανοκρουσίες τον Αύγουστο και στην οποία διαπιστώθηκε «η κοινή βούληση για εμβάθυνση της συνεργασίας στον τομέα της ενέργειας, καθώς και στους τομείς του τουρισμού, των υποδομών, της γεωργίας, του πολιτισμού, του αθλητισμού και επιστημών».

Από τότε μέχρι σήμερα αυτές οι σχέσεις έχουν προχωρήσει ακόμα περισσότερο και σε νέα πεδία. Μόλις τον Απρίλη ο Μητσοτάκης υποδεχόταν ξανά στο Μαξίμου τον εμίρη του Κατάρ, **Σείχη Ταμίμ μπιν Χαμάντ Αλ Θανί**, με τους δυο τους να ανταλλάσσουν φιλοφρονήσεις για τα επιτεύγματα και τις σχέσεις των δύο χωρών, να μιλούν για τις πολεμικές εξελίξεις με το Ιράν και το ρόλο τους στην «επίλυση της σύγκρουσης» και να συζητούν όχι μόνο για τις πραιτέρω «επενδυτικές προοπτικές και ευκαιρίες» αλλά και για ενδεχόμενη «στρατηγική συνεργασία».

Εκεί, στα ανώτερα κλιμάκια, τις «διπλωματικές» επαφές και τις «πολύπλευρες» συναλλαγές για τα κέρδη των από πάνω, πατάνε οι Αβραμόπουλοι. Και, χωρίς γκρέμισμα όλου αυτού του οικοδήματος, πάντα θα ξεφυτρώνουν.

Λένα Βερδέ

28 Φεβράρη 2026, Γενική απεργία στην Αθήνα. Φωτό: Ορέστης Ηΐας

Αντίσταση και επανάσταση σ' έναν κόσμο πολέμων και καταστροφών

Η βαρβαρότητα του καπιταλισμού ξεδιπλώνεται καθημερινά γύρω μας. Ο Τραμπ μπορούσε να στείλει κομάντος για να αρπάξουν τον πρόεδρο της Βενεζουέλας μέσα από το Καράκας, αλλά δεν στέλνει ούτε ασπιρίνες τώρα που ο σεισμός έσπειρε εκεί μαζικά το θάνατο. Ο Τραμπ μιλάει για τερματισμό του πολέμου κατά του Ιράν, αλλά ο Νετανιάχου επιμένει στην κατοχή του Νότιου

Λίβανου και στις γενοκτονικές επιθέσεις στην Παλαιστίνη.

Την ίδια στιγμή, όμως, ξεδιπλώνεται δυναμικά και η αντίσταση στη βαρβαρότητα. Σείστηκε η Βηρυττός από τα μεγαλύτερα συλλαλητήρια ενάντια στις απόπειρες νομιμοποίησης της ισραηλινής κατοχής. Μέσα στις ίδιες τις ΗΠΑ, η οργή ενάντια στον πόλεμο του Τραμπ κορυφώνεται. Οι δημοσκοπήσεις δείχνουν ότι η αντίθεση στον πόλεμο κατά του Ιράν ξεπέρασε τα ιστορικά επίπεδα της αντίθεσης στον πόλεμο κατά του Βιετνάμ! Στις προκριματικές εκλογές του κόμματος των Δημοκρατικών, οι παραδοσιακές ηγεσίες χάνουν σαρωτικά από τους υποψήφιους των Δημοκρατικών Σοσιαλιστών του Μαυντάνι.

Συνένοχη κυβέρνηση

Εδώ, ο Μητσοτάκης και οι υπουργοί του τρέχουν να κατοχυρώσουν τις πολιτικές των θανατερών ιδιωτικοποιήσεων μέσα από αναθεώρηση του Συντάγματος λίγο πριν πέσει η κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας. Η ήττα του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού στη Μέση Ανατολή έχει αφήσει την συνένοχη κυβέρνηση εδώ ξεκρέμαστη. Η πολιτική των εξοπλισμών, των ΝΑΤΟικών βάσεων και της εμπλοκής με τις φρεγάτες από την Κύπρο ως το Άντεν, αντί για τα «ανταλλάγματα» που προσδοκούσε ο Δένδιας, φέρνει ακρίβεια και νέες επιθέσεις στην

εργατική τάξη και τη νεολαία. Κατάργηση της μονιμότητας στο Δημόσιο, νομιμοποίηση των ιδιωτικών κολέγιων ως ΑΕΙ, μονιμοποίηση της μνημονιακής λιτότητας με συνταγματικό «κόφτη» στις δημόσιες δαπάνες. Και βρόμικες ρατσιστικές εκστρατείες του Πλεύρη για να συσπειρώσει η Νέα Δημοκρατία την ακροδεξιά και τους φασίστες.

Καμιά από τις επιθέσεις τους δεν περνάει χωρίς αντίσταση. Από τα μαζικά αντιρατσιστικά συλλαλητήρια της 19 Ιούνη για να τιμωρηθούν οι δολοφόνοι της Πύλου, περάσαμε στις απεργίες στις 24 Ιούνη στους Οικοδόμους, στον Επισιτισμό-Τουρισμό και στα εργοστάσια Τροφίμων και Ποτών. Ενώθηκαν οι απεργοί στο κέντρο της Αθήνας και στην πρώτη γραμμή είχαν τους μετανάστες εργάτες που διεκδικούν και ΣΣΕ και «χαρτιά» για να μην είναι όμηροι των εργολάβων.

Τις ίδιες μέρες, το Συνέδριο της Ομοσπονδίας των Δασκάλων ψήφισε ομόφωνα για υπεράσπιση της μονιμότητας και απεργία μόλις ανοίξουν ξανά τα σχολεία. Επόμενος σταθμός είναι νέα απεργία σε όλο το Δημόσιο στις 14 Ιούλη ενάντια στη συνταγματική «αναθεώρηση». Και πηγαίνοντας προς τα εκεί επιμένουμε αντιρατσιστικά ενάντια στην άρση ασύλου του Τζαβέντ Ασλάμ και αντιπολεμικά ενάντια στη Σύνοδο του ΝΑΤΟ.

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΕΞΙΟΡΜΗΣΗ

Στις 32.150 ανέβηκε ο δείκτης της οικονομικής εξορμησης της Εργατικής Αλληλεγγύης με τις 4.100 που συγκεντρώθηκαν και αυτή την εβδομάδα.

Ευχαριστούμε όλες και όλους που μας έστειλαν την ενίσχυσή τους, καθώς και τους συντρόφους και τις συντρόφισσες που μάζεψαν ενίσχυση από τους εργασιακούς τους χώρους και τις γειτονιές τους.

Από 250: Γιάννης Χ., Δημήτρης Χ. Θράσος Τζ. 150 ευρώ. Από 50: Θανάσης Λ., Μαριάννα Θ., Αλέξανδρος Π., Βασίλης Κ., Γιούλη Κ., Μάνος Δ., Νίκος Μ., Μιχάλης Θ., Λίλιαν Μπ., Μιχάλης Μ., Κώστας Κ. Από 30: Μιχάλης Τ., Κωνσταντίνος Δ., Μαρία Π., Αντώνης Σ., Μάνθος Α., Γιώργος Φ. Από 20: Νεκτάριος Δ., Δημήτρης Α., Αθανασία Σ., Κώστας Λ., Εφη Γ., Αγγελική Φ., Σταυρούλα Φ., Νεκτάριος Φ., Ειρήνη Φ. Από 10: Μαρία Σ., Κώστας Κ., Νίκος Ρ., Γιώργος Κ., Γιάννης Μ., Εριέτα Μ., Ιβη Φ. και Θέμα Φ. 5 ευρώ.

Ευχαριστούμε επίσης τους Τ.Π. που συγκεντρώσαν και μας έστειλαν: Θησείο 150, Περιστέρι 50, Αμπελόκηποι 20, Ελληνικό 20, Νίκαια 20, Πλατεία Κυψέλης 60, Πειραιά 10 και από εργατικούς χώρους: Άγιος Σάββας 165, συνέδριο ΔΟΕ 60, Ευαγγελισμός 38, Αιγινήτειο 20, Τζάνειο 20, ΑΑΔΕ 15, Αγ. Ολγα 10, Δήμος Πειραιά 5.

Ευχαριστούμε την ΟΤΟΕ που γράφτηκαν συνδρομητές στην Εργατική Αλληλεγγύη καθώς όλες και όλους που γράφτηκαν ή ανανέωσαν την συνδρομή τους στην εφημερίδα και το περιοδικό Σοσιαλισμό από τα Κάτω: Ιωάννα Κ., Γιώργος Ρ., Αργυρή Ε., Λουίζα Ι., Σπυριδούλα Π., Γιώργος Φ., Θέμης Π., Μαρίζα Ψ., Στέλλα Μ., Δημήτρης Σ., Δημήτρης Τ., Μαρία Μ., Μύρωνας Μ.

Ο στόχος της συμφωνίας που επέβαλε το Ισραήλ -με τη συνδρομή όλων των συμμαχικών του δυτικών δυνάμεων- πάνω στην κυβέρνηση του Λιβάνου δεν πρόκειται να φέρει την ειρήνη. Αντίθετα, όπως δήλωσε ο ίδιος ο πρόεδρος της Βουλής του Λιβάνου απειλεί να οξύνει τις συγκρούσεις μέσα στην Λιβανική κοινωνία. Για την ακρίβεια, «ο στόχος της είναι να σπειρεί τη διχόνοια μεταξύ των Λιβανέζων...» όπως χαρακτηριστικά είπε.

Ο Λίβανος κουβαλάει πίσω του μια μεγάλη ιστορία βίαιων εσωτερικών συγκρούσεων. Ο εμφύλιος πόλεμος που ξέσπασε το 1975 κράτησε δεκαπέντε ολόκληρα χρόνια και άφησε πίσω του πάνω από 150 χιλιάδες νεκρούς και μια ερειπωμένη χώρα. Και, παρά το μικροσκοπικό του μέγεθος, ο Λίβανος έχει έναν από τους μεγαλύτερους καταλόγους πολιτικών δολοφονιών στον κόσμο.

Η ίδια η συμφωνία είναι προκλητική από την πρώτη μέχρι την τελευταία της γραμμή: «η λέξη 'απόσυρση' (των ισραηλινών δυνάμεων από τα κατεχόμενα Λιβανέζικα εδάφη) δεν εμφανίζεται πουθενά στο κείμενο της συμφωνίας», γράφει η εφημερίδα Financial Times. Αντί για αυτό μιλάει για «δυστοκίες ζώνες» όπου θα «αναπτυχθούν» οι Λιβανέζικες Ένοπλες Δυνάμεις (ο επίσημος στρατός του Λιβάνου). Αυτή η διαδικασία θα ανοίξει, σύμφωνα με το κείμενο, τον δρόμο για την «σταδιακή από-ανάπτυξη» των Ισραηλινών δυνάμεων. Χρονοδιάγραμμα για αυτές τις «αναπτύξεις» και «από-αναπτύξεις» δεν υπάρχει στη συμφωνία.

Το Ισραήλ έχει καταλάβει μια ζώνη πλάτους περίπου δέκα χιλιομέτρων στο Νότιο Λίβανο -μια περιοχή που το ίδιο ονομάζει «ζώνη ασφαλείας». Τουλάχιστον 4000 Λιβανέζοι έχουν χάσει τη ζωή τους από τα ισραηλινά πυρά και ένα εκατομμύριο περίπου άνθρωποι έχουν αναγκαστεί να εγκαταλείψουν τα σπίτια τους και τα χωριά του και να ζητήσουν καταφύγιο στο βόρειο τμήμα της χώρας. Η συμφωνία νομιμοποιεί, στην ουσία,

Έξω το Ισραήλ από τον Λίβανο

Διαδήλωση στη Βηρυτό ενάντια στη συμφωνία με το Ισραήλ. Φωτό: Ιμπραήμ Άμπο/AFP

αυτή την κατοχή -για άγνωστο πόσα χρόνια. «Μέχρι το Ισραήλ να τα προσαρτήσει τελικά», λένε κάποιοι.

Σε αντάλλαγμα για αυτές τις ισραηλινές «παραχωρήσεις» η κυβέρνηση και ο στρατός του Λιβάνου δεσμεύονται να αποπλίσουν όλες τις «μη κρατικές ένοπλες δυνάμεις» που λειτουργούν στη χώρα. Δηλαδή μία, την Χεζμπολάχ.

Το Ισραήλ μισεί θανάσιμα την Χεζμπολάχ. Και έχει πολλούς λόγους για αυτό. Πρώτον η Χεζμπολάχ είναι μια οργάνωση με στενούς δεσμούς με το Ιράν. Η κατάπαυση του πυρός στον Λίβανο ήταν ένας από τους βασικούς όρους που είχε θέσει η ιρανική ηγεσία στις διαπραγματεύσεις της Ελβετίας για το άνοιγμα των Στενών του Ορμούζ. Το Ισραήλ έκανε ότι μπορούσε για να τορπιλίσει τη σύνοδο κορυφής της Ελβετίας - βομβάρδισε τα ξενοδοχεία της 19ης Ιούνη, της ημέρας που θα άρχιζαν οι συνομιλίες, ξανά τον Νότιο Λίβανο αναγκάζοντας με αυτόν τον τρόπο την Ιρανική αντιπροσωπεία να

«μην προσέλθει στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων». Αλλά τελικά το μόνο που κατάφερε ήταν να την αναβάλλει για δυο μέρες -όχι να την ακυρώσει ολοκληρωτικά όπως θα ήθελε.

Κίνημα αντίστασης

Δεύτερον, η Χεζμπολάχ δεν αναγνωρίζει το κράτος του Ισραήλ. Στις διακηρύξεις της αναφέρει την «εξάλειψη του κράτους του Ισραήλ» σαν έναν από τους βασικούς της στόχους. Για την ακρίβεια η Χεζμπολάχ δημιουργήθηκε το 1982, σαν ένα κίνημα αντίστασης ενάντια στην εισβολή του ισραηλινού στρατού που είχε καταλάβει, όπως και τώρα, ένα μεγάλο τμήμα του Νότιου Λιβάνου, είχε ισοπεδώσει δεκάδες χωριά και είχε εξαναγκάσει εκατοντάδες χιλιάδες να εγκαταλείψουν τα σπίτια τους.

Και σαν να μην έφταναν αυτά, η Χεζμπολάχ νίκησε το 2000 τον Ισραηλινό στρατό και τον ανάγκασε να εγκαταλείψει άρον - άρον τον Λίβανο. Αυτή την ατίμωση δεν μπορεί να

την ξεχάσει ποτέ. Το Ισραήλ έχει δολοφονήσει, με γκανγκστερικό τρόπο, εκατοντάδες στελέχη της Χεζμπολάχ -ανάμεσά τους και τους δυο από τους τέσσερις ως τώρα αρχηγούς της.

Μέχρι τον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο ο Λίβανος ανήκε στην Οθωμανική Αυτοκρατορία. Στη συνέχεια πέρασε, με τη διαβόητη μυστική συμφωνία Σάικς-Πικό, κάτω από τον έλεγχο της Γαλλίας. Τυπικά η περίοδος αυτή έκλεισε στη διάρκεια του Β' Παγκοσμίου Πολέμου όπου και δημιουργήθηκε το σύγχρονο Λιβανέζικο κράτος. Η κληρονομιά της αποικιοκρατίας, όμως, συνέχισε να καταδιώκει την χώρα -και συνεχίζει να την καταδιώκει ακόμα και σήμερα.

Με δυο τρόπους: πρώτον η κληρονομιά της πολιτικής του «διαίρει να βασιλεύει» έχει αφήσει ανεξίτηλο αποτύπωμα πάνω στην κοινωνία. Οι κυβερνητικές θέσεις είναι μοιρασμένες, σχεδόν συνταγματικά, ανάμεσα στις ηγεσίες των διαφόρων «εθνοθρησκευτικών» ομάδων -Καθολικοί Μαρωνίτες, Άραβες Δρούζοι, Μουσουλμάνοι Σουνίτες και Σιίτες, Χριστιανοί Ορθόδοξοι- που εκμεταλλεύονται αυτές τις ταυτότητες για να λυμαίνονται την εξουσία. Η «Εθνική Συμφωνία», το άτυπο σύνταγμα που κληροδότησαν οι Γάλλοι στον Λίβανο, καθορίζει, για παράδειγμα, ότι ο πρόεδρος της Δημοκρατίας θα είναι πάντα Μαρωνίτης (ήταν οι πιο πιστοί σύμμαχοι των Γάλλων), ο πρωθυπουργός Σουνίτης, ο αρχηγός του στρατού Δρούζος και ο πρόεδρος της Βουλής Σιίτης. Ο εμφύλιος πόλεμος χρωστάει πολλά σε αυτή την

μοιρασιά των εξουσιών ανάμεσα στις ελίτ και στις προσπάθειές τους (και των συμμαχικών τους κρατών) να την ανατρέψουν η μια σε βάρος της άλλης.

Δεύτερον, η Γαλλία συνεχίζει να έχει στενούς δεσμούς με τον Λίβανο: εμπορικούς (πολλές γαλλικές εταιρίες λειτουργούν στον Λίβανο), στρατιωτικούς (Γάλλοι στρατιωτικοί έχουν τον κυρίαρχο ρόλο σε όλες σχεδόν τις «διεθνείς ειρηνευτικές αποστολές») και πολιτικούς -ο Μακρόν ήταν, για παράδειγμα, ο πρώτος ξένος ηγέτης που επισκέφθηκε τον Λίβανο μετά την καταστροφική έκρηξη του 2000.

Οι σχέσεις ανάμεσα στη Γαλλία και το Ισραήλ έχουν ψυχρανθεί, κάπως, τα τελευταία χρόνια. Ο Μακρόν, που μιλούσε στην αρχή για το «δικαίωμα του Ισραήλ στην αυτοάμυνα» αναγκάστηκε, κάτω από την πίεση της κατακραυγής ενάντια στη γενοκτονία, να αναγνωρίσει, τυπικά, την Παλαιστίνη. Και οι σχέσεις του με τον Τραμπ δεν είναι οι καλύτερες.

Αλλά αυτό δεν σημαίνει ότι δεν συμμαχίζονται τους απώτερους στόχους της επίθεσης ενάντια στο Ιράν και τον Λίβανο -την προσπάθεια να πάψει το Ιράν να αποτελεί μια ισχυρή περιφερειακή δύναμη στη Μέση Ανατολή. Τους συμμαχίζονται απόλυτα. Ο αποπλίσμος της Χεζμπολάχ είναι κοινός στόχος ολόκληρης της Δύσης.

Και αν αυτό οδηγήσει σε μια αιματηρή αποσταθεροποίηση στον Λίβανο; Την απάντηση την έχει δώσει πριν από πολλά χρόνια η **Μαντλίν Όλμπραϊτ**, η υπουργός Εξωτερικών των ΗΠΑ της εποχής του Κλίντον. «Στο Ιράκ σκοτώθηκαν 500 χιλιάδες παιδιά. Άξιζε το τίμημα;» την ρώτησε κάποτε ένας δημοσιογράφος. «Άξιζε» ήταν η απάντησή της.

Σωτήρης Κοντογιάννης

Οι σποραδικές εχθροπραξίες στα στενά του Ορμούζ απειλούν να τινάξουν στον αέρα τη συμφωνία που υπέγραψαν οι αντιπροσωπείες των ΗΠΑ και του Ιράν στην «Σύνοδο Κορυφής» που πραγματοποιήθηκε την Κυριακή 21 Ιουνίου στην Ελβετία. Αλλά προς το παρόν, παρά τις ιρανικές επιθέσεις ενάντια στα πλοία που προσπάθησαν να περάσουν από «μη εγκεκριμένα σημεία» τα Στενά και τα αμερικανικά «αντίποινα», οι τιμές του πετρελαίου στις διεθνείς αγορές παραμένουν σχετικά χαμηλές. Και αυτό έχει ιδιαίτερη σημασία για τον Τραμπ και το επιτελείο του. Για έναν πολύ απλό λόγο: η πτώση των τιμών του πετρελαίου ήταν το μοναδικό αντίδοτο που πήρε για τον τερματισμό του πολέμου στη σύνοδο της Ελβετίας.

«Παρόλο που ο Τραμπ αντιμετωπίζει κριτικές για την αποτυχία του να αποσπάσει οποιαδήποτε

«Μνημόνιο κατανόησης» χωρίς κατανόηση

τε μεγάλη παραχώρηση από την Τεχεράνη», γράφει η εφημερίδα Financial Times, «η προοπτική τερματισμού του πολέμου έχει χαμηλώσει τις τιμές του πετρελαίου, κάτι που βοηθάει το Ρεπουμπλικανικό Κόμμα στην τελική ευθεία προς τις ενδιάμεσες εκλογές του Νοεμβρίου». Η αναθέρμανση του πολεμικού μετώπου ανέβασε τις τιμές του πετρελαίου το πρωί της Δευτέρας (29 Ιουνίου) αλλά μόνο κατά 1,9% -και αυτό μόνο προσωρινά, για λίγες ώρες.

Οι αγορές εκτιμούν ότι ο Τραμπ, παρά τις εμ-

πρηστικές του δηλώσεις, θα κάνει ό,τι μπορεί για να τερματιστεί ο πόλεμος και να ανοίξουν οριστικά τα Στενά. Οι εκλογές του Νοέμβρη προφανώς παίζουν έναν ρόλο. Αλλά ούτε τον μοναδικό, ούτε τον κύριο. Το 20% των παγκοσμίων ροών πετρελαίου και φυσικού αερίου περνούσε, πριν την έναρξη του πολέμου στο Ιράν, από τα Στενά του Ορμούζ.

Οι ΗΠΑ είναι, χάρη στο «σχιστολιθικό πετρέλαιο», ένας από τους μεγαλύτερους εξαγωγείς ενέργειας στον κόσμο. Οι αμερικανικές εταιρίες

κυριολεκτικά θησαύρισαν αυτούς τους μήνες από την αύξηση των τιμών. Αλλά η παγκόσμια οικονομία -και μαζί της η αμερικανική- βρέθηκε στο χείλος του γκρεμού. Ο κίνδυνος μιας νέας παγκόσμιας κρίσης -σαν του 2008- ήταν ορατός «δια γυμνού οφθαλμού» στον ορίζοντα. Και η εθνική οικονομία έχει πάντα προτεραιότητα απέναντι στα συμφέροντα οποιουδήποτε κλάδου ή καπιταλιστή -ακόμα και όταν στον Λευκό Οίκο βρίσκεται κάποιος τόσο αλλοπρόσαλλος όσο ο Τραμπ.

Την Δευτέρα ο Τραμπ δήλωσε (ως συνήθως μέσα από το Truth Social, το δικό του, ιδιόκτητο κοινωνικό δίκτυο δηλαδή) ότι το Ιράν ζήτησε νέα συνάντηση, η οποία μάλιστα θα πραγματοποιηθεί στην Ντόχα του Κατάρ όπου τις ΗΠΑ θα εκπροσωπήσουν προσωπικά ο **Στιβ Γουίτκοφ** και ο **Τζάρεντ Κούσενερ**.

Το Ιράν διέψευσε την είδηση.

Διαδήλωση ενάντια στο ΝΑΤΟ

Διαδήλωση ενάντια στη Σύνοδο Κορυφής του ΝΑΤΟ που θα πραγματοποιηθεί στην Άγκυρα στις 6-7/7 και στην πιθανή επίσκεψη του Υπουργού Πολέμου των ΗΠΑ, Πιτ Χέγκεθ στη χώρα μας, αποφασίστηκε σε σύσκεψη αντιπολεμικών οργανώσεων στην οποία συμμετείχε και η Συμμαχία Σταματήστε τον Πόλεμο – Αλληλεγγύη στην Παλαιστίνη.

Η κινητοποίηση θα πραγματοποιηθεί την Τρίτη 7/7 στις 7μμ στο Σύνταγμα και θα ακολουθήσει πορεία στην Αμερικανική Πρεσβεία. Θα προηγηθεί συνέντευξη Τύπου την Πέμπτη 2/7, στις 12μ στην ΕΣΗΕΑ.

Οι αντιπολεμικές οργανώσεις χαρακτηρίζουν τη Σύνοδο του ΝΑΤΟ «πρόκληση για τον λαό και την νεολαία» καθώς οι ιμπεριαλιστές θα συναντηθούν «με κεντρικό θέμα τους πολεμικούς εξοπλισμούς και την αύξηση των δαπανών γι' αυτούς μέσα στο ευρύτερο πλαίσιο του ReArm Europe και των πολεμικών επιδιώξεων των Η.Π.Α., ΝΑΤΟ, ΕΕ... Ένα μπαράζ δισεκατομμυρίων, την ώρα που οι κοινωνικές δαπάνες περικόπτονται και ο εθνικός προϋπολογισμός "δεν βγαίνει" για την αντιμετώπιση της

ακρίβειας, των μισθών και συντάξεων πείνας και της στεγαστικής κρίσης. Την ίδια στιγμή η Κυβέρνηση και η αστική τάξη της χώρας, βαθαίνουν όλο και περισσότερο τη στρατηγική

συμμαχία με ΗΠΑ, ΝΑΤΟ και Ισραήλ, που αιματοκυλούν τη Μέση Ανατολή, στην Παλαιστίνη, στον Λίβανο και στο Ιράν».

27/6, Διαδήλωση στην Ιστανμπούλ ενάντια στη Σύνοδο του ΝΑΤΟ. Φωτό: Abdullah Tepeli/Zuma Press

Όχι στα συνέδρια πολέμου

Αντιπολεμική συγκέντρωση ενάντια στο "συνέδριο πολέμου" Athens Defence Conference πραγματοποιήθηκε το απόγευμα της Δευτέρας 29/6, στο Σύνταγμα.

Υπό στενό αστυνομικό κλοιό, δεκάδες αγωνιστές/ριες συγκεντρώθηκαν απέναντι από το ξενοδοχείο King George, με συνθήματα αλληλεγγύης στον Παλαιστινιακό λαό κι ενάντια στις ιμπεριαλιστικές επιθέσεις στη Δυτική Ασία.

Στο κάλεσμά της η **Συμμαχία Σταματήστε τον Πόλεμο** κατήγγειλε το «συνέδριο πολέμου που διεξάγεται με συμμετοχή σιωνιστικών γενοκτόνων όπως ο Ισραηλινός πρέσβης στην Ελλάδα Νόαμ Κάζ, επιχειρηματίες, καρβανάδες και κυβερνητικά στελέχη με στόχο την ακόμα μεγαλύτερη εμπλοκή της ελληνικής κυβέρνησης στο πλευρό ΗΠΑ και Ισραήλ σε ολόκληρη την περιοχή της Ανατολικής Μεσογείου και της Δυτικής Ασίας».

Κόντρα στο αποικιοκρατικό σχέδιο Τραμπ για την Γάζα

ΛΕΥΚΩΣΙΑ

Διαδήλωση ενάντια στη συνεδρίαση του "Συμβουλίου Ειρήνης για τη Γάζα" ήταν σε εξέλιξη το απόγευμα της Τρίτης 30/6 έξω από το Προεδρικό Μέγαρο της Λευκωσίας. Πρόκειται για το αποικιοκρατικό όργανο που προβλέπει το σχέδιο του Τραμπ, για την «ανοικοδόμηση» της Γάζας, υπό την προεδρεία του ίδιου, το οποίο όμως έχει βαλτώσει από τη σύστασή του τον Φλεβάρη.

Ο υπουργός Εξωτερικών των ΗΠΑ Μάρκο Ρούμπιο, ο ειδικός απεσταλμένος Στιβ Γουίτκοφ, ο πρώην βρετανός πρωθυπουργός (και βασικός συνεργάτης στις σφαγές του Μπους σε Ιράκ κι Αφγανιστάν) Τόνι Μπλερ, ο γαμπρός του Τραμπ Τζάρεντ Κούσερ, είναι ανάμεσα σε αυτούς που είχαν ανακοινωθεί ως μέλη του Συμβουλίου.

Πλήθος οργανώσεων της Αριστεράς και του αντιπολεμικού κινήματος καλούν στην κινητοποίηση καταγγέλλοντας ότι «το Συμβούλιο Ειρήνης δεν είναι τίποτε άλλο παρά ένα όχημα αμερικανικής ηγεμονίας, κερδοσκοπίας δισεκατομμυριούχων και

εξόντωσης της παλαιστινιακής ζωής στη Γάζα». Σύμφωνα με τους διοργανωτές «το όραμά τους για τη Γάζα δεν είναι η ανοικοδόμησή της προς όφελος του λαού της, αλλά η δημιουργία μιας "Ριβιέρας της Γάζας", οικοδομημένης πάνω στην εθνόκαθαρση των Παλαιστινίων από τη γη τους. Αυτό δεν αποτελεί ανθρωπισμό, αλλά καπιταλισμό της καταστροφής: πρόκειται για καιροσκοπική κερδοσκοπία πάνω στα ερείπια ενός κατεστραμμένου πληθυσμού που ήδη υφίσταται χρόνια γενοκτονία, κατοχή και απαρτχάιντ».

Προσθέτουν ότι «παρόλο που η κυπριακή κυβέρνηση επιμένει ότι "δεν είναι ούτε διοργανώτρια ούτε συνδιοργανώτρια" της εκδήλωσης, η ενεργή υποστήριξη της προς το Συμβούλιο, η ιδιότητά της ως παρατηρητή, καθώς και η εμπλοκή της στην υποβολή οκτώ εισηγήσεων προς το Συμβούλιο και η διευκόλυνση της διεξαγωγής της συνόδου και διαφόρων συναντήσεων, όπως επιβεβαιώθηκαν από τον Κυβερνητικό Εκπρόσωπο, συνιστούν μια επικίνδυνη επικύρωση ενός παράνομου και στερούμενου νομιμοποίησης οργάνου.

Διευκολύνοντας την ατζέντα του Τραμπ, η κυβέρνηση της Κυπριακής Δημοκρατίας καθίσταται συνένοχη στην προώθηση ενός σχεδίου που αντιβαίνει στις θεμελιώδεις αρχές των Ηνωμένων Εθνών, συμπεριλαμβανομένου του δικαιώματος στην αυτοδιάθεση, της απαγόρευσης της γενοκτονίας, της κατοχής, του εμποικισμού κατεχόμενων εδαφών και του απαρτχάιντ, αρχές στις οποίες η ίδια η Κύπρος στηρίζει τον δικό της αγώνα για δικαιοσύνη και επανένωση».

Εκδηλώσεις ΑΝΤΑΡΣΥΑ

Τοπική Επιτροπή Ν. Ιωνίας-Ν. Φιλαδέλφειας/Χαλκηδόνος-Μεταμόρφωσης. «Να ανατρέψουμε την πολιτική που γεννά πολέμους, φτώχεια και εκμετάλλευση-Λευτεριά στην Παλαιστίνη όχι στη συμμαχία ΗΠΑ-ΝΑΤΟ-Ισραήλ», Πέμπτη 2/7, 8.00μμ, πλ. Σημηριώτη Ν. Ιωνία, ομιλητής Γιώργος Μιχαηλίδης, μέλος ΚΣΕ ΑΝΤΑΡΣΥΑ

Τοπική Επιτροπή Κυψέλης-Γαλάτσι-Πατήσια, "Η Αντικαπιταλιστική Αριστερά απέναντι στο σφαγείο του πολέμου και της φτώχειας", Πέμπτη 2/7, 7.30μμ, θεατράκι της Φωκίωνος Νέγρη (Κυψέλη) Ομιλητές: Ιάσωνας Μαρκάτος / Μέλος ΠΣΟ της ΑΝΤΑΡΣΥΑ Κώστας Δικαίος / Μέλος ΠΣΟ της ΑΝΤΑΡΣΥΑ Φύλλια Πολίτη / Δημοσιογράφος

Τοπική Επιτροπή Ιωαννίνων «Για την εργατική αντιπεθεση και την αντικαπιταλιστική ανατροπή», Άλσος ποιητών, Πέμπτη 2 Ιούλη, 7.30μμ Ομιλητές: Ρίζος Μιχάλης, Ερωτοκρίτου Αργυρή, μέλη ΚΣΕ ΑΝΤΑΡΣΥΑ

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΚΔΗΛΩΣΗ ΑΝΤΑΡΣΥΑ Πέμπτη 9 Ιουλίου, 7:00μμ Πλ. Αυδή ΜΕ ΤΗΝ ΑΝΤΙΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΤΡΟΠΗ της κυβέρνησης & της επίθεσης του κεφαλαίου της πολεμικής βαρβαρότητας, της φτώχειας, του ρατσισμού κόντρα στη συναίνεση και στο συμβιβασμό

ΚΥΠΡΟΣ

ΣΕΒΓΚΙΟΥΛ ΟΥΛΟΥΝΤΑΓΚ Εργάστηκε ακούραστα χτίζοντας το δικαιοδοτικό κίνημα

Με μεγάλη θλίψη, η Εργατική Δημοκρατία άκουσε για τον θάνατο της Σεβγκιούλ Ουλουντάγκ. Συνάντησα για πρώτη φορά το έργο της όταν κυκλοφόρησε το βιβλίο «Oysters with the missing Pearls». Αρκετοί φίλοι το συνέστησαν και φυσικά όταν άρχισα να το διαβάζω, ήταν αδύνατο να το αφήσω από τα χέρια μου.

Η Σεβγκιούλ, περισσότερο από οποιονδήποτε άλλον, έβαλε τέλος στην προπαγάνδα της άρχουσας τάξης που χρησιμοποιούσε την τραγωδία των «αγνοουμένων» και των συγγενών τους εναντίον της άλλης πλευράς.

Ενώ για την ελληνοκυπριακή άρχουσα τάξη, το ζήτημα των αγνοουμένων ήταν ένα ζήτημα που έπρεπε να εκμεταλλευτεί για να παρουσιάσει την άλλη πλευρά ως βάρβαρη, η Σεβγκιούλ και μερικοί άλλοι, άλλαξαν τα πράγματα και ανέδειξαν την ανθρώπινη πλευρά της τραγωδίας, κάτι που είχε ως αποτέλεσμα να βρεθούν πολλοί αγνοούμενοι μετά από δεκαετίες αδράνειας των αρχών.

Η Εργατική Δημοκρατία συνεργάστηκε με τη Σεβγκιούλ Ουλουντάγκ μέσω της «Συμμαχία Σταματήστε τον Πόλεμο», μιας δικαιοδοτικής εκστρατείας που τίμησε τη μνήμη των θυμάτων των πολέμων στην Κύπρο και των δύο κοινοτήτων, με το σύνθημα «Ο κοινός πόνος μας ενώνει».

Το 2009 η Σεβγκιούλ είχε την ιδέα και εισηγήθηκε να οργανωθεί μια συνάντηση για να τιμήσει ανθρώπους που έσωσαν ζωές από την άλλη πλευρά, μια εξαιρετικά επιτυχημένη εκδήλωση που έφερε στο φως τις ιστορίες ηρώων που ρίσκαραν τη ζωή τους για να σώσουν αυτούς που οι εθνικιστές τους έλεγαν ότι ήταν οι «εχθροί» τους, αλλά στην πραγματικότητα ήταν απλώς γείτονες και φίλοι.

Η Σεβγκιούλ ήρθε και μίλησε για το έργο της σε μια σειρά από συναντήσεις που διοργάνωσε η Εργατική Δημοκρατία. Δεν αρνήθηκε ποτέ και αυτές οι συναντήσεις ήταν πάντα δημοφιλείς και με μεγάλη προσέλευση, καθώς ήταν ένα άτομο που είχε κάτι σημαντικό να πει με ένα απλό και ειλικρινή τρόπο.

Εργάστηκε ακούραστα χτίζοντας τον αγώνα του δικαιοδοτικού κινήματος, πιστεύοντας απόλυτα σε μια ειρηνική και ενωμένη Κύπρο. Θα μας λείψεις πολύ, ο θάνατος σου αφήνει ένα τεράστιο κενό στο κίνημα.

Δημήτρης Χατζηδημητρίου

Σεβγκιούλ Ουλουντάγκ

Συνέδριο ΟΛΜΕ 2-5 Ιούλη

Από τις 2 μέχρι τις 5 Ιούλη στο ξενοδοχείο Royal Olympic θα πραγματοποιηθεί το 22ο Συνέδριο της ΟΛΜΕ.

Οι εκπαιδευτικοί της δευτεροβάθμιας έχουμε βιώσει τις επιλογές της κυβέρνησης σε όλα τα επίπεδα. Η αξιολόγηση, η ιδιωτικοποίηση, η διάσπαση του ενιαίου χαρακτήρα της εκπαίδευσης με το πολλαπλό βιβλίο, οι επιθέσεις στους εκπαιδευτικούς με τα πειθαρχικά και τις διώξεις τα τελευταία χρόνια, βάζουν τον στόχο για το αγωνιστικό κομμάτι του κλάδου, τις Παρεμβάσεις Κινήσεις Συσπειρώσεις, ότι πρέπει να πιέσουμε το Συνέδριο να βγάλει απόφαση για απεργία με χαρακτηριστικά διάρκειας από τον Σεπτέμβρη.

Κατάργηση του νέου πειθαρχικού δικαίου, μπλοκάρισμα της συνταγματικής αναθεώρησης, αυξήσεις του μισθούς, διορισμοί, κατάργηση του πολλαπλού βιβλίου και του εθνικού απολυτηρίου, όλα αυτά τα αιτήματα συνοψίζονται στον αγωνιστικό βηματισμό που πρέπει να πάρει η Ομοσπονδία, η οποία χρειάζεται να σταθεί στο ύψος των περιστάσεων, ανεξάρτητα από τους συσχετισμούς.

Έχουμε το προηγούμενο του Συνεδρίου της ΔΟΕ, της δουλειάς των Παρεμβάσεων εκεί και αυτό δίνει ένα βηματισμό. Οι εικόνες από όλη την Ελλάδα είναι ότι ο κλάδος αυτή τη στιγμή είναι οργισμένος από τις επιθέσεις, τον εμπαιγμό και το μισθολογικό πάγωμα εδώ και πάνω από μια δεκαετία. Με αυτή τη λογική, σε ένα τόσο κρίσιμο συνέδριο και για τον κλάδο αλλά και συνολικά πολιτικά εν όψει εκλογών που διαφαίνονται, θεωρούμε ότι θα πρέπει η Ομοσπονδία να κλειδώσει σε απεργία με χαρακτηριστικά διάρκειας και θα δώσουμε όλες μας τις δυνάμεις και τη μάχη μέσα στο συνέδριο γι' αυτό.

Δώρα Κιντή,
εκπαιδευτικός
Γ' ΕΛΜΕ Αθήνας

Η 95η Γενική Συνέλευση της ΔΟΕ αποτέλεσε μια σημαντική στροφή για την πορεία της Ομοσπονδίας. Στις τελικές ψηφοφορίες υπήρξαν σημαντικές ανατροπές σε σχέση με τις αρχικές επισημώσεις.

Η πρώτη ανατροπή που συνέβη ήταν αυτή που αφορούσε στις θέσεις για το νέο πειθαρχικό δίκαιο. Σε αντίθεση με την εισήγηση που καλούσε σε «διάλογο» την κυβέρνηση για την βελτίωση πτυχών του νέου πειθαρχικού δικαίου, η ΓΣ, με ομόφωνη απόφασή της, καλεί σε συνολική άρνησή του, διεκδικώντας την κατάργηση του ν. 5225. Η απόφαση αυτή συμπληρώνεται από την άρνηση της Ομοσπονδίας να αποδεχτεί ότι ο αγώνας ενάντια στην αξιολόγηση αποτελεί ιδιώνυμο αδίκημα. Από την απαίτηση για παύση όλων των διώξεων για συμμετοχή στην απεργία-αποχή από την αξιολόγηση. Την αντίθεση στην απόπειρα συνταγματικής αναθεώρησης, που καταργεί τη μονιμότητα των δημοσίων υπαλλήλων, το άρθρο 16 και θέτει δημοσιονομικό κόφτη στις κοινωνικές δαπάνες και τους μισθούς. Και τέλος την απαίτηση απομάκρυνσης της αστυνομίας από ζητήματα πειθαρχικού ελέγχου.

Η δεύτερη ανατροπή αφορά στο πρόγραμμα δράσης. Πάλι με ομόφωνη απόφαση η ΓΣ καλεί στην πραγματοποίηση γενικών συνελεύσεων με το άνοιγμα των σχολείων και ολομέλεια προέδρων, έχοντας εισήγηση για την πραγματοποίηση κλαδικής απεργιακής κινητοποίησης μέχρι το τέλος Σεπτεμβρίου. Καλεί επίσης σε συμμετοχή στην πανδημοσιούπαλληλική απεργία στις 14 Ιούλη ενάντια στην απόπειρα της κυβέρνησης να φέρει το ζήτημα της συνταγματικής αναθεώρησης μέσα στο καλοκαίρι και συμμετοχή στα συλλαλητήρια στη ΔΕΘ τον Σεπτέμβρη. Επίσης επαναβεβαιώνει τις προηγούμενες αποφάσεις για απεργία-αποχή από τις διαδικασίες της αξιολόγησης και δηλώνει ότι Ομοσπονδία θα παρέχει νομική και οικονομική κάλυψη σε όποια/ο συναδέλφισσα/ο διώκεται λόγω της συμμετοχής του σε αυτή.

Το κλίμα οργής, αντίστασης και αγώνα που κυριαρχεί μέσα στα σχολεία καθόρισε τις ανατροπές μέσα στο συνέδριο και αποτέλεσε, όπως τον Μάρτη του '24, τη βασική αιτία στροφής της ΔΟΕ. Μέσα στα πέντε τελευταία χρόνια, χιλιάδες συνάδελφοι συμμετείχαν στον αγώνα κατά της αξιολόγησης, καθιστώντας την ένα άταφο πτώμα. Παρά τους εκβιασμούς, τις διώξεις, τις απειλές για πειθαρχικό και απόλυση, χιλιάδες ήταν αυτοί που επέμειναν και επιμένουν με τη συμμετοχή τους στην απεργία-αποχή. Παρά το γεγονός ότι τα δύο τελευταία χρό-

Οι εκπαιδευτικοί

νια κατεβήκαμε σε ένα συντονισμένο πανελλαδικό απεργιακό αγώνα μόλις μία φορά (τον Οκτώβρη του '24) χιλιάδες εκπαιδευτικοί συμμετείχαν στις στάσεις εργασίας, τις παραστάσεις, τις διαμαρτυρίες ενάντια στις συγχωνεύσεις, τα Ωνάσεια και τις διώξεις απαιτώντας, όμως από τη ΔΟΕ, να κλιμακώσει και να γενικεύσει τον αγώνα. Μόνο με αυτή τη διαρκή πίεση, από τα κάτω, οι ηγεσίες, που πέρσι μας κουνούσαν το δάχτυλο, λέγοντας ότι σπρώχνουμε τον κλάδο σε περιπέτειες, σήμερα αναγκάζονται να προσαρμοστούν και να δηλώνουν ότι στηρίζουν την α-α και τις συναδέλφισσες/ους, που συμμετέχουν σε αυτή. Μόνο έτσι άρχισαν να υποσχονται απεργίες, ενώ πέρσι δεν ήθελαν ούτε να ακούσουν γι' αυτές.

Ριζοσπαστικοποίηση

Κρίσιμο ρόλο σε αυτή την εξέλιξη έπαιξε το ρεύμα των Παρεμβάσεων – Κινήσεων – Συσπειρώσεων, το οποίο, μέσα και έξω από το συνέδριο, παίξαμε τον ρόλο του συλλογικού εκφραστή του ρεύματος ριζο-

σπαστικοποίησης που υπάρχει μέσα στα σχολεία. Ήμασταν η μόνη δύναμη που κατεβήκαμε με συγκεκριμένη απεργιακή πρόταση για τον Σεπτέμβρη και ταυτόχρονα η δύναμη που έθετε ως κόκκινη γραμμή και αιτία πολέμου, την οποιαδήποτε υπαναχώρηση από την απεργία-αποχή. Σε αντίθεση με άλλες δυνάμεις, που προσπαθούν συνεχώς ν' απλώνουν γέφυρες στην άλλη πλευρά, ήμασταν η δύναμη που ανέδειξε τους συνολικότερους εργατικούς, αντιπολεμικούς, αντιιμπεριαλιστικούς, αντιρατσιστικούς και αντισεξιστικούς αγώνες, για λευτεριά στην Παλαιστίνη και τιμωρία των ενόχων του εγκλήματος της Πύλου, για τα Προσφυγικά κλπ και να τους συνδέσουμε με τους αγώνες που δίνουμε στην εκπαίδευση. Αποτελεί από τις πλέον θλιβερές στιγμές του συνεδρίου η άρνηση της ΑΣΕ (της παράταξης που στηρίζεται από το ΠΑΜΕ), σε σύμπνοια με τη ΔΑΚΕ (ΝΔ) και τη ΔΗΣΥ (ΠΑΣΟΚ), να δοθεί ο λόγος σε έναν από τους δικηγόρους των θυμάτων του ναυαγίου-δολοφονίας στην Πύλο.

Σαν Δίκτυο εκπαιδευτικών «Η Τάξη μας» πήραμε την πρωτοβουλία να αναδείξουμε το θέμα του ναυαγίου της Πύλου στο συνέδριο της ΔΟΕ, σε αυτή την κεντρική διαδικασία πανελλαδικά για τους εκπαιδευτικούς της Πρωτοβάθμιας.

Είχαμε έρθει σε συνεννόηση με δικηγόρους επιζώντων του ναυαγίου, για να κάνουν τοποθέτηση στο συνέδριο. Αυτό συνοδεύτηκε από ένα ψήφισμα το οποίο καταθέσαμε και από υπογραφές που συλλέξαμε κατά τη διάρκεια των δύο πρώτων ημερών. Ήταν αποκαλυπτικό ότι από όλες τις παρατάξεις υπήρξαν υπογραφές με εξαίρεση προφανώς όσων προέρχονται από τη δεξιά παράταξη της ΔΑΚΕ (ΝΔ) που καλύπτει την κυβέρνηση γνωρίζοντας ποιος είναι ο ρόλος της σε αυτό το έγκλημα. Το ότι οι εκπαιδευτικοί ανταποκρίθηκαν μας έδινε το θάρρος να κάνουμε την παρέμβαση αυτή. Όμως, η παράταξη της ΑΣΕ (ΠΑΜΕ) σε σύμπνοια με τις δυνάμεις της ΔΑΚΕ (ΝΔ) και ΔΗΣΥ (ΠΑΣΟΚ), δεν επέτρεψαν να δοθεί λόγος στο δικηγόρο Τάκη Ζώτο που ήρθε ακριβώς για αυτόν τον λόγο. Ωστόσο και αντιπρόσωποι της ΑΣΕ, αλλά και από το Δίκτυο και σύσσωμες οι Παρεμβάσεις ήταν υπέρ και μαζέψαμε πολλές υπογραφές.

Η άρνηση της φωνής της Πύλου στο συνέδριο είναι πίσω από τις διαθέσεις των εκπαιδευτικών. Οι εκπαιδευτικοί έχουν σταθεί επανειλημμένα στο πλευρό των μεταναστών και των προσφύγων. Είχαμε την πρόσφατη εμπειρία στην Καλλιθέα. Ο ΣΕΠΕ Καλλιθέας έβγαλε δύο κομβικής σημασίας ψηφίσματα για το ναυάγιο της Πύλου, για συμμετοχή στα συλλαλητήρια του Pride. Υπήρξε μεγάλη ανταπόκριση και συμμετοχή στα συλλαλητήρια, ιδιαίτερα μετά τα δύο κρούσματα ρατσιστικής βίας που είχαμε στη γειτονιά τον τελευταίο μήνα. Αποδεικνύεται ότι όταν ανοίγεις αυτά τα ζητήματα στα σχολεία, η ανταπόκριση ήταν θετική, άμεση και αγκαλιάστηκε από τους εκπαιδευτικούς.

Στην πραγματικότητα αυτό που έλειπε μόνο ήταν η πρωτοβουλία. Γι' αυτό η Αριστερά έχει το χρέος να ανοίγει αυτά τα ζητήματα και να δένει τις μάχες μεταξύ τους. Σε ένα ευρύτερο πλαίσιο, με τις τοποθετήσεις μας στο συνέδριο που ήταν αιχμηρές και ως προς τις άμεσες διεκδικήσεις και τη μάχη που δίνουμε να βγει 48ωρη απεργία με την έναρξη της χρονιάς, θέλουμε να κάνουμε το σύνθημα «Τέμπη-Πύλος-Παλαιστίνη. Δεν υπάρχει ειρήνη χωρίς δικαιοσύνη», να ακουστεί όσο περισσότερο γίνεται και να δώσει τον τόνο για ένα αντικυβερνητικό σχέδιο δράσης.

Κώστας Καραγιάννης, μέλος ΣΕΠΕ Καλλιθέας

Η έκβαση του συνεδρίου ταυτόχρονα αποτελεί δικαίωση και για όσους δεν θεωρούμε τους εκλογικούς συσχετισμούς ως ευθύγραμμη αντανάκλαση των κοινωνικών και πολιτικών συσχετισμών που υπάρχουν στον κλάδο. Όσων δεν βλέπουμε απέναντί μας απλά «μπετοναρισμένες» γραφειοκρατίες, αλλά κοινωνικές δυναμικές της βάσης και θεωρούσαμε ότι είναι εφικτό να αποσπάσουμε ένα θετικό αποτέλεσμα, για τον κλάδο, μέσα από το συνέδριο.

Οι παραπάνω δυναμικές εκφράστηκαν και στα εκλογικά αποτελέσματα του συνεδρίου. Οι δυνάμεις των ΑΣΕ – ΔΑΚΕ – Δικτύου μείωσαν τις δυνάμεις τους. Η ΔΗΣΥ αν και αύξησε τις δυνάμεις της, ένα μεγάλο τμήμα αυτής της αύξησης οφείλεται στην ακροδεξιά διάσπαση της ΔΑΚΕ, από τη Β. Ελλάδα, που εναντιώνεται στην τωρινή της ηγεσία ψηφίζοντας ΔΗΣΥ. Οι Παρεμβάσεις μαζί με την Πρωτοβουλία αυξήσαμε τις δυνάμεις μας σε ποσοστά, αν και διατηρήσαμε τον αριθμό των συνεδριών μας στα ίδια επίπεδα με την προηγούμενη φορά. Ο στόχος για την τρίτη έδρα στο ΔΣ της ΔΟΕ δεν υλοποιήθηκε, αλλά δημιουργήθηκαν σε υπαρκτό βαθμό οι προϋποθέσεις για κάτι τέτοιο, αφού η απόσταση που μας χωρίζει από ΔΑΚΕ – ΔΗΣΥ είναι μικρή.

Μπροστά μας έχουμε μια μεγάλη μάχη. Με βάση τις αποφάσεις του συνεδρίου πρέπει να πάμε στα σχολεία και να στηρίξουμε τις/τους συναδέλφισσες/ους δίνοντας την εικόνα ότι ο αγώνας μπορεί να έχει αποτελέσματα. Πρέπει να δώσουμε τη μάχη της ενημέρωσης και της μαζικής οργάνωσης των γενικών συνελεύσεων. Δεν πρέπει να αφήσουμε κανένα περιθώριο στις συνδικαλιστικές γραφειοκρατίες να υπαναχωρήσουν και να κρυφτούν πίσω από προφάσεις. Να δώσουμε τη μάχη της υλοποίησης της πρότασης για 48ωρη απεργία με νέες γενικές συνελεύσεις στη συνέχεια για περαιτέρω κλιμάκωση. Ταυτόχρονα να δώσουμε τη μάχη για μια ακόμα πιο δυνατή αντικαπιταλιστική Αριστερά που τόσο αξίζουν να έχουν οι εκπαιδευτικοί.

Μεγάλο ρόλο στην υλοποίηση και στη γενίκευση των αποφάσεων της ΔΟΕ θα παίξουν και οι αποφάσεις του συνεδρίου της ΟΛΜΕ όπου οι Παρεμβάσεις έχουμε πρόταση για πραγματοποίηση αγώνα με χαρακτηριστικά διάρκειας.

**Δίκτυο Εκπαιδευτικών
«Η Τάξη μας»**

στην πρώτη γραμμή

«Το πρόβλημα είναι ότι δεν έχουμε τελειώσει με την ιδεολογική κυριαρχία της Αριστοτεράς εδώ και χρόνια που έχει κάνει τον απλό κόσμο να πιστέψει ότι δικαιούται και μπορεί να έχει δημόσια κοινωνικά αγαθά δωρεάν». Αυτές οι δηλώσεις συμπυκνώνουν την επταετία Μησοτάκη.

Γιατί για την ιδεολογική, πολιτική και ταξική τους κυριαρχία ο στόχος τους είναι να γκρεμίσουν ό,τι κέρδισε το κίνημα της Μεταπολίτευσης. Να διαλύσουν την δημόσια και δωρεάν εκπαίδευση, το δημόσιο και δωρεάν σχολείο, το δημόσιο και δωρεάν πανεπιστήμιο, την Υγεία και την κοινωνική ασφάλιση. Αλλά περισσότερο να διαλύσουν τα δικαιώματα, τα συνδικάτα και τους συνδικαλιστές. Μία κυβέρνηση που όλα τα σφάζει και τα μαχαιρώνει στο όνομα των Συμφώνων της σταθερότητας της Ευρωπαϊκής Ένωσης, ξοδεύει πακτωλούς χρημάτων για εξοπλισμούς, δίνει γη και ύδωρ στους ιμπεριαλιστές, είναι συνένοχη για τη σφαγή του παλαιστινιακού λαού, την ίδια ώρα που οι εκπαιδευτικοί στενάζουμε και στα σχολεία μας πέφτουν τα ταβάνια. Η ίδια κυβέρνηση πνίγει πρόσφυγες στην Πύλο και στη Χίο. Η μαφία που λέγεται κυβέρνηση κάνει τα χατίρια των εφοπλιστών. Συμμετείχαμε σε όλες τις εξορμήσεις ΗΠΑ-Ισραήλ, όμως εμείς διαλέξαμε την πλευρά των χαμένων. Αυτοί που διακαίωθηκαν, ήταν το αντιπολεμικό κίνημα γιατί οι Αμερικάνοι τα μαζεύουν όπως-όπως από το Ιράν και εμείς αυτό δεν το ξεχνάμε. Και δεν το ξεχνάμε γιατί εμείς πληρώσαμε και πληρώνουμε τα οπασμένα αυτών των πολεμικών εξορμήσεων.

Ιδιωτικοποιήσεις

Οι εργαζόμενοι, οι μαθητές μας, ο λαός γενικότερα βιώνουμε τη φτώχεια, την κερδοσκοπία της ακρίβειας, αντεργατικά νομοσχέδια, διώξεις, καταστολή εργασιακή, ιδιωτικοποίηση, εξουθένωση σε όλα τα επίπεδα. Είναι η κυβέρνηση των φροσπέδων, των αρίστων, των Λαζαρίδηδων και γι' αυτό κλείνουν μάτια και αυτιά σε αυτά που βιώνει ο κλάδος. Αυτή η κυβέρνηση τολμάει να στέλνει στα πειθαρχικά τους συναδέλφους μας, κυνηγά τους συνδικαλιστές. Και εκεί δεν μπορεί η Ομοσπονδία να βγάλει ανακοινώσεις υπερασπίσης γραπτά. Εκεί χρειάζεται συλλογικά να υπερασπιζόμαστε τους πάντες. Και ενώ η εικόνα και η δυσωδία των σκανδάλων και των κρατικών εγκλημάτων απλώνεται σε όλη τη χώρα, συνεχίζεται να στήνεται στην εκπαίδευση πάρτι μεταφοράς ζεστού χρήματος στις τσέπες των ιδιωτών, όπως γίνεται με τα Ωνάσια Πρότυπα και με το πολλαπλό βιβλίο. Είναι πτυχές ιδιωτικοποίησης που ροκανίζουν σταδιακά τον δημόσιο χαρακτήρα της εκπαίδευσης.

Λογάριασαν όμως χωρίς τον ξενοδόχο. Πέντε χρόνια τώρα δεν πέρασε η κατηγοριοποίηση των εκπαιδευτικών, δεν πέρασε η κατηγοριοποίηση των σχολείων, δεν πέρασε η αξιολόγηση. Γιατί όσο και να θέλουν να το προσπερνάμε ή να το ξεχνάμε στις ανακοινώσεις μας, είναι ο μόνος ζωντανός, πραγματικός αγώνας των τελευταίων χρόνων που έχει αναμετρηθεί πολιτικά με το υπουργείο και το έχει στριμώξει. Γι' αυτό εμείς είμαστε με τους νεοδιοριστούς ενάντια στην αξιολόγηση σε όλη τη χώρα και όχι με τους αξιολογητές. Γι' αυτό το νέο πειθαρχικό δίκαιο πρέ-

Ολοκληρώθηκε η 95η Γενική Συνέλευση της ΔΟΕ. Οι εργασίες της έγιναν από τις 23 μέχρι τις 26 στο ξενοδοχείο Novotel. Το συνέδριο πήρε σημαντικές αποφάσεις για μία σειρά κρίσιμα ζητήματα για τον κλάδο: για την απεργία- αποχή από την αξιολόγηση, το νέο πειθαρχικό δίκαιο, την συνταγματική αναθεώρηση και τον απεργιακό βηματισμό του κλάδου στις αρχές Σεπτεμβρίου. Οι αποφάσεις των τελικών ψηφοφοριών έφεραν ανατροπές σε σχέση με τις αρχικές εισηγήσεις.

Σημαντικό ρόλο στην έκβαση του συνεδρίου έπαιξε η δουλειά των συνέδρων των Παρεμβάσεων- Κινήσεων Συσπειρώσεων και των εκπαιδευτικών του Δικτύου «η Τάξη μας». Οι τοποθετήσεις των συνέδρων, οι παρεμβάσεις δικωμένων εκπαιδευτικών, η συνεχής παρουσία και εξόρμηση, έδωσαν ώθηση στις ανατροπές του συνεδρίου. Το συνέδριο της ΔΟΕ δημιουργεί σημαντικό προηγούμενο για να κινηθεί σε αγωνιστική κατεύθυνση και η ΟΛΜΕ, ομοσπονδία των εκπαιδευτικών της Δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης στο 22ο Συνέδριο της που ακολουθεί.

95η Γενική Συνέλευση της ΔΟΕ. Φωτό: Λένα Βερδέ

Αποτελέσματα εκλογών συνεδρίου ΔΟΕ	2026				2024			
	ΔΣ ΔΟΕ		ΑΔΕΔΥ		ΔΣ ΔΟΕ		ΑΔΕΔΥ	
	ΨΗΦΟΙ	ΕΔΡΕΣ	ΨΗΦΟΙ	Αντιπρόσωποι	ΨΗΦΟΙ	ΕΔΡΕΣ	ΨΗΦΟΙ	Αντιπρόσωποι
ΕΓΓΕΓΡΑΜΜΕΝΟΙ	481	-	481		495		495	
ΨΗΦΙΣΑΝ	478		478		495		495	
ΑΚΥΡΑ-ΛΕΥΚΑ	1		3		1		1	
ΕΓΚΥΡΑ	477		475	127	494		494	131
Α.Σ.Ε.(ΠΑΜΕ)	117	3	117	31	131	3	135	36
Δ.Α.Κ.Ε.	99	2	99	27	104	2	107	29
ΔΗ.ΣΥ.	101	2	99	27	94	2	91	24
ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΙΣ ΚΙΝΗΣΕΙΣ ΣΥΣΠΕΙΡΩΣΕΙΣ					85	2	86	23
ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ ΑΝΕΞΑΡΤ. ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ	92	2	93	25	7		6	2
ΑΝΕΝΤΑΧΤΟΙ/ΕΣ								
ΔΙΚΤΥΟ	64	2	64	17	67	2	64	17
ΠΡΟΟΔΕΥΤΙΚΑ ΡΕΥΜΑΤΑ	3		3		5		4	1
ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ	1		1		1		1	-

πει να είναι κομμάτι αυτού του συνεδρίου και να συζητήσουμε πώς θα το πετάξουμε στα σκουπίδια. Γι' αυτό ξαναψηφίζουμε την απεργία-αποχή γιατί όσες φορές και να τη ψηφίσουμε δεν είναι αρκετό. Γιατί είναι χιλιάδες οι νεοδιοριστοί. Γιατί εμείς από τις Παρεμβάσεις Κινήσεις Συσπειρώσεις τους κοιτάμε στα μάτια και η ομοσπονδία πρέπει να ξαναψηφίσει την απεργία-αποχή αν θέλει να σώσει την αξιοπρέπειά της και την αξιοπιστία της.

Αυτή τα χρόνια χάσαμε κι άλλες ευκαιρίες. Να συγκρουστούμε για όλα αυτά που συζητάμε εδώ στο συνέδριο. Αντί γι' αυτό όμως οι πολιτικές και συνδικαλιστικές ηγεσίες, ήταν πίσω από τις ανάγκες μας και πίσω από τις ανάγκες του κλάδου. Όταν τα ίδια τα Πειθαρχικά συμβούλια δεν τολμούν να πάρουν απόφαση και είναι στημένοι με την πλάτη στον τοίχο γιατί δεν τολμάνε να μας καταδικάσουν, γιατί η απεργία- αποχή είναι δικαίωμα και εμείς είμαστε παντού σε όλη την Ελλάδα. Και από την άλλη δεν τολμάνε να μας αθώσουν γιατί έτσι θα παραδεχτούν πεντακάθα-

ρα την ήττα τους. Μπορεί η Ομοσπονδία λοιπόν να μην καλεί απεργία όταν εκδικάζονται τα πρώτα πειθαρχικά στην Τρίπολη; Δυστυχώς μπορεί. Μπορεί να μην καίγεται το πελεκουδί όταν πέφτουν δακρυγόνα και ΜΑΤ στην Α' Αθήνας; Όταν υπάρχει τεράστιο κίνημα αγροτών εμείς να μη συμπορευόμαστε μαζί τους; Αλήθεια πιστεύουμε πως θα κερδίσουμε με τρίωρες στάσεις εργασίας τον 13ο και 14ο μισθό; Πιστεύουμε ότι θα προχωρήσουμε με την τρίωρη συν τρίωρη για να πάρουμε πίσω ό,τι μας έχουν κλέψει; Όταν η κυβέρνηση κατεβάζει ό,τι έχει και δεν έχει δεν απαντάμε με νεροπίστολα. Χρειάζονται συλλογικοί αγώνες σχεδιασμένοι με πρότυπο τη νίκη. Το 2006 βάλουμε στα σοβαρά το ζήτημα των μισθών. Αυτό χρειάζεται να κάνουμε και τώρα. Εμπρός για 48ωρη τον Σεπτέμβρη, καταλήψεις διαδηλώσεις να τους πάρουμε φαλάγγι.

Χριστίνα Λαδά,

Δίκτυο εκπαιδευτικών «η Τάξη μας»,
αντιπρόσωπος στο συνέδριο της ΔΟΕ
από τον ΣΕΠΕ Μεσσηνίας

Δυο κόσμοι

Είμαι νεοδιοριστή του 2024 με δύο πειθαρχικά ενώ δεν έχει παρέλθει καν η διετία μου. Όπως και πέρσι, έτσι και φέτος, είμαστε πάλι εδώ, μπροστά σας. Στην πλειοψηφία μας είμαστε με πειθαρχικές δίωξεις επειδή συμμετέχουμε στην απεργία-αποχή από την αξιολόγηση. Ένα χρόνο τώρα η επίθεση έχει ενταθεί. Κάποιοι από τη Δυτική Αττική και άλλες διευθύνσεις έχουμε και δεύτερο πειθαρχικό τελευταία βδομάδα πριν κλείσουν τα σχολεία και με τη διευθύντρια εκπαίδευσης να βγαίνει στην σύνταξη την τελευταία μέρα των σχολείων και να παραδίδει δεύτερα πειθαρχικά με το καινούργιο πειθαρχικό.

Ξέρουμε καλά ότι έξω από το υπόγειο του Νοβοτέλ υπάρχουν δύο κόσμοι. Ο κόσμος των εξουσιαστών, των κυβερνητικών που πνίγει πρόσφυγες και μετανάστες στα νερά του Αιγαίου, που δολοφονεί εργάτριες στα εργοστάσια της Βιολάντα και εργάτες στα εργοτάξια του Ελληνικού, που σκοτώνει χωρίς δεύτερη σκέψη όποιον δεν έχει να πληρώσει υπηρεσίες υγείας και που στο όνομα των αναπλάσεων κάνει εξώσεις.

Υπάρχει όμως και ένας άλλος κόσμος, υπάρχουμε κι εμείς, ο κόσμος που αντιστέκεται και οργανώνεται σε δομές αλληλεγγύης και σωματεία, που βάζει το κορμί του μπροστά όπως ο απεργός πείνας Αρίστος Χατζής για να υπερασπιστεί το δίκαιο, τη ζωή και τον άνθρωπο πέρα από κάθε χρώμα, φύλο και φυλή. Σε αυτό τον κόσμο ανήκουμε κι εμείς, οι δικωμένοι, οι απεργοί που υπερασπιζόμαστε το δημόσιο δωρεάν σχολείο, που στεκόμαστε δίπλα στα παιδιά και τις ανάγκες τους, που αγωνιζόμαστε για μια άλλη κοινωνία που να μας χωράει όλους, που να μπορούμε να αναπνεύσουμε και να έχουμε οξυγόνο.

Γιατί σε αυτή την κοινωνία όσοι αγωνιζόμαστε, όσοι μιλάνε, όσοι διεκδικούν και τολμούν να ονειρεύονται, διώκονται κατά χιλιάδες. Και θεωρούμε πως αυτό θα έπρεπε να είναι το πρώτο και το βασικό θέμα της 95ης Γενικής Συνέλευσης. Σήμερα πρέπει να αναμετρηθείτε με αυτό το ερώτημα. Με ποια από τις δύο πλευρές θα ταχθείτε. Αν θα υπερασπιστείτε τους χιλιάδες απεργούς και δικωμένους εκπαιδευτικούς ή αν θα συνταχθείτε με την κυβέρνηση και τα σχέδιά της. Από την πλευρά του αγώνα απαιτούμε: επαναβεβαίωση της ισχύουσας απεργίας-αποχής και δέσμευση για άμεση επαναπροκήρυξη της σε περίπτωση που βγει παράνομη, πλήρη οικονομική και νομική κάλυψη από τη ΔΟΕ όλων των δικωμένων, όπου και να βρίσκονται, σε κάθε άκρη της Ελλάδας και ψήφιση αγωνιστικού πλαισίου δράσης για την καινούργια χρονιά γιατί δεν γίνεται να ανοίξουν τα σχολεία χωρίς μια κλαδική απεργία λες και δεν συμβαίνει τίποτα. Η απεργία δεν διώκεται, νικά. Κανένα και καμία μόνο.

Βίκυ Ζαφειροπούλου,
διωκόμενη νεοδιοριστή εκπαιδευτικός

ΑΠΕΡΓΙΑ 24 ΙΟΥΝΗ

Δύναμη για κλιμάκωση

Σε 24ωρη απεργία προχώρησαν οι εργαζόμενοι σε Επισιτισμό-Τουρισμό, Οικοδομές και Τρόφιμα Ποτά στις 24 Ιούνη με κεντρικά αιτήματα τις Συλλογικές Συμβάσεις Εργασίας, τις αυξήσεις στους μισθούς, τα μέτρα υγιεινής και ασφάλειας στους χώρους εργασίας. Η πιο δυνατή στιγμή της απεργίας ήταν όταν οι πορείες των απεργών των τριών κλάδων ενώθηκαν έξω από το Υπουργείο Εργασίας.

Η απεργιακή συγκέντρωση των Οικοδόμων έγινε στην πλατεία Κάνιγγος. Ανάμεσα στα σωματεία που συμμετείχαν με πανό ήταν το Συνδικάτο Οικοδόμων, το Συνδικάτο Ηλεκτρολόγων, το Σωματείο Μισθωτών Τεχνικών, το σωματείο Εργαζομένων στην Κατασκευή Γραμμής 4 στο εργοτάξιο του Μετρό, το Σωματείο Εργαζομένων στο εργοτάξιο του Ελληνικού. Ξεχώρισε η συμμετοχή των μεταναστών εργατών από το εργοτάξιο του Ελληνικού με πανό στα αραβικά και στα ελληνικά που έγραφε «Κανένας εργαζόμενος παράνομος, ΘΕΛΟΥΜΕ ΧΑΡΤΙΑ, Υπεράσπιση των εργασιακών μας δικαιωμάτων σε κάθε εργοτάξιο, Να βρεθεί λύση για τους νέους που κρατούνται στα camps».

Στα γραφεία του ΣΕΒ συγκεντρώθηκαν οι εργαζόμενοι στα Τρόφιμα - Ποτά. Στη συγκέντρωση συμμετείχαν με πανό η Ομοσπονδία Τροφίμων Ποτών, το Συνδικάτο Γάλακτος Τροφίμων Ποτών Αττικής, οι Φοιτητικοί Σύλλογοι σε ΣΕΤ και Γεωπονικό και τα σωματεία εργαζομένων σε ΔΕΛΤΑ, ΝΙΚΑΣ και Tasty.

Οι εργαζόμενοι σε επισιτισμό-τουρισμό συγκεντρώθηκαν έξω από τα γραφεία της Ένωσης Ξενοδόχων. Συμμετείχαν με πανό το Συνδικάτο Επισιτισμού-Τουρισμού, τα Σωματεία εργαζομένων στα Ξενοδοχεία Athens Marriott, Stanley, M. Βρετανία, η αντικαπιταλιστική κί-

νηση σε τουρισμό-επισιτισμό "η Καμαριέρα" και η Λάντζα. Στην απεργιακή συγκέντρωση τον λόγο πήραν μία σειρά εκπρόσωποι σωματείων μιλώντας για τις συνθήκες που επικρατούν σε ξενοδοχεία και μαγαζιά εστίασης, σε τουριστικά καταστήματα. Όταν ξεκίνησε η διαδήλωση προς το Υπουργείο Εργασίας, πλάι στα συνθήματα για τις αυξήσεις και τη βελτίωση των συνθηκών εργασίας, φωνάχτηκαν συνθήματα για ελεύθερη Παλαιστίνη.

Επιτυχία

«Μετά την επιτυχία της απεργίας στις 24 Ιούνη να κλιμακώσουμε απεργιακά για να νικήσουμε», γράφει ο **Συντονισμός Εργατικής Αντίστασης** στην ανακοίνωσή του μετά την απεργία.

«Με επιτυχία πραγματοποιήθηκε την Τετάρτη 24 Ιούνη, η 24ωρη απεργία πανελλαδική απεργία των εργαζομένων στον Τουρισμό-Επισιτισμό, στις Κατασκευές και στα Τρόφιμα-Ποτά. Η επιτυχία της απεργίας φάνηκε από το γεγονός ότι το εργοτάξιο του Ελληνικού παρέμεινε νεκρό για δύο μέρες, με 100% συμμετοχή στην απεργία, μια που το σωματείο των εργαζομένων στο Ελληνικό είχε προκηρύξει απεργία και την Τρίτη 23/6. Αντίστοιχα δεκάδες γιατί σε μεγάλα έργα αλλά και σε μικρότερες οικοδομές νέκρωσαν στην σημερινή απεργία, καθώς και επισιτιστικά καταστήματα, ξενοδοχεία και μεγάλα εργοστάσια του κλάδου των τροφίμων υπολειπώθηκαν».

Οι τρεις μεγάλες Ομοσπονδίες του ιδιωτικού τομέα, προχώρησαν συντονισμένα σε κοινή απεργιακή συγκέντρωση στο Υπουργείο Εργασίας δίνοντας το στίγμα της ενότητας και των κοινών αιτημάτων. Τον τόνο στην απεργιακή συγκέντρωση τον έδωσαν οι δεκάδες μετανάστες οικοδόμοι, κύρια από το εργοτά-

ξιο του Ελληνικού, που συμμετείχαν στην απεργία με τα πανό τους, μαζί με το συνδικάτο οικοδόμων, διεκδικώντας χαρτιά και νομιμοποίηση για όλους τους μετανάστες εργάτες και ίσα δικαιώματα. «Ούτε μια μέρα δουλειά χωρίς χαρτιά» ήταν ένα από τα βασικά τους συνθήματα που κέρδισε όλη την απεργιακή συγκέντρωση.

Δύο ήταν τα κεντρικά αιτήματα της απεργίας. Το πρώτο ήταν οι αυξήσεις στους μισθούς και οι συλλογικές συμβάσεις, μια που τα μεροκάματα και ο μισθός δεν φτάνει μέχρι τις 20 του μήνα, απέναντι στα ψέματα κυβέρνησης και εργοδοτών ότι τάχα χρήματα δεν υπάρχουν την ώρα που ξοδεύουν δις για εξοπλισμούς.

Το δεύτερο ήταν για μέτρα ασφαλείας στους χώρους δουλειάς και ανθρώπινες συνθήκες εργασίας χωρίς 13ωρα. Για μην θρηνησουμε άλλες «ΒΙΟΛΑΝΤΕΣ» με τις πέντε νεκρές εργάτριες, για να μην θρηνησουμε άλλους νεκρούς συνάδελφους οικοδόμους στα γιαπιά και στα «μεγάλα έργα», για να μην θρηνησουμε καθημερινά νεκρούς συναδέλφους ντελιβεράδες.

Η απεργία στις 24 Ιούνη ήταν ένα ισχυρό μήνυμα ότι οι εργαζόμενοι βρίσκονται σε τροχιά σύγκρουσης με την κυβέρνηση και την εργοδοσία και διεκδικούν απεργιακά. Δεν περιμένουν στωικά ούτε από τα ψίχουλα της κυβέρνησης και των εργοδοτών αλλά ούτε και από τους προεκλογικούς σωτήρες. Αντίθετα με τους αγώνες και τις απεργίες μας μπορούμε να νικήσουμε και να κάνουμε την ανατροπή του Μητσοτάκη και της Νέας Δημοκρατίας αφετηρία για να τσακίσουμε την ακρίβεια και τη φτώχεια, τον ρατσισμό και τον σεξισμό, την πολεμοκαπηλεία.

Αυτή η δυναμική που ξεδιπλώθηκε στην απεργία στις 24 Ιούνη, χρειάζεται να έχει συνέχεια το αμέσως επόμενο διάστημα για να στριμώξει αφεντικά και κυβέρνηση. Ήδη το συνδικάτο Οικοδόμων προσανατολίζεται σε συνελεύσεις στα μεγάλα γιατί τις επόμενες ημέρες για να συζητηθεί και να αποφασιστεί η συνέχεια του αγώνα. Οι εργαζόμενοι στην ΔΕΛΤΑ προχωράνε σε επιχειρησιακή απεργία την Παρασκευή 26/6. Σε όλους τους κλάδους και όλους τους χώρους, η επιτυχία της απεργίας πρέπει να σημάνει συναγερμό για ενημέρωση και οργάνωση όλων των συναδέλφων/ισών και απεργιακή κλιμάκωση».

Σ.Γ.

Η σημερινή απεργία είναι αρκετά επιτυχημένη. Διεκδικούμε σταθερότητα στη δουλειά, η οποία δεν υπάρχει πλέον. Το μισό προσωπικό είναι με εξάμηνες και τρίμηνες συμβάσεις. Αυξήσεις στους μισθούς, το ξενοδοχείο μπορεί να δίνει ένα δωμάτιο 500 ευρώ και 400 ευρώ την ημέρα, ενώ η καμαριέρα παίρνει 40 και 50 ευρώ μεροκάματο.

Σίγουρα διεκδικούμε και ένα γενικότερο πλαίσιο στήριξης γιατί ούτε ασφάλιση έχουμε, συνταξιοδότηση δεν έχουμε, οι πιο πολλές καμαριέρες, καθαρίστριες και μάγειρες δεν είναι στα βαρέα και ανθυγιεινά. Δεν μπορεί ένας άνθρωπος 60 χρονών να φτάσει να κουβαλά βαλίτσες. Γενικότερα διεκδικούμε βελτίωση της κατάστασης. Την ώρα που ξενοδοχείο βαρύνει ρεκόρ κερδών το ένα πίσω απ' το άλλο, εμείς μετράμε το ευρώ για να βγει ο μήνας. Οι εξορμήσεις μας στους χώρους δουλειάς είναι συνεχείς και καθημερινές. Έτσι θα συνεχίσουμε, δυναμώνοντας το σωματείο μας.

Φίλιππος, μάγειρας στο ξενοδοχείο Marriott

Απεργούμε για αυξήσεις στους μισθούς. Οι τιμές έξω είναι τόσο αυξημένες που ό,τι και να πας να αγοράσεις είναι ακριβό.

Διεκδικούμε να μην υπάρχουν απλήρωτες υπερωρίες, να πληρωνόμαστε κανονικά. Η παραγωγή έχει αυξηθεί πάρα πολύ και οι τιμές στα σούπερ μάρκετ επίσης. Στον Υφαντή δεν έχουμε ακόμη επιχειρησιακό σωματείο. Αν όλοι από τα εργοστάσια απεργήσουν, θα μας αναζητάνε και θα μπορούμε να τα διεκδικήσουμε όλα. Θα πρέπει να υπάρχει συνέχεια, κι άλλες απεργίες, αλλιώς δεν μπορούμε να διεκδικήσουμε τίποτα.

Γιάννης, εργαζόμενος στο εργοστάσιο του Υφαντή

Δυστυχώς έχουμε φτάσει στα μέσα της σεζόν για να διαπιστώσουμε ότι τα αιτήματά μας εδώ και πάρα πολλά χρόνια παραμένουν τα ίδια. Δεν ικανοποιούνται γιατί είναι αιτήματα που αφορούν τις συνθήκες εργασίας, τις συλλογικές συμβάσεις, τους μισθούς φτώχειας που παίρνουμε οι οποίοι πλέον δεν ικανοποιούν ούτε τις βασικές μας ανάγκες, την εντατικοποίηση της εργασίας, η οποία από τα χρόνια του Covid και μετά είναι πολύ πιο έντονη.

Σήμερα διαπραγματευόμαστε για τα αυτονόητα. Η σεζόν αρχίζει από τον Απρίλη, αλλά μιλώντας για την Αθήνα, η σεζόν στην πραγματικότητα κρατά όλο τον χρόνο. Η δουλειά βασίζεται στις πλάτες νέων εργαζομένων ανειδίκευτων. Βγαίνει με πολλή δυσκολία και οι παλιοί συνάδελφοι προσπαθούν να βοηθήσουν. Από την πλευρά της εργοδοσίας δεν υπάρχει η πρόθεση της εκπαίδευσης, της κατάρτισης και της δυνατότητας αορίστου θέσεων εργασίας, οπότε πάντα μένουμε στο εποχιακό προσωπικό. Η εντατικοποίηση σε τμήματα όπως στη λάντζα και στις καμαριέρες είναι απίστευτη. Τα κέρδη τους αυξάνονται και οι μισθοί μένουν ίδιοι, ενώ όλα γύρω μας αυξάνονται, τα νοίκια, η βενζίνη, οι μετακινήσεις. Δεν υπάρχει πρόβλεψη για κάλυψη τέτοιων αναγκών από τον μισθό μας. Η συνέχεια θα πρέπει να έρθει σε κοντινό διάστημα. Πρέπει να γίνει μία εντατική προσπάθεια, ένα μεγάλο άνοιγμα σε χώρους των ξενοδοχείων και του επισιτισμού για να μαζικοποιηθούν οι επόμενες κινητοποιήσεις.

Χουάνα Σταυριανού, εργαζόμενη στο Divani Apollon Palace

Ήρθαμε σήμερα με το σωματείο για να γίνουμε μέλη του για να μπορούμε να δουλέψουμε μαζί και να σταματήσουμε το πώς μας φέρεται η κυβέρνηση. Έχουμε χτίσει την οικονομία της χώρας, έχουμε χτίσει το έργο του Ελληνικού και όμως είμαστε άρατοι.

Όλοι οι εργαζόμενοι εδώ δεν έχουν τίποτα, δεν έχουν χαρτιά, ασφάλιση, λεφτά. Ακόμη και όταν τελειώνουμε τη δουλειά, μας παρενοχλεί η αστυνομία. Αυτό πρέπει να το σταματήσουμε. Λέμε είτε θα πάρουμε τα δικαιώματά μας, τα χαρτιά μας ή θα κάνουμε κι άλλες απεργίες, θα σταματήσουμε την οικονομία. Οι Αιγύπτιοι στο εργοτάξιο είμαστε από τις μεγαλύτερες κοινότητες που δουλεύουμε εκεί, είμαστε το 80% των εργαζομένων στο έργο του Ελληνικού. Ξέρουμε ότι έχουμε τη δύναμη. Αν η κυβέρνηση δεν μας ακούσει θα κλιμακώσουμε τις απεργίες μας. Δε ζητάμε φιλανθρωπίες, ζητάμε τα δικαιώματά μας γιατί δουλεύουμε εδώ. Το εργοτάξιο του Ελληνικού έχει κλείσει εδώ και δύο μέρες για την απεργία, είμαστε δυνατοί, θα νικήσουμε.

Ράντι, μετανάστης εργαζόμενος στο εργοτάξιο του Ελληνικού

ΔΕΛΤΑ

Τη συνέχεια της απεργίας του κλάδου τροφίμων-ποτών μαζί με τους οικοδόμους και τους εργαζόμενους σε επισιτισμό-τουρισμό, έδωσαν οι εργαζόμενοι στη ΔΕΛΤΑ την Παρασκευή 26 Ιούνη. Συγκέντρωση έγινε στην πύλη του εργοστασίου. Οι εργαζόμενοι η αποφάσισαν να προχωρήσουν τη Δευτέρα 29 Ιούνη σε δίωρες στάσεις εργασίας σε κάθε βάρδια κατά τη διάρκεια των οποίων θα γίνει Γενική Συνέλευση σε κάθε βάρδια.

Οι εργαζόμενοι διεκδικούν προσλήψεις ενάντια στην εντατικοποίηση και μέτρα ασφαλείας.

«Πριν φτάσουμε σε αυτή την απόφαση, το προηγούμενο διάστημα είχαμε προβεί σε επαναλαμβανόμενες συναντήσεις με την εργοδοσία για προσλήψεις μόνιμου προσωπικού για να βγαίνει το πρόγραμμα βαρδιών σε όλα τα τμήματα με συνεχόμενα ρεπό και να συμπεριλαμβάνεται ένα τετραήμερο ρεπό μέσα στο μήνα», γράφει μεταξύ άλλων στην ανακοίνωσή του το Σωματείο Εργαζομένων ΔΕΛΤΑ Αττικής. «Παρά τις συναντήσεις μας η εργοδοσία είναι αδιάλλακτη και επιδιώκει να επιβάλει 6ήμερη εργασία επιβάλλοντας σπαστά ρεπό. Οι ημέρες ξεκούρασης και ο χρόνος εργασίας για εμάς που παράγουμε τον πλούτο και καρπώνεται η εργοδοσία, δεν είναι αριθμός αλλά έχει άμεση σχέση με τις ημέρες και το χρόνο που έχουμε να περάσουμε με τις οικογένειές μας και τους δικούς μας ανθρώπους, είναι χρόνο που χρειαζόμαστε για να ξεκουραστούμε σωματικά και ψυχικά. Απαντάμε αγωνιστικά στην αδιαλλαξία της εταιρείας αυτό «είναι το πρόγραμμα, δεν το παίρνουμε πίσω». Στην απεργιακή συγκέντρωση ο τοπικός πυρήνας του ΣΕΚ στο Ηράκλειο έκανε εξόρμηση με την Εργατική Αλληλεγγύη και την προκήρυξη του Συντονισμού Εργατικής Αντίστασης.

NOTOS

Σε κινητοποίηση προχώρησαν οι εργαζόμενοι στα Notos Galleries την Τετάρτη 24 Ιούνη απέναντι στις απολύσεις 180 εργαζόμενων που ανακοίνωσε η εταιρεία μαζί με το κλείσιμο του καταστήματος στην οδό Αιόλου και Σταδίου. Στη συγκέντρωση έξω από το κατάστημα συμμετείχαν με πανό ο Σύλλογος Εμποροϋπαλλήλων Αθήνας και το Σωματείο Εμποροϋπαλλήλων- Ιδιωτικών Υπαλλήλων Πειραιά.

«Προχωρήσαμε σε συναντήσεις με την εργοδοσία για τους εργαζόμενους που θέλουν να παραμείνουν στην εργασία τους», δήλωσε στην Εργατική Αλληλεγγύη η Λεμονιά Παπαναστασίου, μέλος ΔΣ του Σωματείου Εργαζομένων στη Notos Galleries. «Ενώ στην αρχή μας έλεγαν ότι δεν υπάρχουν θέσεις εργασίας, μετά από τρεις στάσεις εργασίας και τρεις συναντήσεις με τη διοίκηση, τελικά βρέθηκαν. Από το 2012 είμαστε με μειωμένο μισθό, μειωμένα ένησημα. Αποφάσισαν να αλλάξουν ρότα στην επιχείρηση και κλείνουν το κατάστημα οπότε μας απολύουν όλους τους υπόλοιπους. Μας έχουν πει θα μας δώσουν τη νόμιμη αποζημίωση και δυο μισθούς παραπάνω κάτι το οποίο αυτοί το λένε προνόμιο. Εμείς δεν το λέμε προνόμιο, γιατί εδώ και χρόνια δουλεύουμε με 600 και 700 ευρώ ο καθένας».

Επόμενος σταθμός είναι η 24ωρη απεργία των εμποροϋπαλλήλων στις 19 Ιούλη με κάλεσμα της Ομοσπονδίας Ιδιωτικών Υπαλλήλων Ελλάδας (ΟΙΥΕ), με κεντρικό αίτημα την υπογραφή ΣΣΕ.

Απεργία ενάντια στη συνταγματική αναθεώρηση

Την Τρίτη 14 Ιούλη απεργούμε όλες και όλοι οι εργαζόμενοι στο Δημόσιο και συμμετέχουμε μαζί στα απεργιακά συλλαλητήρια σε όλες τις πόλεις. Δεκάδες ομοσπονδίες και πρωτοβάθμια σωματεία του Δημοσίου έχουν αποφασίσει να προχωρήσουν σε 24ωρη απεργία. Διεκδικώντας να πάρει απόφαση και η ΑΔΕΔΥ, ενάντια στην προσπάθεια της κυβέρνησης της Νέας Δημοκρατίας, να οργανώσει μία ακόμη επίθεση ενάντια στους εργαζόμενους, με αφορμή την συνταγματική αναθεώρηση. Η κυβέρνηση φέρνει στη Βουλή, μέσα στον Ιούλιο να ψηφίσει για το ποια άρθρα θα πάνε για αναθεώρηση από την επόμενη Βουλή και ο Μητσοτάκης και η συμμορία του έχουν ήδη ανοίξει τα χαρτιά τους.

Θέλουν να προσθέσουν στο άρθρο 79 την φράση «ο προϋπολογισμός οφείλει να διασφαλίζει τη βιώσιμη δημοσιονομική λειτουργία», έτσι ώστε όλες οι διεκδικήσεις για κοινωνικές δαπάνες, να έρχονται αντιμετώπιζες με αυτόν τον δημοσιονομικό «κόφτη». Οι αυξήσεις, η επιστροφή των δώρων, οι μαζικές προσλήψεις στα Νοσοκομεία, τα σχολεία, τους ΟΤΑ και σε όλο το Δημόσιο, δεν θα μπορούν πλέον να υλοποιηθούν με πρόσχημα ότι θα είναι πλέον «αντισυνταγματικές». Δεν ξεχνάμε ότι στη συνταγματική αναθεώρηση του 2001, ΠΑΣΟΚ και ΝΔ ψήφισαν να απαγορεύεται η μετατροπή συμβάσεων σε αορίστου χρόνου, δηλαδή η μονιμοποίηση.

Θέλουν να αναθεωρήσουν το άρθρο 103 για να ανοίξει ο δρόμος για την άρση της μονιμότητας των δημοσίων υπαλλήλων. Διεκδικούν να κατοχυρώσουν συνταγματικά την περιβόητη «αξιολόγηση» των δημοσίων υπαλλήλων και να τη συνδέσουν με την άρση της μονιμότητας. Η κυβέρνηση των «αρίστων», δηλαδή των ΟΠΕΚΕΠΕδων, της μίζας και των ιδιωτικοποιήσεων, θέλει να μπορεί να απολύει ελεύθερα και χωρίς κώλυμα κόσμο από το Δημόσιο, με πρόσχημα την αξιολόγηση, αφού πάρα τις διώξεις 2000 και πλέον εκπαιδευτικών, έχει κάνει «μια τρύπα στο νερό».

Θέλουν να αναθεωρήσουν το άρθρο 16 για να μπορέσουν να προχωρήσουν με τα ιδιωτικά πανεπιστήμια μετά την παταγώδη αποτυχία τους να παρακάμψουν το άρθρο 16, με τα ιδιωτικά κολλέγια που ήθελαν σε μια νύχτα να τα μετατρέψουν σε πανεπιστήμια. Θέλουν πλήρη παράδοση της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης στην «αγορά», με τον κάθε Μασούτη να ανα-

ΤΡΙΤΗ 14 ΙΟΥΛΗ
ΑΠΕΡΓΙΑ ΣΤΟ ΔΗΜΟΣΙΟ
Στάση ΑΔΕΔΥ Του έως Άληξη της Βάρδιας

ΧΡΕΙΑΖΟΝΤΑΙ
ΜΟΝΙΜΟΠΟΙΗΣΕΙΣ
ΠΡΟΣΛΗΨΕΙΣ
ΑΥΞΗΣΕΙΣ

ΟΧΙ ΑΡΣΗ ΜΟΝΙΜΟΤΗΤΑΣ
ΚΑΙ ΙΔΙΩΤΙΚΟΠΟΙΗΣΕΙΣ

ΝΑ ΞΗΛΩΣΟΥΜΕ
ΤΗΝ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ
ΤΗΣ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗΣ

ΣΥΝΤΟΝΙΣΜΟΣ ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗΣ

κηρύσσεται επίτιμος διδάκτορας και με τα παιδιά των φτωχών απέξω.

Για τον Μητσοτάκη η μάχη για την συνταγματική αναθεώρηση είναι κεντρική πρωτοβουλία μέσα στην προεκλογική περίοδο, και η ΝΔ θέλει να κάνει τις αντιδραστικές αλλαγές που προωθεί, μια από τις αιχμές της προεκλογικής της εκστρατείας. Ταυτόχρονα θέλει να στριμώξει την αντιπολίτευση, για «συναινετικές» προτάσεις. Αν η αναθεώρηση ενός άρθρου ψηφιστεί από 180 βουλευτές τώρα, τότε στη Βουλή που θα προκύψει μετά τις εκλογές χρειάζονται 151 ψήφοι για να οριστικοποιηθεί και το περιεχόμενο.

Όλες οι προτάσεις της ΝΔ για τη συνταγματική αναθεώρηση είναι στην ίδια αντιδραστική κατεύθυνση. Αν τα κόμματα της αντιπολίτευσης δεν συμμετείχαν στην διαδικασία του Μητσοτάκη και του Βορίδη, τώρα η «αναθεώρηση» θα ήταν και τυπικά νεκρή.

Γι' αυτό η απεργία στις 14 Ιούλη είναι μια μάχη ενάντια στην κυβέρνηση αλλά και την συναινετική

αντιπολίτευση. Για να επιβάλει το εργατικό κίνημα τα δικά του αιτήματα που έρχονται σε κατά μέτωπο σύγκρουση με όλες τις επιθέσεις που θέλει να «θωρακίσει» συνταγματικά η κυβέρνηση. Για να κλιμακώσουμε τους αγώνες μας για αυξήσεις, επιστροφή των δώρων, προσλήψεις και μονιμοποιήσεις σε όλο το δημόσιο. Να βάλουν δημοσιονομικό κόφτη στους εξοπλισμούς και στα «δώρα» που δίνουν απλόχερα στους τραπεζίτες και τους καπιταλιστές.

Οργανώνουμε με όλες μας τις δυνάμεις την απεργία της ΑΔΕΔΥ στις 14 Ιούλη. Με γενικές συνελεύσεις στους χώρους δουλειάς, με επιτροπές αγώνα που οργανώνουν τον κάθε χώρο, εξασφαλίζουν την ενημέρωση, την κινητοποίηση, και την συμμετοχή στις απεργιακές συγκεντρώσεις σε όλες τις πόλεις όλων των συναδέλφων/φισσων.

Παίρνουμε έμπνευση από την απεργία στις 24/6 των εργαζόμενων στην Οικοδομή, τον Τουρισμό-Επισιτισμό και τα Τρόφιμα-Ποτά. Διεκδικούμε να συμμετέχουν στην απεργία στις 14 Ιούλη και τα Εργατικά Κέντρα και η ΓΣΕΕ, γιατί αυτή η επίθεση της κυβέρνησης, αφορά όλη την εργατική τάξη, που θα πληρώσει τους «δημοσιονομικούς κόφτες» και την διάλυση των νοσοκομείων και σχολείων.

Συντονισμός Εργατικής Αντίστασης

ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΑ

Τους τελευταίους δύο μήνες το νοσοκομείο μας είναι σε αναβρασμό.

Πρώτον, λόγω του ψηφιακού μετασχηματισμού που έχει αρχίσει να εφαρμόζεται στο πλαίσιο μιας δήθεν αναβάθμισης των υπηρεσιών και διασύνδεσης όλο και περισσότερων νοσοκομείων και μονάδων Υγείας σε ένα πανελλαδικό σύστημα. Με συνέλευση του σωματείου μας, στάση εργασίας και κινητοποιήσεις στην διοίκηση έχουμε καταφέρει να τρενάrouμε την εφαρμογή του νέου ψηφιακού προγράμματος, ενώ συνεχίζουμε να διεκδικούμε να προηγηθεί η στελέχωση του νοσοκομείου με προσωπικό, υλικοτεχνικό εξοπλισμό αλλά και η τροποποίησή του ώστε να είναι λειτουργικό για μας και τους ασθενείς.

Δεύτερη μάχη που έχει ανοίξει, είναι η διεκδίκηση της ασφάλειάς μας. Μετά από περιστατικό βίας από εξεταζόμενο απέναντι σε συνάδελφο ειδικευόμενο κάναμε συνέλευση ειδικευομένων και απαιτούμε να μην εφημερεύουμε σε επισφαλείς συνθήκες. Ζητάμε παραπάνω προσωπικό στις νοσηλευτικές βάρδιες των κλειστών τμημάτων, αναδιαμόρφωση του χώρου των επειγόντων, κατάργηση του καθημερινού εφημεριακού καθεστώτος του Αιγινήτειου.

Πρέπει το επόμενο διάστημα να συνδέσουμε τις μάχες μας στο νοσοκομείο με τις κεντρικές πολιτικές μάχες και να κλιμακώσουμε με απεργίες. Η επικείμενη απεργία της ΑΔΕΔΥ στις 14 Ιούλη ενάντια στην αναθεώρηση του συντάγματος είναι σταθμός που πρέπει να οργανώσουμε. Μπορούμε να πετάξουμε τα σχέδια τους στα σκουπίδια και να διαμορφώσουμε τη λειτουργία των νοσοκομείων μας βάση των αναγκών μας, προς όφελος της κοινωνίας μας.

Μυρτώ Μαργέλη, ειδικευόμενη ψυχιατρικής στο Αιγινήτειο.

ΔΗΜΟΙ

Η απεργία στις 14 Ιούλη ενοποιεί τα αιτήματα που βρίσκονται αυτή τη στιγμή στο κέντρο του κινήματος των εργαζόμενων στον δημόσιο τομέα. Δηλαδή την επίθεση που δέχονται με την αναθεώρηση του συντάγματος για τη μονιμότητα των δημοσίων υπαλλήλων. Ταυτόχρονα όμως και την αδιαφορία της κυβέρνησης απέναντι σε όλα τα πάγια αιτήματα της τελευταίας δεκαετίας, την επιστροφή του 13ου και 14ου μισθού, αλλά και τις μόνιμες προσλήψεις και μονιμοποιήσεις.

Είναι ευκαιρία για το εργατικό κίνημα να διεκδικήσει και να κερδίσει πράγματα που τόσα χρόνια είναι παγωμένα. Οι κινητοποιήσεις της ΠΟΕ- ΟΤΑ τον προηγούμενο μήνα έδειξαν ότι η κυβέρνηση βρίσκεται σε αδύναμο σημείο. Ταυτόχρονα όμως αυτό που βλέπουμε είναι ότι οι συνδικαλιστικές ηγεσίες αντί αυτή την ορμή του εργατικού κινήματος σε μια περίοδο που η κυβέρνηση είναι ευάλωτη να την κάνουν αγώνες για να διεκδικήσουμε και να πάρουμε πίσω όλα όσα μας έχουν κλέψει όλα αυτά τα χρόνια, κάνουν βήματα πίσω. Αυτό το είδαμε στους Δήμους και με την δεύτερη απειλή απεργίας που δεν πραγματοποιήθηκε ποτέ. Η συνδιαλλαγή με την κυβέρνηση σήμανε ότι ένα μεγάλο ποσοστό συμβασιούχων και ειδικά συμβασιούχων με κοινωφελή προγράμματα δεν μονιμοποιείται. Η διάταξη που περνάει αυτές τις μέρες στη Βουλή σημαίνει ξαφνικός θάνατος και τους απολύει μέσα σε λίγες μέρες. Η ΠΟΕ- ΟΤΑ χρειάζεται να μπει στη μάχη της 14ης Ιούλη, να οργανώσει ακόμα βαθύτερα την απεργία και να πάμε για πολύ μεγαλύτερη μάχη μαζί με όλα τα κομμάτια του δημοσίου τομέα.

Κυριάκος Μπάνος,

συμβασιούχος εργαζόμενος στον Δήμο Αθήνας

Ένα σύστημα σε κρίση

Η πολικρίση του συστήματος βαθαίνει και επιαχύνεται. Το πιο έκδηλο χαρακτηριστικό αυτής της εξέλιξης είναι ότι πλέον ολόκληρος ο πλανήτης έχει εισέλθει σε μια μόνιμη πολεμική κατάσταση.

Η Μέση Ανατολή βρίσκεται εγκλωβισμένη σε έναν πόλεμο που δεν λείει να τελειώσει. Ούτε δύο εβδομάδες δεν πέρασαν από τη μέρα που ανακοινώθηκε η «συμφωνία» ανάμεσα στην Ουάσινγκτον και την Τεχεράνη και οι ΗΠΑ βομβάρδισαν ξανά το Ιράν που απάντησε χτυπώντας βάσεις τους και εγκαταστάσεις στις χώρες του Κόλπου.

Οι πολεμικές επιχειρήσεις θα συνεχίσουν να είναι αναπόσπαστο κομμάτι των «συνομιλιών» και των «συμφωνιών ειρήνης» όπως συμβαίνει άλλωστε εδώ και σχεδόν τρία χρόνια με τις αντίστοιχες «εκεχειρίες» στην Γάζα και στον Λίβανο.

Βασικός παράγοντας της πολεμικής κλιμάκωσης στη Μέση Ανατολή είναι η διπλή στρατηγική της εθνοκάθαρσης της Παλαιστίνης και του συνεχούς πολέμου που εφαρμόζει το κράτος του Ισραήλ.

Στην Γάζα συνεχίζει να επεκτείνει τη λεγόμενη «κίτρινη γραμμή» με τους Παλαιστίνιους της Λωρίδας να εγκλωβίζονται σε όλο και μικρότερο χώρο, αντιμέτωποι με μια συνεχή ανθρωπιστική κρίση αλλά και τις ισραηλινές βόμβες που συνεχίζουν να πέφτουν δολοφονώντας καθημερινά. Οι συνεχείς επιχειρήσεις εθνοκάθαρσης από τον ισραηλινό στρατό κατοχής και τους εποίκους της Δυτική Όχθη διαλύουν την όποια επίφαση «Παλαιστινιακής Αρχής» είχε απομείνει. Το Ισραήλ συνεχίζει να βομβαρδίζει στον Λίβανο δηλώνοντας σε όλους τους τόνους ότι ο στρατός του θα παραμείνει στο νότιο τμήμα της χώρας -το οποίο ισοπεδώνει συστηματικά- και στη γειτονική Συρία όπου εισέβαλε μετά την πτώση του Άσαντ πριν από ενάμιση χρόνο.

Αλλά αυτή η στρατηγική έχει φτάσει στα όριά της. Μετά από αρκετές ανεπιτυχείς απόπειρες, τον Φεβράριο το Ισραήλ πέτυχε να σύρει τις ΗΠΑ σε αυτό που εδώ και δεκαετίες ήταν η βασική του επιδίωξη, έναν πόλεμο που θα έβγαζε νοκ άουτ το Ιράν. Αυτή η επιχείρηση απέτυχε παταγωδώς. Η αμερικανοϊσραηλινή επίθεση δεν κατάφερε να πετύχει ούτε έναν από τους στόχους που έθεταν ο Τραμπ και ο Νετανιάχου. Για την ακρίβεια, είχε τα ακριβώς αντίθετα αποτελέσματα, αντί να αποδυναμώνσει, ενίσχυσε τον ρόλο του Ιράν στην περιοχή. Αυτή η εξέλιξη δημιουργεί βαθιά κρίση στο εσωτερικό της σιωνιστικής οντότητας που παραμένει εγκλωβισμένη στη στρατηγική της συνεχίσης του πολέμου με κάθε μέσο.

Ιδίον αν όχι μεγαλύτερο μεγέθους ήταν η αποτυχία των ΗΠΑ, μέσα από τον πόλεμο στο Ιράν, να αναβαθμίσουν τον ρόλο τους στη Μέση Ανατολή και να κάνουν επίδειξη δύναμης στον πλανήτη. Και μόνο τα σημεία της συμφωνίας που συζητάει να υπογράψει ο Τραμπ με το Ιράν είναι η απόδειξη ότι πέτυχε μια τρύπα στο νερό. Αντί για επίδειξη δύναμης είχαμε μια επίδειξη αδυναμίας που τον έκανε περίγελο διεθνώς και στις ίδιες τις ΗΠΑ όπου η δημοκραλιστικών αντανωσιμών με την Κίνα και τη Ρωσία σε συνθήκες κρίσης -και της αμερικανικής ηγεμονίας και του παγκόσμιου καπιταλισμού. Εκεί λογοδοτούν όλες οι ενέργειες του Τραμπ να «κάνει την Αμερική ξανά μεγάλη»: Αρχικά ο πόλεμος δασιμών ενάντια σε αντιπάλους και συμμάχους, μετά η αναβίωση του Δόγματος Μονρόε στην αμερικανική ήπειρο, στη συνέχεια ο πόλεμος στο Ιράν.

Αυτή η εξέλιξη δεν έχει να κάνει απλά με την ιδιοσυγκρασία ή μια λάθος εκτίμηση του Τραμπ, που σύρθηκε σε ένα πόλεμο θεωρώντας ότι θα μπορούσε να πετύχει στο Ιράν ό,τι πέτυχε στη Βενεζουέλα. Έχει να κάνει με τη διαρκή πίεση που ασκεί στις ΗΠΑ, η όξυνση των ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών με την Κίνα και τη Ρωσία σε συνθήκες κρίσης -και της αμερικανικής ηγεμονίας και του παγκόσμιου καπιταλισμού. Εκεί λογοδοτούν όλες οι ενέργειες του Τραμπ να «κάνει την Αμερική ξανά μεγάλη»: Αρχικά ο πόλεμος δασιμών ενάντια σε αντιπάλους και συμμάχους, μετά η αναβίωση του Δόγματος Μονρόε στην αμερικανική ήπειρο, στη συνέχεια ο πόλεμος στο Ιράν.

Δεν μπορούν να ξελασπώσουν

Ο Τραμπ, με τον δικό του «τρόπο», προσπαθεί να ξελασπώσει τον αμερικανικό ιμπεριαλισμό. Βέβαια, ο δρόμος σε αυτήν την κατεύθυνση είχε ανοίξει ήδη από τον Μπάιντεν που στίριξε και χρηματοδότησε αφειδώς την ισραηλινή κλιμάκωση στην Γάζα και στον Λίβανο. Καθώς και τον πόλεμο του ΝΑΤΟ εναντίον της Ρωσίας στην Ουκρανία, που σε αντίθεση με τις προεκλογικές διακηρύξεις του Τραμπ συνεχίζει να μαίνεται στην καρδιά της Ευρώπης μετά από τέσσερα χρόνια.

Στα στενά του Ορμούζ δεν έχει πιαστεί μόνο η διακυβέρνηση Τραμπ αλλά ολόκληρος ο αμερικανικός ιμπεριαλισμός. Από τη μια θέλει να βάλει χέρι στο Ισραήλ ώστε να υπακούει τις εντολές του. Από την άλλη δεν μπορεί να αφήνει ξεκρέμαστο τον βασικό του σύμμαχο στην περιοχή. Από τη μια πιέζεται να κάνει πίσω στο Ιράν ξέροντας ότι η συνέχιση του πολέμου στη Μέση Ανατολή απειλεί με νέο παγκόσμιο ξέσπασμα της κρίσης και στις ίδιες τις ΗΠΑ. Από την άλλη πιέζει να αποσπάσει ό,τι μπορεί από τη διαπραγματεύουσα που έθεταν ο Τραμπ και ο Νετανιάχου. Για την ακρίβεια, είχε τα ακριβώς αντίθετα αποτελέσματα, αντί να αποδυναμώνσει, ενίσχυσε τον ρόλο του Ιράν στην περιοχή. Αυτή η εξέλιξη δημιουργεί βαθιά κρίση στο εσωτερικό της σιωνιστικής οντότητας που παραμένει εγκλωβισμένη στη στρατηγική της συνεχίσης του πολέμου με κάθε μέσο.

Χαρακτηριστικό παράδειγμα, η συμφωνία Ισραήλ-κυβέρνησης Λιβάνου που επέβαλλαν αυτήν την εβδομάδα οι ΗΠΑ. Δίνοντας το ελεύθερο στον ισραηλινό στρατό να παραμείνει στον Λί-

ΑΘΗΝΑ
Τετάρτη 15 Ιούλη, 8μμ
Πλατεία Δημορχείου
(Εθνικής Αντάστασης)

Ομιητές/ριες
Κύρκος Δοξιάδης, ομοτ. Καθηγητής ΕΚΠΑ
Γιώργος Γώγος, πρόεδρος Ένωσας Λιμενεργατών Πειραιά
Κατερίνα Θωίδου, δημοτική σύμβουλος Νίκαιας
Κώστας Καταραχιάς, ΔΣ σωματείου νοσοκομείου Έλενα Βενιζέλου

Αρμίμα Νουρ, φοιτήτρια ΦΛΣ, Πακιστανική Κοινότητα

Πάνος Γκαργγκάνας, Εργατική Αλληλεγγύη

ΠΑΤΡΑ
Πέμπτη 16 Ιούλη, 8μμ
παρκάκι Ερμού και 25ης Μαρτίου

ΒΟΛΟΣ
Παρασκευή 17 Ιούλη, 8μμ

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
Τετάρτη 22 Ιούλη, 8μμ παρκάκι ΕΚΘ

ΧΑΝΙΑ
Πέμπτη 23 Ιούλη, 7.30μμ,
Πάρκο Ειρήνης και Φιλίας

ΡΕΘΥΜΝΟ
Παρασκευή 24 Ιούλη, 7.30μμ,
σπίτι Πολιτισμού, πάρκο Μικρασιατών

ΞΑΝΘΗ
Τετάρτη 22 Ιούλη, 7.30μμ, καφέ Κήπος

βανο και σπρώχνοντας τη χώρα σε εμφύλιο πόλεμο, ανοίγουν ξανά το καπάκι της κλιμάκωσης όχι μόνο στο Λίβανο αλλά και στο Ιράν.

Από τους πολεμικούς ανταγωνισμούς δεν μένει απ’ έξω καμιά ιμπεριαλιστική δύναμη. Η Κίνα εκμεταλλεύεται την κατάσταση για να κάνει επίδειξη δύναμης με «ασκήσεις» γύρω από την Ταιβάν στον Ειρηνικό. Ο ρωσικός στρατός συνεχίζει να παραμένει στο έδαφος της Ουκρανίας με τον Λαβρόφ να δηλώνει οργισμένος ότι δεν συζητάει με την ΕΕ. Οι χώρες της ΕΕ και η Βρετανία αποδέχτηκαν χωρίςισταγμούς, τον ρόλο που τους όρισε ο Τραμπ, να στηρίξουν τον πόλεμο εναντίον της Ρωσίας στην Ουκρανία με δικούς τους χρηματοδοτώντας τα τόχχρονα το Rearm Ευροπε. Ελπίζουν έτσι να αναβαθμισούν τις δικές τους ιμπεριαλιστικές βλέψεις. Το ρήγμα που ξεκίνησε στη συμμαχία ο Τραμπ με την πολιτική των δασιμών στις χώρες του ΝΑΤΟ πήρε σαν απάντηση τη μη συμμετοχή τους στον πόλεμο του Τραμπ στη Μέση Ανατολή –αν και Γαλλία και Βρετανία προσπαθούν να εμπλακούν και εκεί.

Η πολεμική κλιμάκωση των ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών τείνει πλέον να γίνει η κανονικότητα. Τις συνέπειες τις βιώνει ήδη όλος ο πλανήτης. Το κόστος για την παγκόσμια οικονομία, και σε αυτό συμφωνούν όλοι, είναι ήδη τεράστιο. Ο πόλεμος, η γεωπολιτική αστάθεια, η εκτίναξη της τιμής του πετρελαίου και του πληθωρισμού απειλούν τον παγκόσμιο καπιταλισμό, με μια κρίση μεγαλύτερη από αυτήν που ξέσπασε το 2008-9. Είναι ζήτημα χρόνου πότε η ενεργειακή, πληθωριστική και χρηματοπιστωτική κρίση θα τρυπήσει τη φούσκα των νέων τεχνολογιών και της ΑΙ.

Οι τραpezίτες ταλαντεύονται ι θα προξενίσουν λιγότερη ζημιά στον παγκόσμιο καπιταλισμό, να αυξήσουν τα επιτόκια ή να συνεχίσουν να τροφοδοτούν με όλο και πιο φθινό χρήμα τις αγορές. Αλλά στο μόνο το οποίο όλοι τους συμφωνούν είναι ποιος θα πληρώσει και την κρίση που τον πολεμικό πυρετό που τη συνοδεύει. Η παγκόσμια εργατική τάξη, οι αγρότες, η νεολαία, η μεγάλη πλειοψηφία των φτωχών αυτού του πλανήτη. Όχι μόνο οι λευέται την κατάσταση για να κάνει επίδειξη δύναμης με «ασκήσεις» γύρω από την Ταιβάν στον Ειρηνικό. Ο ρωσικός στρατός συνεχίζει να παραμένει στο έδαφος της Ουκρανίας με τον Λαβρόφ να δηλώνει οργισμένος ότι δεν συζητάει με την ΕΕ. Οι χώρες της ΕΕ και η Βρετανία αποδέχτηκαν χωρίςισταγμούς, τον ρόλο που τους όρισε ο Τραμπ, να στηρίξουν τον πόλεμο εναντίον της Ρωσίας στην Ουκρανία με δικούς τους χρηματοδοτώντας τα τόχχρονα το Rearm Ευροπε. Ελπίζουν έτσι να αναβαθμισούν τις δικές τους ιμπεριαλιστικές βλέψεις. Το ρήγμα που ξεκίνησε στη συμμαχία ο Τραμπ με την πολιτική των δασιμών στις χώρες του ΝΑΤΟ πήρε σαν απάντηση τη μη συμμετοχή τους στον πόλεμο του Τραμπ στη Μέση Ανατολή –αν και Γαλλία και Βρετανία προσπαθούν να εμπλακούν και εκεί.

Η πολεμική κλιμάκωση των ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών τείνει πλέον να γίνει η κανονικότητα. Τις συνέπειες τις βιώνει ήδη όλος ο πλανήτης. Το κόστος για την παγκόσμια οικονομία, και σε αυτό συμφωνούν όλοι, είναι ήδη τεράστιο. Ο πόλεμος, η γεωπολιτική αστάθεια, η εκτίναξη της τιμής του πετρελαίου και του πληθωρισμού απειλούν τον παγκόσμιο καπιταλισμό, με μια κρίση μεγαλύτερη από αυτήν που ξέσπασε το 2008-9. Είναι ζήτημα χρόνου πότε η ενεργειακή, πληθωριστική και χρηματοπιστωτική κρίση θα τρυπήσει τη φούσκα των νέων τεχνολογιών και της ΑΙ.

Οι τραpezίτες ταλαντεύονται ι θα προξενίσουν λιγότερη ζημιά στον παγκόσμιο καπιταλισμό, να αυξήσουν τα επιτόκια ή να συνεχίσουν να τροφοδοτούν με όλο και πιο φθινό χρήμα τις

Κεντρικές εκδηλώσεις

Συνέχεια από τη σελ. 3

Για να οδηγήσουμε όλους αυτούς τους αγώνες και τις αντιστάσεις στη νίκη, δεν χωρούν αυταπάτες ότι η «κυβερνώσα αριστερά» που υπόσχεται η ΕΛΑΣ του Τσίπρα θα αποδειχθεί καλύτερη από την κυβερνώσα αριστερά του ΣΥΡΙΖΑ πριν από δέκα χρόνια. Για να μιλάμε συγκεκριμένα, οι σημερινές προγραμματικές διακηρύξεις της βρίσκονται πολύ πιο πίσω και δεσά από όσα υποσχόταν τότε και τα εγκατέλειψε στην πράξη. Ο κοινοβουλευτικός δρόμος σκόνταψε το 2015 και σήμερα σκοντάφτει πριν ακόμα φτάσει στις κάλπες. Χρειαζόμαστε Αριστερά με επαναστατική στρατηγική, που χτίζει την οργανωμένη δύναμη της εργατικής τάξης για να επιβάλλει το δικιο της με τις δικές της δυνάμεις. Μια Αριστερά που δεν αντιμετωπίζει τους απεργούς σαν ψηφοφόρους, αλλά αντίθετα, αξιοποιεί τη όποια εκλογική δύναμή της για να οργανώνει και να ενώνει τους αγώνες μέχρι τη νίκη. Για να φτάσουμε ότι κουμάντο στις τράπεζες, στη ΔΕΗ, στις συγκοινωνίες και σε όλα τα κλειδιά της οικονομίας κάνει ο εργατικός έλεγχος και όχι οι κερδοσκόποι και οι πολεμοκάπηλοι. Για να φτάσουμε σε μια εργατική δημοκρατία όπου «κάθε μαγειρίσσα μπορεί να κυβερνάει», όπως έλεγε η επαναστατική παράδοση του Λένιν.

Σε αυτό το δρόμο βαδίζει το Σοσιαλιστικό Εργατικό Κόμμα και γ’ αυτό οργανώνει μέσα στον Ιούλη πανελλαδικά εκδηλώσεις με θέμα «Αντίσταση και επανάσταση σε έναν κόσμο πολέμων και καταστροφών». Στην Αθήνα η εκδήλωση θα γίνει την Τετάρτη 15 Ιούλη στις 8μμ στην πλατεία του Δημορχείου (Εθνικής Αντίστασης). Πάμε να βαδίσουμε μαζί, για να κάνουμε την ανατροπή της μισπητής κυβέρνησης του Μητσοτάκη αφετηρία για αντικαπιταλιστική ανατροπή.

Ξανά αιώννας πολέμων και επαναστάσεων

Έχοντας διανύσει το πρώτο τέταρτο αυτού του αιώνα, ο κόσμος μας θυμίζει όλο και περισσότερο το πρώτο τέταρτο του προηγούμενου. Ο Λένιν υποστήριζε τότε ότι συνθήκες κατά τις οποίες οι από τα πάνω δεν μπορούν να κυβερνάνε όπως παλιά και οι από τα κάτω δεν θέλουν να κυβερνούν όπως παλιά, εγκυμονούν ανατροπές και επαναστάσεις.

Το συνεχές εκκρεμές και οι ταλαντεύσεις της διακυβέρνησης Τραμπ επιβεβαιώνουν πλήρως το πρώτο σκέλος της φράσης. Αλλά δεν είναι το μόνο παράδειγμα. Η παρατεταμένη πολιτική κρίση συνεχίζεται στη Γαλλία όπου η κυβέρνηση Μακρόν στηρίζεται σε δεκανίκια εν μέσω της μεγαλύτερης πολιτικής πόλωσης ανάμεσα στην ακροδεξιά και την Αριστερά. Η παραίτηση Στάμμερ στη Βρετανία, όπου έχουν αλλάξει έξι πρωθυπουργοί σε δέκα χρόνια, είναι το πιο πρόσφατο παράδειγμα μιας ακόμη παρατεταμένης κρίσης.

Η κρίση των από τα πάνω δεν θα υπήρχε χωρίς τις αντιστάσεις μιας εργατικής τάξης και μιας νεολαία, η μεγάλη πλειοψηφία των φτωχών αυτού του πλανήτη. Όχι μόνο οι λαοί που βρίσκονται στην πιο δεινή κατάσταση στο επίκεντρο των πολέμων ή άλλων ανθρωπιστικών κρίσεων, αβοήθητοι όπως στη Βενεζουέλα μετά τον σεισμό ή στην κεντρική Αφρική απέναντι στην επιδημία του έμπολα -αλλά και όλοι οι υπόλοιποι που αύριο μπορεί να βρεθούμε στη θέση τους- και ήδη πληρώνουμε το μάρμαρο: Μέσα από τη λιτότητα, τις περικοπές και τη σκληρή «δημοσιονομική σταθερότητα» που υπαγορεύουν τα κέρδη των καπιταλιστών και οι εξοπλισμοί για τον πόλεμο.

Μέσα από την επικίνδυνη κλιμάκωση της κλιματικής κρίσης καθώς, με πρωτεργάτη τον Τραμπ, οι άρχουσες τάξεις του ΝΑΤΟ πήρε σαν απάντηση τη μη συμμετοχή τους στον πόλεμο του Τραμπ στη Μέση Ανατολή –αν και Γαλλία και Βρετανία προσπαθούν να εμπλακούν και εκεί. Η πολεμική κλιμάκωση των ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών τείνει πλέον να γίνει η κανονικότητα. Τις συνέπειες τις βιώνει ήδη όλος ο πλανήτης. Το κόστος για την παγκόσμια οικονομία, και σε αυτό συμφωνούν όλοι, είναι ήδη τεράστιο. Ο πόλεμος, η γεωπολιτική αστάθεια, η εκτίναξη της τιμής του πετρελαίου και του πληθωρισμού απειλούν τον παγκόσμιο καπιταλισμό, με μια κρίση μεγαλύτερη από αυτήν που ξέσπασε το 2008-9. Είναι ζήτημα χρόνου πότε η ενεργειακή, πληθωριστική και χρηματοπιστωτική κρίση θα τρυπήσει τη φούσκα των νέων τεχνολογιών και της ΑΙ.

Ο ρόλος της αντίστασης των από τα κάτω «βγάζει μάτι» στην καρδιά του παγκόσμιου καπιταλισμού στις ΗΠΑ. Τα εκατομμύρια των εργαζομένων και της νεολαίας που συγκεντρώνονται φέτος στις διαδηλώσεις κατά του Τραμπ, έδωσαν μάχες ενάντια στα ρατσιστικά πογκρόμ της ICE και την εθνοφροσύα, συμμετείχαν σε απεργίες διαρκείας για αυξήσεις, συγκρούστηκαν με τις περικοπές του δημόσιου τομέα, τάσσονται πλειοψηφικά υπέρ της Παλαιστίνης και εναντίον του πολέμου στο Ιράν, συγκρούονται με κάθε σεξιστική επίθεση του κολ-

λητού του Επιστάν, πρόεδρου Τραμπ. Στη Βρετανία, ο Στάμμερ έπεσε μόλις μέσα σε δύο χρόνια αντιμέτωπος με το πιο δυνατό κίνημα αλληλεγγύης στην Παλαιστίνη στην Ευρώπη.

Παρόμοιας έντασης είναι η πολιτική κρίση στην Ελλάδα, παρότι ο Μητσοτάκης κομιάζει για την επταετία που έχει διανύσει. Ο πρώτος λόγος που συνεχίζει να κυβερνά ακόμη, είναι ότι η πολιτική κρίση που ξεκίνησε το 2010 στην Ελλάδα είναι τόσο βαθιά και η ελληνική άρχουσα τάξη τόσο τρομοκρατημένη από τον «εφιάλτη» του 2010-15, ώστε τρέμει κάθε αλλαγή, έχοντας ξεμείνει από έτοιμες, εύκολες «εναλλακτικές». Και ο δεύτερος λόγος, ότι οι ηγεσίες των κομμάτων της ρεφορμιστικής Αριστεράς δεν μπήκαν ποτέ στη διαδικασία να τον ανατρέψουν.

Ήταν η συνθηκολόγηση με τους «θεσμούς» το 2015 και η μνημονιακή διακυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ που έφερε τον Μητσοτάκη στην εξουσία το 2019. Ήταν η «υπεύθυνη» ανύπαρκτη αντιπολίτευση του Τσίπρα που του χάρισε μια δεύτερη τετραετία το 2023 οδηγώντας τον ΣΥΡΙΖΑ στη διάλυση το 2023-26. Όπως ακριβώς συνέβη και με το «κρταιιό» ΠΑΣΟΚ μια δεκαετία νωρίτερα και συμβαίνει με το ΠΑΣΟΚ του Ανδρούλακη που ακόμη ταλαντεύεται αν θα προχωρήσει σε συνεργασίες με τη δεξιά. Ήταν επίσης η πάγια, ρητή, σταθερή άρνηση του ΚΚΕ να κλιμακώσει τους αγώνες από τα αγροτικά μπλόκα και τις απεργίες μέχρι τα συλλαλητήρια για τα Τέμπη και τις φοιτητικές κινητοποιήσεις, στην κατεύθυνση της ανατροπής αυτής της κυβέρνησης –στη λογική του «όλοι ίδιοι είναι» και η μόνη διέξοδος είναι να ψηφίσετε το ΚΚΕ στις επόμενες εκλογές.

Κίνηση της τάξης

Ήταν η κίνηση της εργατικής τάξης, της νεολαίας και του κόσμου που τρία χρόνια τώρα ξεπέρασε στους δρόμους τη διαλυτική κρίση του ΣΥΡΙΖΑ και την εμμονή όλων των ηγεσιών της Αριστεράς στην ανάλυση περί «αρνητικών συσχετισμών». Τι να πρωτοθυμηθεί κανείς από τους αγώνες των τελευταίων τριών χρόνων;

Την οργή που ξέσπασε, «με το καλημέρα» της δεύτερης θητείας Μητσοτάκη το καλοκαίρι-φθινόπωρο του 2023 για τα αίσηη της κάθε είδους που ανέδειξαν οι πυρκαγιές στον Έβρο και η καταστροφή του «Ντάνιελ»; Την απονομιμοποίηση του «σαρνανταένακατό» στην ήπτα της ΝΔ στις δημοτικές εκλογές που ακολούθησαν;

Τις φοιτητικές καταλήψεις και τις πανεργατικές απεργίες του 2024; Τη μεγαλύτερη πανεργατική απεργία της μεταπολίτευσης -ακόμη μεγαλύτερη και από αυτές των μνημονίων- στις 28 Φλεβάρη του 2025 στην επέτειο των δύο χρόνων από τα Τέμπη, όταν η κυβέρνηση νόμιζε ότι θα ξεμπερδευε από το έγκλημα με τον «σταθμάρχη»;

Το ασταμάτητο κυνηγή του Γεωργιάδη από τους εργαζόμενους σε κάθε νοσοκομείο που επισκέφθηκε όλη την τριετία; Το καλοκαίρι του 2025 με τις ανεπανήλπτες συγκεντρώσεις στο πλευρό της Παλαιστίνης, σε λιμάνια, πόλεις και νησιά; Τα μεγαλύτερα αγροτικά μπλόκα των τελευταίων δε-

καετιών τον χειμώνα που μας πέρασε;

Τον κόσμο που διαδηλώνει κατά χιλιάδες και δεκάδες χιλιάδες στα μαζικά συλλαλητήρια ενάντια στις επιθέσεις στις γυναίκες και τα ΛΟΑΤΚ+ άτομα στις 8 Μάρτη και στα Pride; Τις διαδηλώσεις ενάντια στις γυναικοκτονίες έξω από τα αστυνομικά τμήματα; Τις δεκάδες μεγάλες περιβαλλοντικές μάχες που δίνονται σε όλη την Ελλάδα από τις παραλιές ως τα κορφοβούια από τον Βόλο και την Θάσο μέχρι τον Κοσμά και το Ελληνικό;

Το αντιρατσιστικό κίνημα που, σε ένα μαραθώνιο, για δικαίωση των 650 νεκρών της Πύλου, ανέτρεψε το αφήγημα Μητσοτάκη περί «διακινήτων», αθλώνοντας τους «εννέα τα Πύλου» και τώρα πιέζει να δικαστούν οι υπρρεσιακοί και πολιτικοί ένοχοι του εγκλήματος; Τις διαδηλώσεις των μεταναστών ντελιβεράδων (τις ίδιες μέρες που απεργούσαν για μισθούς και εργασιακά δικαιώματα) ενάντια στη συγκάλυψη της δολοφονίας του Μοχάμεντ Καμράν στο ΑΤ Αγίου Παντελεήμονα; Το αντιρασιτικό κίνημα που πήγε τον αγώνα ως το τέλος πετυχαίνοντας φέτος την άνοιξη την καταδίκη της Χ.Α και σε δεύτερο βαθμό; Τις αντιφασιστικές διαδηλώσεις ενάντια στις απόπειρες των φασιστών να επιστρέψουν στους δρόμους από τον Έβρο μέχρι την Κρήτη;

Έτσι φτάσαμε σήμερα ο Μητσοτάκης να ηγεΐται μιας κυβέρνησης ζόμπι που από όπου και αν την πιέσεις βρωμάει πτωμαϊνή. Και οι αντιστάσεις συνεχίζονται και μέσα στην καλοκαιρινή ανεισήμη προεκλογική περίοδο: Απεργίες στους ΟΤΑ, τους οικοδόμους, τα τρόφιμα-ποτά, τον τουρισμό-επισιτισμό, τους εμποροϋπάλληλους, τους εργαζόμενους στον ΟΑΕΔ, τους ναυτεργάτες στα πλοία της Ραφήνας, ενώ οι εκπαιδευτικοί προαναγγέλλουν απεργία το φθινόπωρο. Με το αντιρατσιστικό κίνημα να διαδηλώνει μαζικά για την Πύλο στις 19 Ιούνη και το κίνημα υπεράσπισης των Προσφυγικών και αλληλεγγύης στον απεργό πείνας Αριστοτέλη Χαντζή να αναγκάζει την κυβέρνηση σε υποχώρηση.

Μέσα σε αυτές τις συνθήκες κρίσης των από τα πάνω και αντίστασης των από τα κάτω, οι ανατροπές βρίσκονται στην ημερησία διάταξη διεθνώς και στην Ελλάδα.

Αυτό που χρειάζεται είναι να χτίσουμε μια δυνατή αντικαπιταλιστική Αριστερά αντίστοιχη των φοβερών αγώνων της εργατικής τάξης και της νεολαίας που δεν θα αφήσει τους αγώνες να πάνε χαμένοι, θυσία στον βωμό του «ρεαλισμού» και νέων καταστροφικών επώδυνων συμβιβασμών αλλά θα επιβάλλει στην πράξη αυτές τις ανατροπές;

Την ανατροπή της κυβέρνησης Μητσοτάκη κλιμακώνοντας τους αγώνες και εξασφαλίζοντας μια «προεκλογική περίοδο» απεργιών και διαδηλώσεων που θα τους κρεμάσει μια ώρα αρχύτερα και με τον κόσμο στο δρόμο.

Την ανατροπή συνολικά της πολιτικής του πολέμου, των εξοπλισμών, των περικοπών, των ιδιωτικοποιήσεων, του ρατσισμού, του σεξισμού, της καταστροφής του περιβάλλοντος και των ανθρώπινων ζωών.

Την ανατροπή του συστήματος που θυσιάζει τα πάντα στο βωμό του κέρδους, με στόχο την εργατική δημοκρατία και τον Σοσιαλισμό.

**ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΟ
ΕΡΓΑΤΙΚΟ
ΚΟΜΜΑ**

Παλεύουμε για

Τον σοσιαλισμό, μέσα από την ανεξάρτητη δράση της εργατικής τάξης

Ο καπιταλισμός δεν παίρνει διορθώσεις. Πρέπει να ανατραπεί με την εργατική δράση. Δεν υπάρχει κοινοβουλευτικός δρόμος προς μια τέτοια αλλαγή. Το κοινοβούλιο, ο στρατός, η αστυνομία, η δικαιοσύνη, όλο το αστικό κράτος λειτουργεί για να προστατεύσει τα συμφέροντα της άρχουσας τάξης.

Οι εργάτες δημιουργούν όλο τον πλούτο μέσα στον καπιταλισμό. Μια νέα κοινωνία απαλλαγμένη από την εκμετάλλευση, ο σοσιαλισμός, μπορεί να δημιουργηθεί μόνο όταν οι εργάτες πάρουν συλλογικά στα χέρια τους τον έλεγχο όλου του κοινωνικού πλούτου και προγραμματίσουν την παραγωγή και την διανομή σύμφωνα με τις ανθρώπινες ανάγκες.

Τον διεθνισμό

Στην παγκόσμια οικονομία κυριαρχούν οι μεγάλες πολυεθνικές. Μόνο εάν παλέψουμε όλοι μαζί σε παγκόσμιο επίπεδο, μπορούμε να σταματήσουμε τους πλούσιους και δυνατούς που κυριαρχούν πάνω στον πλανήτη.

Η πάλη για τον σοσιαλισμό μπορεί να πετύχει μόνο εάν είναι παγκόσμια.

Αυτό δείχνει και η εμπειρία της Ρωσίας όπου ακόμα και μια νικηφόρα αλλά απομονωμένη επανάσταση όπως ο Οκτώβρης του '17 ηττήθηκε κάτω από την πίεση της παγκόσμιας αγοράς. Αυτό άνοιξε τον δρόμο για την επικράτηση του Στάλιν και την μετατροπή της Ρωσίας σε κρατικό καπιταλισμό. Του ίδιου τύπου καθεστώτα δημιουργήθηκαν αργότερα στην Ανατολική Ευρώπη και την Κίνα.

Ενάντια στον ρατσισμό, τον ιμπεριαλισμό και την καταπίεση

Είμαστε αντίθετοι σε οποιαδήποτε προσπάθεια που έχει στόχο την διαίρεση της εργατικής τάξης. Είμαστε αντίθετοι σε μια Ελλάδα - φρούριο, κομμάτι μιας Ε.Ε - φρούριο, που καταδικάζει πρόσφυγες και μετανάστες να πεθαίνουν στα σύνορά της και να αντιμετωπίζουν ρατσιστικές διακρίσεις αν καταφέρουν να τα περάσουν. Υποστηρίζουμε το δικαίωμα όλων των ανθρώπων, ανεξάρτητα από χρώμα, φυλή και φύλο καθώς και όλους τους καταπιεσμένους να οργανώνουν την αντίστασή τους. Υποστηρίζουμε όλα τα αυθεντικά εθνικοαπελευθερωτικά κινήματα. Παλεύουμε για την πραγματική κοινωνική, πολιτική και οικονομική ισότητα των γυναικών και για το τέλος όλων των διακρίσεων ενάντια στους ομοφυλόφιλους, γυναίκες και άντρες. Παλεύουμε ενάντια σε ένα σύστημα που καταστρέφει τον πλανήτη μέσα από το κυνήγι του κέρδους και τους ανταγωνισμούς.

Το επαναστατικό κόμμα

Αυτοί που μας κυβερνάνε είναι δυνατοί γιατί είναι οργανωμένοι, γιατί ελέγχουν τον πλούτο, τα ΜΜΕ, τα δικαστήρια και τον στρατό. Για να συγκρουστεί μ' αυτή την δύναμη, η εργατική τάξη χρειάζεται να είναι κι αυτή οργανωμένη. Το Σοσιαλιστικό Εργατικό Κόμμα, έχει σαν στόχο να φέρει τους ακτιβιστές του κινήματος μαζί με την εργατική τάξη. Το επαναστατικό κόμμα είναι αναγκαίο για να δυναμώσει το κίνημα, να οργανώσει τον κόσμο μέσα σ' αυτό και να βοηθήσει να αναπτυχθούν εκείνες οι ιδέες και εκείνες οι στρατηγικές που θα μπορέσουν ν' ανατρέψουν συνολικά τον καπιταλισμό.

31415
Ιουλίου
Πάρκο
Γουδή

Δεν υπάρχει
δρόμος για την
ειρήνη, η ειρήνη
είναι ο δρόμος

27° Αντιρατσιστικό Φεστιβάλ

Συντονιστικό Μεταναστευτικών & Αντιρατσιστικών Οργανώσεων
antiracistfestival.gr

Το 27ο Αντιρατσιστικό Φεστιβάλ Αθήνας θα πραγματοποιηθεί από τις 3 έως τις 5 Ιούλη στο Πάρκο Γουδή.

Ανάμεσα στο πλήθος συζητήσεων, συναυλιών, θεατρικών παραστάσεων, εκθέσεων και προβολών, την Κυριακή 5 Ιούλη, στις 7μμ, η **Πρωτοβουλία Καλλιτεχνών κι Ακτιβιστών «Δικαιοσύνη για την Πύλο»** θα ανεβάσει την παράσταση δρόμου **«Η Ευθανασία της Φάλαινας»** και θα ακολουθήσει συζήτηση με τον συγγραφέα του έργου, **Θανάση Τριαρίδη**.

Στις συζητήσεις συμπεριλαμβάνονται θεματικές για τον πόλεμο, τη γενοκτονία στην Παλαιστίνη, τη μάχη ενάντια στον Τραμπ στις ΗΠΑ, τη διεκδίκηση για άσυλο και χαρτιά για όλους/ες, το νερό κ.α. Μεταξύ άλλων, θα μιλήσουν οι **Σαίφ Αμπουκεσέκ**, μέλος της Εκτελεστικής Επιτροπής του Global Sumud Flotilla, **Κρις Σμολς**, ιδρυτής του Σωματίου της Άμαζον, **Κίραν Κνάτσον**, Εργατική Συνέλευση Μινεάπολης, **Τζιλ Ορτάλ Ζανέρ**, Κίνηση Φοιτητών για την Παλαιστίνη Καταλονίας, **Αϊντα Χουσεϊν Ομέρ Μουσταφά**, καθηγήτρια στο Πανεπιστήμιο Al-Neelain του Σουδάν κ.α.

Δείτε το πρόγραμμα στο antiracistfestival.gr

Όχι στον αποκλεισμό του ΜΩΒ απο το Αντιρατσιστικό Φεστιβάλ Αθήνας 2026

Η απόφαση των διοργανωτών του Αντιρατσιστικού Φεστιβάλ Αθήνας 2026 να αποκλειστεί η συμμετοχή της φεμινιστικής κίνησης ΜΩΒ από το τριήμερο των εκδηλώσεων στις 3, 4 και 5 Ιουλίου, στο Άλσος Γουδή, είναι λαθεμένη και απαράδεκτη.

Η δημοκρατική λειτουργία είναι κατάκτηση μέσα στα κινήματα και το Αντιρατσιστικό Φεστιβάλ φέρνει στο τριήμερο πολλές, διαφορετικές και αρκετές φορές αντιπαρτιθέμενες απόψεις για την στρατηγική και τις άμεσες επιλογές και τους στόχους των κινήματων.

Είναι ανοιχτή η συζήτηση μέσα στην Αριστερά και στα κινήματα απέναντι στο σεξισμό και τις διακρίσεις σε βάρος των ΛΟΑΤΚΙ+, σε βάρος των τρανς και δεν

μπορεί να κλείσει με αποκλεισμούς ολόκληρων κινήσεων όπως το ΜΩΒ, μέσα στο οποίο άλλωστε διεξάγεται η ίδια συζήτηση.

Αντίθετα, η ανοιχτή συζήτηση και βέβαια η αντιπαράθεση με επιχειρήματα πάνω στα ζητήματα αυτά θα βοηθήσει να προχωρήσει το κίνημα και να ξεκαθαρίσει ότι μπορούμε να αμφισβητήσουμε τις απόψεις που υποστηρίζουν ότι υπάρχουν μόνο δύο φύλα.

Στο Pride το Σάββατο 13 Ιούνη πολλές χιλιάδες άτομα διαδήλωσαν την υπερηφάνεια ενάντια σε ένα σύστημα διακρίσεων και καταπίεσης, χωρίς αποκλεισμούς.

Κάνουμε έκκληση στην επιτροπή διοργάνωσης του Αντιρατσιστικού Φεστιβάλ να μην προχωρήσει στον αποκλεισμό του ΜΩΒ, αντίθετα να δώσει χώρο για μιά συζήτηση πάνω στο καίριο αυτό ζήτημα.

ΚΕΕΡΦΑ

ΠΡΟΣΦΥΓΙΚΑ

Απλώνουμε τον αγώνα

Η μάχη των Προσφυγικών ξεπέρασε τους εκατοντάδες κατοίκους της συγκεκριμένης γειτονιάς γιατί έφερε στην επιφάνεια με ακόμα πιο εμφαντικό τρόπο το ζήτημα της κατοικίας που ταλανίζει εκατομμύρια ανθρώπους της εργατικής τάξης. Αυτή την αιχμή ανέδειξαν από την πρώτη στιγμή οι σύντροφοι/ισσες του Σοσιαλιστικού Εργατικού Κόμματος που συμμετείχαν στον αγώνα της Κοινότητας.

«Σε μια περίοδο που συνδυάζει την κερδοσκοπία των ενοικίων και την ολοένα και μεγαλύτερη παράδοση των κτιρίων της Αθήνας (και όχι μόνο) σε ξένα funds, μαζί με τα “κόκκινα δάνεια” και τις τράπεζες που πετούν φτωχό κόσμο έξω από τα σπίτια του, οι αγώνες χρειάζεται να είναι κοινοί.

Για όλους αυτούς τους λόγους, δίπλα στο αίτημα “Κάτω τα χέρια από τα Προσφυγικά” χρειάζεται να προσθέσουμε την απαίτηση να συσταθεί ξανά ο Οργανισμός Εργατικής Κατοικίας, ο οποίος κατά τη λειτουργία του εξασφάλισε στέγη για πάνω από 70.000 εργατικές οικογένειες. Η λύση, είναι εξόφθαλμη: στην Αθήνα βρίσκονται πάνω από 110.000 άδειες κατοικίες, που θα μπορούσαν να στεγάσουν όχι μόνο όσους τώρα δεν έχουν στέγη, αλλά και αυτούς που ζορίζονται να ανταπεξέλθουν στα ενοίκια.

Λειτουργία του Ο.Ε.Κ. κάτω από εργατικό έλεγχο, για να μπορούμε να εξασφαλίσουμε ότι ο ρατσισμός της κυβέρνησης δεν θα σταθεί εμπόδιο στη στέγαση προσφύγων και μεταναστών. Με νομιμοποίηση όλων των μεταναστών τώρα. Ότι οι κοινωνικές ανάγκες θα μπουν πάνω από τα κέρδη των airBnB και των μεγάλων ξενοδοχών.

Εργατικές κατοικίες

Ένα μαζικό πρόγραμμα κοινωνικών και εργατικών γειτονιών είναι εφικτό αν σταματήσει η κυβέρνηση να σπαταλά δισεκατομμύρια για εξοπλισμούς, F35, φρεγάτες και πάτριος, στο πλευρό των ΗΠΑ και του κράτους τρομοκράτη του Ισραήλ» τόνιζε η προκήρυξη της Εργατικής Αλληλεγγύης που μοιράστηκε μαζικά στις κινητοποιήσεις της περασμένης εβδομάδας συμπληρώνοντας ότι είναι μια μάχη που πρέπει να γίνει υπόθεση της οργανωμένης εργατικής τάξης.

«Το ΕΚΑ, η ΑΔΕΔΥ, τα συνέδρια της ΔΟΕ και της ΟΛΜΕ είναι ώρα να αγκαλιάσουν τα αιτήματα αυτά, να δώσουν κεντρική απάντηση στην επίθεση στο δικαίωμα στην στέγη όλης της εργατικής τάξης.

Καλούμε τα εργατικά σωματεία της περιοχής των Αμπελοκήπων, του Γκύζη, των Εξαρχείων και όλης της Αθήνας να μπουν μπροστά, να αναδείξουν τα ζητήματα και να παλέψουν ενωτικά με τους αγωνιστές/στρίες/ά των Προσφυγικών, αλλά και τους κατοίκους σε κάθε γειτονιά. Το Σωματείο Εργαζομένων του Αγίου Σάββα, αλλά και η Β' ΕΛΜΕ Αθήνας έχουν βγάλει ανακοινώσεις συμπαράστασης. Η συνεργασία με το αντικαρκινικό νοσοκομείο αφορά και στη δομή φιλοξενίας ασθενών και συνοδών του Αγίου Σάββα, που φτιάχτηκε με πρωτοβουλία των Προσφυγικών.

Να απλώσουμε αυτή τη συμπαράσταση σε όλους τους χώρους δουλειάς και νεολαίας, με πρωτοβουλίες και κινητοποιήσεις που μπορούν να αναγκάσουν την κυβέρνηση να κάνει πίσω από την “ανάπλαση”, να ανακαλέσει την καταστροφική σύμβαση της Περιφέρειας. Ο αγώνας των Προσφυγικών μπορεί να νικήσει, με τα συνδικάτα μπροστά ενάντια στην κυβέρνηση της φτώχειας και του ρατσισμού».

Μια σημαντική νίκη πέτυχε το κίνημα για τα Προσφυγικά της Λεωφόρου Αλεξάνδρας την Τετάρτη 24/6, με την έγκριση ψηφίσματος από το δημοτικό συμβούλιο της Αθήνας για διακοπή υλοποίησης της προγραμματικής σύμβασης από τη μεριά της Περιφέρειας. Η απεργία πείνας των δύο αγωνιστών Αριστοτέλη Χαντζή και Suzon Dorragnhe σταμάτησε, ωστόσο η υγεία του Αριστοτέλη Χαντζή εξακολουθεί να βρίσκεται σε εξαιρετικά κρίσιμη κατάσταση, νοσηλευόμενος στη ΜΕΘ του Νοσοκομείου Ευαγγελισμός.

Οι περισσότεροι από 400 κάτοικοι των Προσφυγικών της Λεωφόρου Αλεξάνδρας βρίσκονταν σε κινητοποιήσεις από την αρχή της χρονιάς ενάντια στα σχέδια της Περιφέρειας Αττικής για εκκένωση με σκοπό την “ανάπλαση” της περιοχής. Από τις 5/2 ο αγωνιστής της Κοινότητας των Προσφυγικών Αριστοτέλης Χαντζής είχε ξεκινήσει απεργία πείνας. Μαζί του, την 1η Μάη ξεκίνησε απεργία πείνας και η Suzon Dorragnhe, μέχρι τη δικαίωση των διεκδικήσεων. Όλο αυτό το διάστημα ένα μεγάλο κίνημα αλληλεγγύης αγκάλιασε τον αγώνα των απεργών και της Κοινότητας συμμετέχοντας στις συνελεύσεις, τις διαδηλώσεις και τις εκδηλώσεις που γίνονταν στα Προσφυγικά της Λεωφόρου Αλεξάνδρας.

Η μάχη πήρε νέα τροπή όταν την περασμένη Δευτέρα μετά από 138 ημέρες απεργίας πείνας, η κατάσταση της υγείας του Αριστοτέλη Χαντζή επιδεινώθηκε και χρειάστηκε να εισαχθεί επείγοντως στο νοσοκομείο Γεννηματάς. «Ο αγώνας δεν υποχωρεί, τώρα ξεκίνησε. Θα νικήσουμε μέχρι τη δικαίωση ή τον θάνατο. Έχουμε ευθύνη για 400 ζωές, έχουμε ευθύνη για την κοινωνία μας και θα νικήσουμε. Ο αγώνας μας είναι δίκαιος και δεν υποχωρώ μέχρι τη δικαίωση. Τα αιτήματά μας είναι δίκαια» δήλωσε εμφανώς εξασθενημένος ο Αριστοτέλης Χαντζής την ώρα που μεταφερόταν στο νοσοκομείο.

«Αρίστο γερά – Έχουμε νικήσει τα Προσφυγικά» ήταν το σύνθημα με το οποίο διαδήλωσαν χιλιάδες το επόμενο απόγευμα στο κέντρο της Αθήνας. Η Κοινότητα των Προσφυγικών και το κίνημα αλληλεγγύης ήταν πλέον σε διαρκή κινητοποίηση με παρουσία στο νοσοκομείο και προγραμματίζοντας καθημερινές συγκεντρώσεις στο Σύνταγμα.

Την Τετάρτη 24/6 συνεδρίασε το δημοτικό συμβούλιο του δήμου Αθήνας όπου πλειοψήφησε ψήφισμα της δημοτικής αρχής το οποίο καλεί «σε διακοπή υλοποίησης της προγραμματικής σύμβασης από την πλευρά της Περιφέρειας και σε αναστολή της απεργίας πείνας από την πλευρά της Κοινότητας των προσφυγικών».

Τα μέλη της Κοινότητας και οι απεργοί πείνας συζήτησαν κι αποφάσισαν να αντιμετωπίσουν την απόφαση αυτή ως μια σημαντική νίκη στη

23/6, Διαδήλωση αλληλεγγύης στα Προσφυγικά για τους απεργούς πείνας. Φωτό: Στέλιος Μιχαηλίδης

Μέχρι τη νίκη!

μάχη που δίνουν, να σταματήσουν την απεργία πείνας και να συνεχίσουν τον αγώνα με νέα πιο μαζικά μέσα. «Ο αγώνας δεν τελειώνει τώρα, ο αγώνας συνεχίζεται» σημείωνε η Κοινότητα των Προσφυγικών με το που γνωστοποιήθηκε η απόφαση.

Αγώνας

«Ανακοινώνουμε τη λήξη της απεργίας πείνας της Κοινότητας των Κατελιμμένων Προσφυγικών, του Αριστοτέλη Χαντζή και τη δικιά μου» δήλωσε η απεργός πείνας Suzon Dorragnhe σε βίντεο που ανήρτησε η Κοινότητα των Προσφυγικών. «Έχουμε δει ότι τα βασικά αιτήματά μας έχουν σε έναν μεγάλο βαθμό καλυφθεί. Ξέρουμε ότι ο αγώνας δεν τελειώνει τώρα, παρόλα αυτά έχουμε νικήσει. Ευχαριστούμε όλους, όλες, όλα, αυτή η νίκη είναι δικιά μας, είναι ολονών, είναι της κοινωνίας. Έχουμε νικήσει!».

Η απόφαση των απεργών και της Κοινότητας ανακοινώθηκε στη συγκέντρωση που ήταν σε εξέλιξη για δεύτερο συνεχόμενο απόγευμα στο Σύνταγμα, με τον κόσμο να την υποδέχεται με συγκίνηση και ενθουσιασμό:

«Εδώ και πέντε μήνες έχει γίνει ένας αγώνας ζωής και θανάτου από την Κοινότητα των Κατελιμμένων Προσφυγικών ενάντια στον εκποτισμό και την εκκένωση 400 και πλέον, ανθρώπων της γειτονιάς και της κοινότητας. Στον αγώνα αυτό έβαλαν μπροστά τη ζωή και τα σώματά τους ένας σύντροφος και μία συντρόφισσα, ο Αριστοτέλης Χαντζής που έχει φτάσει σήμερα στις 140 ημέρες απεργίας πείνας και η Σουζόν Ντοπράν που έχει φτάσει στις 55 ημέρες»

τόνισε εκπρόσωπος των Προσφυγικών από την ντουτουόκα.

«Ο αγώνας αυτός ήταν εξαρχής νικηφόρος» συνέχισε. «Όχι μόνο γιατί συγκέντρωσε ένα τεράστιο πλήθος κόσμου διαφορετικών ανθρώπων, συλλογικοτήτων, ομάδων και φορέων αλλά και γιατί ο μόνος χαμένος αγώνας είναι αυτός που δεν δόθηκε ποτέ. Σήμερα μετά από 5 μήνες έχουμε κερδίσει πάρα πολλά. Έχει συγκροτηθεί ένα διευρυμένο κοινωνικό κίνημα από τα κάτω, το οποίο έχει πιέσει θεσμούς κι ανάγκασε φορείς να αποδεχτούν την Κοινότητα και τα αιτήματά της. Ήδη διεθνείς θεσμοί έχουν αναγνωρίσει την Κοινότητα κι έχουν καλέσει την Περιφέρεια να υποχωρήσει. Με το ψήφισμα της Διεθνούς Αμνηστίας, με την ερώτηση στην ευρωβουλή, με το ψήφισμα του ΟΗΕ που αναμένουμε τις επόμενες ημέρες. Και οι τοπικοί θεσμοί έχουν αναγκαστεί να πάρουν θέση».

Σήμερα ο Δήμος Αθηναίων με δεύτερο ψήφισμά του, αναγνωρίζει -αν και όχι εξ' ολοκλήρου- και τα τρία βασικά αιτήματα της Κοινότητας. Πρώτον καλεί την Περιφέρεια σε διακοπή της απόφασης ανάπλασης ως συναρμόδιος. Δεύτερον, αναγνωρίζει την Κοινότητα των Προσφυγικών όχι μόνο ως αυθύπαρκτη οντότητα, αλλά και ως συμμετοχο στις οποιοσδήποτε συνομιλίες και οποιοδήποτε μελλοντικό σχέδιο αποκατάστασης της γειτονιάς. Τρίτον, αποδέχεται την ΑΜΚΕ των κατοίκων ως κομμάτι των διαπραγματεύσεων και της αποκατάστασης των Προσφυγικών.

Αν και δεν μας καλύπτει 100% το ψήφισμα του δήμου, εντούτοις είμαστε καλυμμένοι από αυτό. Σήμερα,

το καθεστώς Μητσοτάκη κι ο εντολοδόχος του περιφερειάρχη Νίκος Χαρδαλιάς βρίσκονται μόνοι τους απέναντι σε ολόκληρη την κοινωνία και το μόνο που τους έχει απομείνει είναι η ωμή βία.

Θέλουμε επίσης να σταθούμε σε δύο σημεία: Το ένα έχει να κάνει με την ανακοίνωση του δήμου Αθηναίων σε σχέση με την παρέμβαση αλληλεγγύου κόσμου στον περιφερειάρχη. Δεν υπάρχει καμία αναλογία μεταξύ ενός ανθρώπου ο οποίος βρίσκεται στα πρόθυρα του θανάτου και μιας παρέμβασης με σπρέι και τρικάκια στο σπίτι του καθ' όλα υπεύθυνου γι' αυτό το πρόβλημα.

Αλληλεγγύη

Απ' ότι φαίνεται οι από τα πάνω νομίζουν ότι οι ζωές των ανθρώπων αξίζουν λιγότερο ακόμα κι από τους τοίχους. Επίσης δηλώνουμε ότι δεν έχουμε την απόλυτη εμπιστοσύνη απέναντι στους θεσμούς και τους φορείς. Ήδη υπάρχει το παράδειγμα του Πάνου Ρούτσι που μετά από μέρες απεργίας πείνας και παρόλες τις εγγυήσεις που του δόθηκαν από την κυβέρνηση, ακόμα περιμένει την εκταφή του παιδιού του. Για όλους αυτούς τους λόγους δηλώνουμε στον κόσμο της αλληλεγγύης να παραμείνει με τα μάτια και τα αυτιά ανοιχτά για οποιαδήποτε επίθεση από την πλευρά του κράτους και για οποιαδήποτε προσπάθεια γυρίσματος των αποφάσεων που έχουν πάρει οι επίσημοι θεσμοί.

Υπό αυτές τις προϋποθέσεις και αφού συζητήσαμε με τους συντρόφους Αρίστο και Σουζάν, καθώς και μεταξύ της κοινότητάς μας, δηλώ-

νουμε επίσημα τη λήξη της Απεργίας Πείνας και τη συνέχεια του αγώνα με άλλα μέσα» τόνισε ο εκπρόσωπος της Κοινότητας. «Θεωρούμε τον αγώνα αυτόν νικηφόρο ως ένα κίνημα αντίστασης από τα κάτω, που κατάφερε να συγκροτήσει ένα πλατύ και διευρυμένο Μέτωπο απέναντι στη θανατοπολιτική και στη κοινωνικοπολιτική του καθεστώτος, του κράτους και του καπιταλιστικού συστήματος».

Συνεχίζουμε να καλούμε σε στήριξη της Κοινότητας και του απεργού πείνας του οποίου η κατάσταση παραμένει κρίσιμη και η ζωή του συνεχίζει να κρέμεται από μια κλωστή. Με βάση όλα τα παραπάνω ευχαριστούμε όλες και όλους για τη μεγάλη στήριξη που δώσατε στον αγώνα μας και καταφέραμε όλοι μαζί να το φέρουμε σε επιτυχία».

«Χαιρετίζουμε τη νίκη της απεργίας πείνας των Προσφυγικών» δήλωσε ο δημοτικός σύμβουλος με την Ανατρεπτική Συμμαχία για την Αθήνα, Πέτρος Κωνσταντίνου.

«Η απόφαση του δημοτικού συμβουλίου να απαιτήσει την άμεση διακοπή της καταστροφικής σύμβασης Χαρδαλιά για την έξωση των 400 και άνω κατοίκων από τα Προσφυγικά ήταν μια πανηγυρική δικαίωση του πολύμηνου, επίμονου και σκληρού αγώνα που δίνουν τα Προσφυγικά με τον κόσμο της αλληλεγγύης».

Έτσι φτάσαμε στην ανακοίνωση της διακοπής της απεργίας πείνας των Αριστοτέλη Χαντζή και Suzon Dorragnhe. Αυτή η νίκη είναι μόνο η αρχή και έχουμε να συνεχίσουμε μέχρι να πεταχτεί στα σκουπίδια η σύμβαση Χαρδαλιά και η κυβέρνηση των δολοφόνων.

Δώσαμε αυτή τη μάχη από την αρχή στο πλευρό της Κοινότητας των κατελιμμένων Προσφυγικών, χωρίς ταλαντεύσεις, αποκρούοντας τις επιθέσεις του Μπακογιάννη και της ακροδεξιάς μέσα στο δημοτικό συμβούλιο της Αθήνας που προκλητικά συκοφαντούσαν τους καταληψίες και όσους τους στηρίζουν, χαρακτηρίζοντάς τους ως συνοδοιπόρους δολοφόνων. Δολοφόνοι των Τεμπών, της Βιολάντα και της Παλαιστίνης είναι η κυβέρνηση της ΝΔ και στελέχη της ΝΔ είχαν το θράσος να συκοφαντούν έναν απεργό πείνας ενώ η ζωή του κρέμεται ακόμη από μια κλωστή!

Τώρα είναι η ώρα να κλιμακώσουμε τον αγώνα στηριγμένοι στην τεράστια αλληλεγγύη που ξεδιπλώθηκε στο πλευρό των απεργών πείνας και των κινητοποιήσεων των Προσφυγικών. Να μην τους αφήσουμε να απλώσουν το χέρι στα κατελιμμένα Προσφυγικά αλλά και να παλέψουμε για το δικαίωμα στην αξιοπρεπή κατοικία για όλους. Να γίνει ο αγώνας όλης της εργατικής τάξης για να τσακίσουμε την κυβέρνηση των δολοφόνων και να πάρουμε πίσω όλα όσα μας κλέβουν».

Στέλιος Μιχαηλίδης

Η “σκιώδης” κυβερνώσα αριστερά της ΕΛ.Α.Σ.

“**Η** θική επανάσταση, νέος πατριωτισμός, νέα μεταπολίτευση» είναι το τρίπτυχο στο οποίο στοχεύει η ΕΛΑΣ του Αλέξη Τσίπρα, σύμφωνα με όσα είπε ο ίδιος στην πρώτη συνεδρίαση του Εθνικού Συμβουλίου του κόμματος, το περασμένο Σάββατο, απευθυνόμενος στα 401 (διορισμένα από αυτόν) στελέχη. Μία μέρα νωρίτερα είχε κάνει την πρώτη συνεδρίαση της ομάδας των 50 τομεαρχών καλώντας τους να αναλάβουν την “ευθύνη απέναντι στην κοινωνία και την ιστορία”. Πρόκειται για πενήντα πρόσωπα που αποτελούν αυτό που αποκαλείται «σκιώδης κυβέρνηση», και καλούνται να αποδείξουν σύμφωνα με τα λεγόμενα του Τσίπρα ότι “δεν είμαστε όλοι ίδιοι”.

Αρκετά ονόματα είναι πρόσωπα που έχουν κάποιου είδους αναφορές στα κινήματα, που έχουν ξεδιπλωθεί όλο το προηγούμενο διάστημα. Από τις μάχες ενάντια στο φασισμό και το ρατσισμό, μέχρι τις μάχες των εργαζόμενων της Υγείας, του φοιτητικού κινήματος, των αγροτών και της υπεράσπισης του Περιβάλλοντος.

Για παράδειγμα τον Τομέα της Δικαιοσύνης ανέλαβε η **Μαρία Λεπενιώτη**. Πρόκειται για την δικαστικό που ταυτίστηκε με μία από τις σημαντικότερες δίκες της Μεταπολίτευσης, τη δίκη της Χρυσής Αυγής και την καταδίκη της ως εγκληματική οργάνωση. Ήταν η πρόεδρος του Τριμελούς Εφετείου Κακουρημάτων που διεξήχθη η δίκη στον πρώτο βαθμό.

Άλλο σημαντικό όνομα είναι ο **Θωμάς Μόσχος**, που αναλαμβάνει τον Τομέα Αγροτικής Ανάπτυξης. Είναι ο Πρόεδρος του Αγροτικού Συλλόγου Καστοριάς και τεχνικός Σύμβουλος του Συνδέσμου Ελλήνων Κτηνοτρόφων. Σε όλη τη διάρκεια του πρόσφατου αγώνα των αγροτών στα μπλόκα αποδομούσε τα ψέματα της κυβέρνησης Μητσοτάκη.

Τον Τομέα της Υγείας αναλαμβάνει ο **Σπύρος Δρίτσας**, χειρουργός και επιμελητής στην Α' Χειρουργική Κλινική και Μονάδα Μεταμοσχεύσεων του Νοσοκομείου Ευαγγελισμός. Ο Σπ. Δρίτσας ήταν ενεργός στις φοιτητικές καταλήψεις του 2006-07 και εκλεγμένος στο Δ.Σ. του Συλλόγου Φοιτητών Ιατρικής Αθήνας. Υπήρξε μέλος του Δ.Σ. του Σωματίου Εργαζομένων Νοσοκομείου Ευαγγελισμός και της ΕΙΝΑΠ.

Τον Τομέα Μεταναστευτικής Πολιτικής αναλαμβάνει η **Ζαχαρούλα Τσιριγώτη**, η

πρώτη γυναίκα αντιστράτηγος της ελληνικής αστυνομίας, που έχει χαρακτηριστεί ως η “αντιστράτηγος των προσφύγων”. Κατά τη θητεία της (2015-2019) είχε αναλάβει τον επιχειρησιακό συντονισμό της διαχείρισης των προσφυγικών ροών. Συμμετείχε στο ψηφιδέλτιο Επικρατείας του ΣΥΡΙΖΑ στις εκλογές του 2023.

Τον Τομέα Εργασίας, αναλαμβάνει ο **Διονύσης Τεμπονέρας**, γνωστό πρώην στέλεχος του ΣΥΡΙΖΑ, εργατολόγος και γιος του δολοφονημένου Νίκου Τεμπονέρα από τον ΟΝΝΕΔίτη Γιάννη Καλαμπόκα, το 1991, στη διάρκεια των μαθητικών καταλήψεων.

Μείγμα

Στην πραγματικότητα το μείγμα των 50 τομεαρχών επιδιώκει να καλύψει όλα τα γούστα, προκειμένου να μην χαθεί καμία ψήφος ούτε από αριστερά ούτε από δεξιά. Υπάρχουν και οι λεγόμενοι άνθρωποι της αγοράς, που έχουν εμπειρία από στρατηγικές επενδύσεις, real estate και διοίκηση επιχειρήσεων, αλλά και στελέχη του στρατού.

Έτσι Τομεάρχης Άμυνας αναλαμβάνει ο **Χρήστος Χριστοδούλου**, ο οποίος διετέλεσε αρχηγός ΓΕΕΘΑ την περίοδο 2019-20 και είχε αναλάβει όλες τις πρωτοβουλίες για την ενίσχυση της στρατιωτικής συνεργασίας με το Ισραήλ. Ο **Βασίλης Μαγκλάρας** που αναλαμβάνει τον Τομέα Βιομηχανικής Πολιτικής, υπηρετεί ως Διευθύνων Σύμβουλος στην Εταιρεία «Θριάσιο Εμπορευματοικό Κέντρο» και στο παρελθόν διετέλεσε και αντιπρόεδρος της Επιτροπής Τηλεπικοινωνιών και Βιομηχανικών Πόρων του ΝΑΤΟ. Ο **Φραγκίσκος Κουτεντάκης**, που αναλαμβάνει τον τομέα των οικονομικών, από το 2015 έως το 2018 ήταν γενικός γραμματέας Δημοσιονομικής Πολιτικής στο Γενικό Λογιστήριο του Κράτους, και επί κυβέρνησης Μητσοτάκη έως το 2023 συντονιστής του Γραφείου Προϋπολογισμού του Κράτους στη Βουλή.

Ο Τσίπρας φροντίζει να συμπεριλάβει τα πρόσωπα που δείχνουν ότι το

κράτος έχει συνέχεια, από την οικονομία μέχρι την εξωτερική πολιτική και τις συμμαχίες με το Ισραήλ. Αλλά ταυτόχρονα προσπαθεί να επικοινωνήσει με τις διαθέσεις του κόσμου που έχει δώσει μάχες ενάντια στην δολοφονική κυβέρνηση της ΝΔ.

Όμως η πραγματικότητα έχει δείξει ότι η ανάληψη της εξουσίας από πρόσωπα με «προοδευτικό προφίλ» δεν εξασφαλίζει μια πολιτική ρήξεων όπως διεκδικεί ο κόσμος που τους ψηφίζει. Η πρώτη κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ το 1981 είχε υπουργούς οι οποίοι ήταν στελέχη του αντιδικτατορικού κινήματος και μπορούσαν να αναφέρονται ακόμα και στην εξέγερση του Πολυτεχνείου. Και όμως αυτό δεν εμπόδισε την προσαρμογή του ΠΑΣΟΚ στις πιέσεις του καπιταλισμού, ιδιαίτερα μετά το 1985. Το ίδιο συνέβη στη διάρκεια της διακυβέρνησης του ΣΥΡΙΖΑ. Πόσο μάλλον τώρα που ο Τσίπρας ξεκινά από πιο δεξιές θέσεις και επιπλέον δεν έχει από πίσω του κάποια κομματική οργάνωση βάσης, που θα μπορούσε να ασκεί έλεγχο πάνω στην ηγεσία.

Ο κόσμος των κινήματων που έπαιξε το ρόλο της αποκάλυψης των εγκλημάτων των ναζί της Χρυσής Αυγής και ξεσηκώθηκε απαιτώντας την καταδίκη της. Ο κόσμος που υποδέχτηκε τους πρόσφυγες του 2015 εξασφαλίζοντας σίτιση, στέγαση και περίθαλψη στο ένα σχεδόν εκατομμύριο πρόσφυγες που πέρασαν από τα σύνορα. Οι φοιτητές του κινήματος των καταλήψεων '06-'07 που ξεσηκώθηκαν ενάντια στην αναθεώρηση του άρθρου 16. Οι εργαζόμενοι στην Υγεία και στην Παιδεία, οι αγρότες, οι εργάτες και οι εργάτριες που παλεύουν για αυξήσεις, προσλήψεις, μονιμοποιήσεις από την οικοδομή και τον τουρισμό μέχρι τους ΟΤΑ, αξίζουν μία Αριστερά που δεν θα τους αντιμετωπίζει ως ψηφοφόρους και δεν θα υποτιμά τη νοημοσύνη τους και τις εμπειρίες τους.

Η ανάγκη του Τσίπρα να επικοινωνήσει με αυτό το ακροατήριο δείχνει ακριβώς το ανάποδο από αυτό που επιδιώκει. Ότι κανείς δεν μπορεί πλέον να υποτιμά τους αγώνες και τη ριζοσπαστικοποίηση της εργατικής τάξης και της νεολαίας. Η Νέα Μεταπολίτευση που ευαγγελίζεται ο Τσίπρας δεν θα έρθει μέσα από νέους πατριωτικούς συμβιβασμούς αλλά από το δυνάμωμα της Αριστεράς που παλεύει να οργανώσει τη δύναμη του πεζοδρομίου με στρατηγική τις επαναστάσεις σε όλα τα επίπεδα της ζωής και της κοινωνίας.

Κατερίνα Θωίδου

Ξεσηκωμός στην Ηλιούπολη

Την Πέμπτη 25 Ιουνίου, η Ηλιούπολη έζησε μια από τις μεγαλύτερες διαδηλώσεις των τελευταίων ετών. Η πορεία ξεκίνησε από το πάρκο στο «Χαλικάκι» και, διασχίζοντας κεντρικούς δρόμους της πόλης, κατέληξε στο Δημαρχείο, όπου οι διαδηλωτές προχώρησαν σε ανάρτηση πανό. Η μεγαλειώδης συμμετοχή κι ο δυνατός παλμός έκαναν το μήνυμα σαφές και ηχηρό: οι δημόσιοι χώροι δεν εκχωρούνται.

Η οργή των κατοίκων ξεχείλισε μετά τη συνεδρίαση του δημοτικού συμβουλίου στις 9 Ιουνίου. Εκεί, η παράταξη του δημάρχου Στ. Ψυρρόπουλου, με τις δικές της μόνο ψήφους και αγνοώντας πλήρως τις αντιδράσεις των φορέων, ενέκρινε μια πρωτοφανή συμφωνία με την ΕΤΑΔ (Υπερταμείο). Με βάση αυτή, ο Δήμος δέχεται να πληρώνει ενοίκιο στο Υπερταμείο προκειμένου να αξιοποιήσει το πάρκο, αναγνωρίζοντας έτσι επίσημα ότι το «Χαλικάκι» δεν του ανήκει.

Αυτή η εξέλιξη είναι εξαιρετικά επικίνδυνη. Ανοίγει τον δρόμο για όλα τα δημόσια ακίνητα στην Ηλιούπολη (από το Πάρκο Κυκλοφοριακής Αγωγής μέχρι τον κινηματογράφο «Μελίνα Μερκούρη»), τα οποία πλέον κινδυνεύουν να κατοχυρωθούν ως ιδιοκτησίες της ΕΤΑΔ. Είναι μια κίνηση που ακυρώνει νικηφόρους αγώνες δεκαετιών για την υπεράσπιση της δημοτικής περιουσίας.

“Η σημερινή διαδήλωση είναι από τις μεγαλύτερες που έχω ζήσει εγώ προσωπικά τα τελευταία 30 χρόνια”, δηλώνει στην Εργατική Αλληλεγγύη ο **Σόλων Μπακατσιάς**, κάτοικος Ηλιούπολης. “Θεωρώ ότι αυτό μπορεί να είναι και η αρχή για κάτι καινούριο, κάτι μαχητικό, για να τα διεκδικήσουμε όλα: τα σχολεία μας, τα εργατικά δικαιώματα, τις προσλήψεις, το περιβάλλον κτλ. Να γίνονται έργα με την επίβλεψη του δήμου που έχει προσλάβει το ειδικευμένο προσωπικό που χρειάζεται και όχι να κάνουν κακοτεχνίες οι εργολάβοι για τα κέρδη τους”.

Η δημοτική αρχή του Ψυρρόπουλου, για άλλη μια φορά, επιλέγει τον δρόμο, όχι της σύγκρουσης, αλλά της εναρμόνισής της με την κυβέρνηση της ΝΔ, που αξιοποιεί τους μνημονιακούς νόμους για να επιταχύνει τις ιδιωτικοποιήσεις.

Ωστόσο, η δυναμική της διαδήλωσης αναδεικνύει και τη δυναμική του κόσμου που παλεύει -και η Ηλιούπολη δεν είναι η εξαίρεση. Γι' αυτό η συνέχεια χρειάζεται να δοθεί και κεντρικά, με απεργιακή κλιμάκωση ενάντια στην κυβέρνηση των ιδιωτικοποιήσεων. Μόνο μέσα από τη μαζική, συντονισμένη δράση μπορεί να ανατραπεί η σύμβαση, να καταργηθεί το Υπερταμείο και να διασφαλιστεί ότι η δημόσια περιουσία θα παραμείνει στα χέρια της κοινωνίας.

Μάνος Νικολάου,
πυρήνας ΣΕΚ Ηλιούπολης

Τριάντα χρόνια έκλεισαν στις 23 Ιουνίου από το θάνατο του Ανδρέα Παπανδρέου. Τα αφιερώματα, αν και λιγότερα από τις προηγούμενες «επετείους», έδωσαν μια ευκαιρία στον Ανδρουλάκη να δανειστεί το σημερινό ΠΑΣΟΚ λίγη αίγλη από τον ιστορικό του ηγέτη: «Ο Ανδρέας είναι παρών, όχι ως ανάμνηση αλλά ως η μνήμη του μέλλοντος. Ένα σημείο αναφοράς. Ανεπανάληπτος ηγέτης της αλλαγής» που «έδωσε ξανά νόημα σε δύο σημαντικές λέξεις: το Πατριωτικό και το Προοδευτικό».

Βέβαια, ο Ανδρουλάκης φρόντισε ο τονισμός να πέσει περισσότερο στο «Πατριωτικό»: ο Ανδρέας Παπανδρέου, είπε, «δεν θα ανεχόταν την πολιτική της Τουρκίας» αλλά «θα πήγαινε στο ευρωπαϊκό συμβούλιο και θα χτυπούσε το χέρι στο τραπέζι για να εκδοθεί καταδικαστικό ψήφισμα για την κυβέρνηση Ερντογάν από όλη την Ευρώπη».

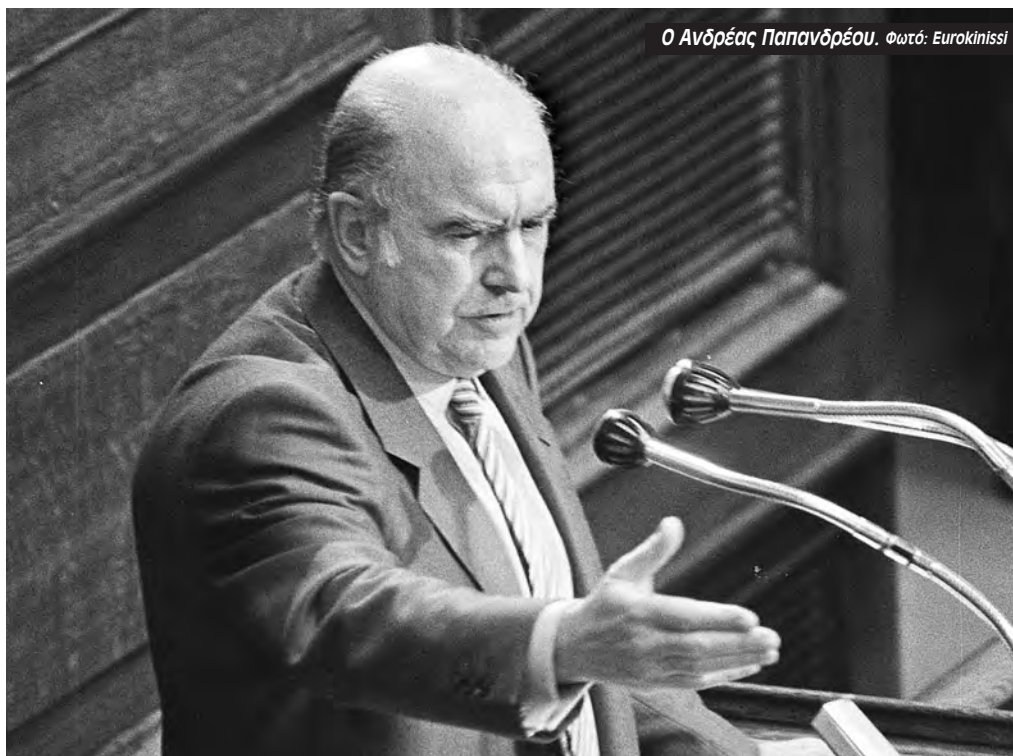
Παρόλα αυτά, κάτω από την πίεση του κόσμου που αναζητά αριστερές εναλλακτικές απέναντι στη Νέα Δημοκρατία, η επίκληση του ονόματος του Ανδρέα μοιάζει βολική για τη σημερινή ηγεσία του ΠΑΣΟΚ προκειμένου να δείξει κάποια ελάχιστα έστω ψήγματα «αριστεροσύνης». Και μέχρι ενός σημείου, το ίδιο προσπαθεί να αξιοποιήσει και ο Αλέξης Τσίπρας υιοθετώντας λεκτικά κατά διαστήματα πτυχές του «προοδευτικού στίγματος» που άφησε ο Ανδρέας Παπανδρέου.

Τέτοια «επικοινωνιακά τεχνάσματα» δεν μπορούν να κρύψουν το τεράστιο χάσμα ανάμεσα στο ΠΑΣΟΚ της Μεταπολίτευσης και την αλματώδη δεξιά μετατόπιση των ηγεσιών της κοινοβουλευτικής αριστεράς. Αλλά πόση αλήθεια υπάρχει στη φιλολογία για το «παλιό καλό ΠΑΣΟΚ του Ανδρέα»;

Ας πάρουμε τα πράγματα από την αρχή. Αυτός που το 1981 «έδωσε φωνή» στους (όπως τους αποκαλούσε ο ιδρυτής του ΠΑΣΟΚ) «μη-προνομιούχους» δεν ήταν ο Ανδρέας. Ήταν η μεγάλη έφοδος του κόσμου από τα κάτω, μια έφοδος που άρχισε με την εξέγερση του Πολυτεχνείου το 1973, οδήγησε στην κατάρρευση της χούντας και στη συνέχεια στο ρωμαλέο εργατικό και νεολαιίστικο κίνημα της Μεταπολίτευσης. Το ΠΑΣΟΚ ιδρύθηκε και μεγάλωσε πατώντας πάνω σε αυτό το κύμα αγώνων και ριζοσπαστικοποίησης προβάλλοντας ότι είναι το ίδιο «κίνημα» και μάλιστα αντιπροσωπεύει μια Αριστερά που βρίσκεται πέρα από τη σοσιαλδημοκρατία και τον σταλινισμό. Όπως δήλωνε ο Ανδρέας το 1976: «Απορρίπτουμε το μοντέλο της σοσιαλδημοκρατίας, γιατί ωραιοποιεί τον καπιταλισμό. Απορρίπτουμε το μοντέλο του υπαρκτού σοσιαλισμού ο οποίος, στη διαμόρφωση μιας γιγάντιας κρατικής συσσώρευσης, βραχυκύκλωσε τη δημοκρατία».

Οι μεταρρυθμίσεις της πρώτης διετίας της κυβερνητικής θητείας του ΠΑΣΟΚ μετά τη θριαμβευτική εκλογική του νίκη το 1981 –ανάμεσα σε άλλα η αύξηση των μισθών, η καθιέρωση της Αυτόματης Τιμαριθμικής Αναπροσαρμογής των μισθών, η δωρεάν μετακίνηση στις συγκοινωνίες το πρωί, η δημιουργία του ΕΣΥ, η αναγνώριση της Εθνικής Αντίστασης, η αποποινικοποίηση της μοιχείας, το δικαίωμα ψήφου από τα 18 χρόνια, η νομική εξίσωση των γυναικών με τους άντρες– ήταν το τίμημα που αναγκάστηκε να πληρώσει η άρχουσα τάξη σε αυτό το «κοινωνικό συμβόλαιο» που πρότεινε ο Ανδρέας σαν εναλλακτική λύση απέναντι στην κατάρρευση της Δεξιάς και την άνοδο της Αριστεράς.

Αυτό ήταν το τίμημα ενός συμβιβασμού, που «μεσομακροπρόθεσμα» (μια λέξη που χαρακτή-

Ο Ανδρέας Παπανδρέου. Φωτό: Eurokinissi

Τι ξεχνούν οι νοσταλγοί του Ανδρέα

ριζε την πλούσια εσωκομματική αργκό στο ΠΑΣΟΚ) ωφέλησε τους καπιταλιστές και όχι την εργατική τάξη και τους «μη προνομιούχους». Αλλά η μετατόπιση του ΠΑΣΟΚ προς τα δεξιά ξεκίνησε πολύ γρήγορα, το 1983, όταν προσπάθησε με νόμο να περιορίσει τις απεργίες. Κορυφώθηκε μετά τις εκλογές του 1985 όταν νέος υπουργός Εθνικής Οικονομίας τοποθετήθηκε ο Σημίτης που ξεκίνησε τον περιορισμό της ΑΤΑ, την αύξηση των τιμολογίων των Οργανισμών Κοινής Ωφέλειας, την αύξηση κατά 50% της τιμής των εισιτηρίων στα μέσα μεταφοράς, τη δραστική μείωση των κοινωνικών δαπανών.

Απεργίες και διαδηλώσεις

Δεκάδες σωματεία και ομοσπονδίες οργάνωσαν απεργίες και μαζικές διαδηλώσεις ενάντια στα νέα μέτρα. Στη ΓΣΕΕ, η παράταξη του ΠΑΣΟΚ, η ΠΑΣΚΕ, διασπάστηκε με ένα μικρό της κομμάτι να στηρίζει την κυβέρνηση και το άλλο να συμμαχεί με το ΚΚΕ και το ΚΚΕσ. –μέχρι που το κύμα της εργατικής αντίστασης πέτυχε να αναγκάσει το 1987 τον Σημίτη σε παραίτηση και να μπλοκάρει για ένα σύντομο διάστημα τη λιτότητα.

Όλη εκείνη η επίθεση είχε την εποπτεία και την σφραγίδα του Ανδρέα Παπανδρέου. Το 1989, το ΠΑΣΟΚ μπλεγμένο στα σκάνδαλα μέσα από τη σχέση που ανέπτυξε το ίδιο διάστημα με τα λεγόμενα «νέα τζάκια» της ελληνικής οικονομίας (που τότε ακούγανε στο όνομα Κοσκωτάς, μετά Σάλλας, Κόκκαλης κλπ) έχασε τις εκλογές, με τον κόσμο απογοητευμένο από την πορεία της «αλλαγής». Δυστυχώς η ρεφορμιστική πολι-

τική των δύο ΚΚΕ στέρησε από τον κόσμο μια αριστερή διέξοδο: αφού ενώθηκαν στον ενιαίο Συνασπισμό συμμαχησαν με ...τη Νέα Δημοκρατία. Κερδισμένος βγήκε ο πατέρας Μητσοτάκης που εκλέχθηκε πρωθυπουργός, αλλά για λίγο.

Το 1993 ο Ανδρέας μπόρεσε να ξαναγίνει πρωθυπουργός πατώντας πάνω στο νέο μεγάλο κύμα εργατικών αγώνων που συγκλόνισε την Ελλάδα το διάστημα 1990-93. Παρά το γεγονός ότι ο ίδιος συντηρούσε τη λογική «αφήστε τη δεξιά να πέσει σαν ώριμο φρούτο» και πρόσφερε μόλιχη «εθνική ενότητα» στην εθνικιστική εκστρατεία της κυβέρνησης της Νέας Δημοκρατίας για το Μακεδονικό, οι αγώνες της εργατικής τάξης ενάντια στο σκληρό νεοφιλελεύθερο πρόγραμμα της ΝΔ, με αποκορύφωση την απεργία στα λεωφορεία της ΕΑΣ, γκρέμισαν τον Μητσοτάκη. Αυτή τη φορά το τίμημα που είχε να πληρώσει ή άρχουσα τάξη ήταν η επανακρατικοποίηση των λεωφορείων.

Όμως ο Ανδρέας για ακόμη μια φορά είχε ανάψει αριστερό φλας για να στρίψει δεξιά. Η πολιτική λιτότητας και ιδιωτικοποιήσεων που εφαρμόστηκε από τις κυβερνήσεις Σημίτη από το 1996 και μετά δεν ήταν ανατροπή της πολιτικής Παπανδρέου αλλά η συνέχισή της. Η βάση για τον σημερινό «εκσυγχρονισμό» είχε τεθεί στην πραγματικότητα ήδη από όταν το ΠΑΣΟΚ του Ανδρέα Παπανδρέου ψήφιζε μαζί με τη ΝΔ τη Συνθήκη του Μάαστριχτ.

Ο ίδιος ο Ανδρέας Παπανδρέου ήταν αυτός που έκανε όλες τις μεγάλες στροφές: Από «μαύρο πρόβατο» των ΗΠΑ το 1981 σε «ντάρλινγκ» της αμερικάνικης πολιτικής το 1994. Από το

«ΕΟΚ και NATO το ίδιο συνδικάτο» στην ψήφιση της συνθήκης του Μάαστριχτ μαζί με την ΝΔ το 1992. Από το «Τσοβόλα δώσα όλα» στην αποπομπή του Δημήτρη Τσοβόλα στην δεκαετία του '90.

Οι νοσταλγοί του Ανδρέα Παπανδρέου μπορεί εκ των υστέρων να επικαλούνται πλήθος δικαιολογίες για τους συσχετισμούς δυνάμεων που είχαν αλλάξει στο μεταξύ, για την κατάρρευση της ΕΣΣΔ που είχε αφήσει τις ΗΠΑ μοναδική υπερδύναμη και πολλά άλλα. Όμως τίποτα δεν μπορεί να ξαναγράψει την ιστορία και να σβήσει το γεγονός ότι ο ίδιος ο ιδρυτής του ΠΑΣΟΚ το έφερε στο σημείο όπου με την ηγεσία Σημίτη έγινε ένα κόμμα πανομοιότυπο με την πιο δεξιά ευρωπαϊκή σοσιαλδημοκρατία και θαυμαστή των Δημοκρατικών στις ΗΠΑ, ένα κόμμα που έφτασε να θεωρεί τους δεσμούς του με τα συνδικάτα σαν βαρίδι και να παίρνει οργανωτικά μέτρα για να μειώσει το ρόλο των συνδικαλιστών στο εσωτερικό του.

Υπάρχει, λοιπόν, πραγματικά μεγάλη απόσταση ανάμεσα στο ΠΑΣΟΚ του 1974 και στο ΠΑΣΟΚ του 2026, όμως όσοι σκέφτονται ότι το ΠΑΣΟΚ του Ανδρέα ήταν σοσιαλιστικό, αλλά χάλασε στον καιρό του Σημίτη –και αποχάλασε με τον Γιώργο Παπανδρέου και τον Ανδρουλάκη– χάνουν από τα μάτια τους την ιστορική συνέχεια και τον αντιφατικό χαρακτήρα που είχε σαν κόμμα από την αρχή.

Σε αντίθεση με τις αναλύσεις που το ταύτιζαν με τη ΝΔ σαν ένα ακόμα αστικό κόμμα ή το χαρακτηρίζαν «μικροαστικό», το ΠΑΣΟΚ ήταν σύμφωνα με τον κλασικό ορισμό του Λένιν ένα ρεφορμιστικό κόμμα σοσιαλδημοκρατικής απόχρωσης, ένα κόμμα «αστικό-εργατικό». Κόμμα, δηλαδή, που συσπείρωνε στους κόλπους του τα μεγαλύτερα και τα πιο συνδικαλισμένα κομμάτια της εργατικής τάξης, αλλά που η ηγεσία του και το πρόγραμμά του συνδεόταν κι εξυπηρετούσε αστικά συμφέροντα. Εκτινάχτηκε τις δεκαετίες του 1970 και του 1980 πετυχαίνοντας να ριζώσει μέσα στα εργατικά συνδικάτα και στις εργατογειτονιές, αλλά με συνέπεια όλα αυτά τα χρόνια ακολούθησε αστική πολιτική.

Το μεγάλο ατού στην πολιτική του Ανδρέα Παπανδρέου ήταν ότι μπορούσε πατώντας πάνω στην οργανωμένη σχέση του ΠΑΣΟΚ με την εργατική τάξη να διοχετεύει τη μαχητικότητα και τη ριζοσπαστικότητά της σε πιο ήσυχα νερά δίνοντας οράματα και μικρά ανταλλάγματα. Αλλά ταυτόχρονα αυτή ήταν και η μεγάλη του αδυναμία που οδηγούσε σε συχνές άγριες ανταρσίες της βάσης του: το 1985-87, το 1991-93, το 2001 με τον Γιωβίτη, το 2010-11 με τα μνημόνια. Αυτή η διαλεκτική αντίφαση που ακολούθησε τον Ανδρέα Παπανδρέου αρχικά, και το ΠΑΣΟΚ σε όλη την ιστορική του πορεία μισού αιώνα, καθόρισε και την κατάληξή του. Είναι, σε συμπυκνωμένο χρόνο, η ίδια πορεία που καθόρισε και την εξέλιξη του ΣΥΡΙΖΑ και του Αλέξη Τσίπρα. Η πορεία της ηγεσίας κάθε ρεφορμιστικού κόμματος που στρέφεται δεξιά, ενώ ο κόσμος παλεύει και κοιτάει αριστερά.

Σήμερα οι αγώνες μας δεν χρειάζονται νοσταλγία για «χαρισματικούς» ηγέτες του τύπου του Ανδρέα Παπανδρέου. Χρειάζονται δυνατή επαναστατική Αριστερά με πρωτοβουλίες που να τραβάνε τον κόσμο που παλεύει σε κοινή δράση και μέσα εκεί να ανοίγουν την προοπτική για τη στρατηγική της ανατροπής του καπιταλισμού και όχι για κυβερνητικά προγράμματα διαχείρισής του.

Κώστας Πίπτας

Δραστηριότητες

ΚΥΨΕΛΗ

Βιβλιοπωλείο Μετεωρίτης, 7.30μμ

- TETARTH 1/7

Το πλήθος και οι αστικές επαναστάσεις

Ομιλήτης: Σεραφείμ Ρίζος

- TETARTH 8/7

Η παρισινή Κομμούνα

Ομιλήτρια: Διονυσία Πυλαρινού

ΠΑΤΗΣΙΑ

Σινέ Ατενέ, 7.30μμ

- TETARTH 1/7

Το αντιπολεμικό κίνημα στην Γαλλία στον Α Παγκόσμιο Πόλεμο

Ομιλήτης: Γιώργος Παίζης

- TETARTH 8/7

Αντικαπιταλιστική απάντηση στην κρίση στέγης

Ομιλήτρια: Αντριάννα Μπίλλα

ΓΑΛΑΤΣΙ

Γραφεία Γ' ΕΛΜΕ Γκράβα

- TETARTH 1/7

Για ποια Αριστερά παλεύουμε

Ομιλήτρια: Σοφία Γαρμπή

- TETARTH 8/7

1936, η χρονιά των επαναστάσεων

Ομιλήτης: Γιώργος Πίττας

ΕΞΑΡΧΕΙΑ

Μαρξιστικό Βιβλιοπωλείο, 7.30μμ

- TETARTH 1/7

Ισπανία 1936, η επανάσταση ενάντια στον φασισμό

Ομιλήτρια: Βαρβάρα Παπαγιώτη

- TETARTH 8/7

Αντικαπιταλιστική απάντηση στην κρίση στέγης

Ομιλήτρια: Πέρσα Κατσανούλη

ΠΕΤΡΑΛΩΝΑ

Καφέ Βραζιλιάνα 7μμ

- TETARTH 1/7

Παγκόσμια οικονομία, πορεία προς το αδιανόητο

Ομιλήτης: Βαγγέλης Τζόντζος

- TETARTH 8/7

Γκράμσι, η επαναστατική κριτική στον σεχταρισμό

Ομιλήτρια: Μαρία Φωτεινού

ΚΑΛΛΙΘΕΑ

- TETARTH 1/7

Καφέ Ζάτοπεκ, Π. Τσαλδάρη

και Σιβιτανίδου, 7μμ

Ισπανία 1936, η επανάσταση ενάντια στον φασισμό

Ομιλήτρια: Εύη Μαχροβίτσοκαγια

- TETARTH 8/7

Γκράμσι, η επαναστατική κριτική στον σεχταρισμό

Ομιλήτης: Κώστας Καραγιάννης

ΚΟΛΩΝΟΣ–ΚΕΡΑΜΕΙΚΟΣ

Καφέ Πλάτwnας,

Ακαδημία Πλάτωνα 6.30μμ

- TETARTH 1/7

1936, η χρονιά των επαναστάσεων

Ομιλήτης: Αλέξανδρος

Μαρτζούκος

- TETARTH 8/7

Τεχνητή Νοημοσύνη: Μύθοι και πραγματικότητα

Ομιλήτης: Νίκος Σμπαρούνης

ΓΚΥΖΗ

καφενείο Ραγκαβή 53, 7μμ

- TETARTH 1/7

1936, η χρονιά των επαναστάσεων

Ομιλήτρια: Κλεοπάτρα Καλλωνιάτη

Μαρξιστικά Φόρουμ

- TETARTH 8/7

Τόνι Κλίφ, απάντηση στον Σταλισμό

Ομιλήτης: Ορέστης Ηλιάς

ΝΕΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

Καφέ Τρίκυκλο 7μμ

- TETARTH 1/7/

Παγκόσμια οικονομία, πορεία προς το αδιανόητο

Ομιλήτης: Θωμάς Κατσαρός

- TETARTH 8/7

Ιουλιανά 1965

Ομιλήτης: Θανάσης

Λυμπερόπουλος

ΑΜΠΕΛΟΚΗΠΟΙ

Καφέ Μύρτιλο

(πάρκο ΚΑΠΑΨ), 7μμ

- PEMΠTH 2/7

Γυναίκες και πόλεμος: επαναστατική παράδοση αντίσταση κι απελευθέρωση

Ομιλήτρια: Πελαγία Κατέλη

- PEMΠTH 9/7

Αλληλεγγύη στην Κούβα

Ομιλήτης: Αντώνης Φώσκολος

ΘΗΣΕΙΟ

Συνεργατικό καφενείο Περιβολάκι, 8μμ

- PEMΠTH 2/7

Ιουλιανά 1965

Ομιλήτης: Αντώνης Σκαρπέλης

- PEMΠTH 9/7

Κούβα, από την επανάσταση στο σήμερα

Ομιλήτης: Νεκτάριος Δαργάκης

ΗΛΙΟΥΠΟΛΗ

Fahrenheit 451 βιβλιοκαφέ, 7μμ

- TETARTH 1/7

Ο Τράμπ «στα στενά»

Ομιλήτης: Μάνος Νικολάου

- TETARTH 8/7

Αθλητισμός: Βιομηχανία ή μαζικό δικαίωμα

Ομιλήτης: Γιάννης Μπαρούτσας

ΒΥΡΩΝΑΣ

Φίφτυ Γαστροκαφέ, 7.30μμ

- TETARTH 1/7

Ο Ένγκελς και το πέρασμα από τον πύθηκο στον Άνθρωπο

Ομιλήτρια: Κατερίνα Σεβαστάκη

- TETARTH 8/7

«Προοδευτικό μέτωπο» ή Αντικαπιταλιστική Αριστερά;

Ομιλήτρια: Μαρία Χαρχαριδίου

ΝΕΑ ΣΜΥΡΝΗ

Πλατεία Καρύλου, 8μμ

- TETARTH 1/7

Λευτεριά στην Παλαιστίνη

Ομιλήτης: Δημήτρης Δασκαλάκης

- TETARTH 8/7

«Προοδευτικό μέτωπο» ή Αντικαπιταλιστική Αριστερά;

Ομιλήτρια: Χρυσάνθη Καθοπούλη

ΕΛΛΗΝΙΚΟ

Καφενείο πλατείας Σουρμένων, 7.30μμ

- TETARTH 1/7

Γυναίκες και πόλεμος: επαναστατική παράδοση αντίσταση κι απελευθέρωση

Ομιλήτριες: Αναστασία

Πουλουτίδου, Λίλυ Αλτόμπαχ

- TETARTH 8/7

«Προοδευτικό μέτωπο» ή Αντικαπιταλιστική Αριστερά;

Ομιλήτης: Στέλιος Γιαννούλης

ΠΑΓΚΡΑΤΙ

Sloth cafe, 8.30μμ

- PEMΠTH 2/7

Η αντικαπιταλιστική απάντηση στην κρίση στέγης

Ομιλήτρια: Φωτεινή Συμψυρή

- PEMΠTH 9/6

Ελλάδα – Τουρκία - Κύπρος, εργάτες ενωμένοι ενάντια στον πόλεμο

Ομιλήτης: Λεάνδρος Μπόλαρης

ΖΩΓΡΑΦΟΥ

Sweet Home, 7.30μμ

- PEMΠTH 2/7

Γυναίκες και πόλεμος: επαναστατική παράδοση αντίσταση κι απελευθέρωσης

Ομιλήτρια: Άντα Ομέρ

- PEMΠTH 9/6

Η αντικαπιταλιστική απάντηση στην κρίση στέγης

Ομιλήτρια: Μαριάννα Σπυριδάκη

ΙΛΙΟΝ

Πλατεία Ιλίου καφέ Family 7.30μμ

- TETARTH 1/7

Ιουλιανά 1965

Ομιλήτης: Γιάννης Μανωλάτος

- TETARTH 8/7

Ο Τρότσκι και η Διαρκής Επανάσταση

Ομιλήτης: Βασίλης Καταραχιάς

ΑΙΓΑΛΕΟ

Μέρες Ραδιοφώνου 6.30μμ

- TETARTH 1/7

Ο Τρότσκι και η Διαρκής Επανάσταση

Ομιλήτρια: Λίλιαν Μπουριήτη

- TETARTH 8/7

Ιουλιανά 1965

Ομιλήτρια: Θένη Ασλανίδη

ΠΕΤΡΟΥΠΟΛΗ

Καφέ Κουλουράδες, πλ. Ηρώς, 7.30μμ

- TETARTH 1/7

Ιουλιανά 1965

Ομιλήτρια: Κατερίνα Πατρικίου

ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ

Πλατεία Δημαρχείου, πέταλο, 7μμ

- TETARTH 1/7

Ο Τρότσκι και η Διαρκής Επανάσταση

Ομιλήτης: Σπύρος

Γεωργακόπουλος

- TETARTH 8/7

Ιουλιανά 1965

Ομιλήτης: Κώστας Πολύδωρος

ΜΑΡΟΥΣΙ

Καφέ Σπίρτο, Πλατεία Ηρώων, 7.30 μμ

- TETARTH 1/7

Πως συνεχίζουμε μετά την ήττα Τραμπ - Νετανιάχου στο Ιράν και την Δυτική Ασία

Ομιλήτης: Σωτήρης Κοντογιάννης

- TETARTH 8/7

Ιούνης '36, Γαλλία, οι καταλήψεις των εργοστασίων

Ομιλήτης: Νάσος Θεοδωρίδης

Ν. ΙΩΝΙΑ–ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΙΑ

Νισύρου και Πάτμου,7μμ

- TETARTH 1/7,

Λένιν, Κράτος και Επανάσταση

Ομιλήτρια: Αφροδίτη Φράγκου

- TETARTH 8/7,

1936 η χρονιά των επαναστάσεων

Ομιλήτης: Άγγελος Μιχαηλίδης

ΗΡΑΚΛΕΙΟ

Καφέ Host, Κεντρική πλατεία, 8μμ

- PEMΠTH 2/7,

Τι είναι η Διαλεκτική

Ομιλήτρια: Γεωργία Πουλοπούλου

- TETARTH 8/7,

90 χρόνια από την Ισπανική επανάσταση ενάντια στον Φασισμό

Ομιλήτης: Γιώργος Ράγκος

ΑΓΙΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ–ΧΑΛΑΝΔΡΙ

Δημαρχείο Αγ. Παρασκευής, 7.30 μμ

- PEMΠTH 2/7

1936 η χρονιά των επαναστάσεων

Ομιλήτης: Νίκος Τουρνάς

- TETARTH 8/7

Λένιν: Τι να κάνουμε

Ομιλήτης: Τάσος Ευστρατίου

ΠΕΙΡΑΙΑΣ

Καφέ Τζιμάνη, Ζωσιμάδων 42, 7μμ

- TETARTH 1/7

Γαλλία 1936

Ομιλήτρια: Σοφία Φορτούνα

- TETARTH 8/7

Η εργατική απάντηση στην κρίση στέγης

Ομιλήτρια: Τιάνα Ανδρέου

ΝΙΚΑΙΑ–ΚΟΡΥΔΑΛΛΟΣ

Δημαρχείο Νίκαιας, 7μμ

- TETARTH 1/7

Γαλλία 1936

Ομιλήτης: Σπύρος Παπακώστας

- TETARTH 8/7

Η πάλη ενάντια στην φασιστική απειλή

Ομιλήτρια: Φρόσω Μαργγέλου

ΚΕΡΑΤΣΙΝΙ

Δημαρχείο Κερατσινίου, 7μμ

- PEMΠTH 2/7

Γυναίκες και πόλεμος:

επαναστατική παράδοση αντίσταση κι απελευθέρωσης

Ομιλήτρια: Ανύσια Τζονιού

- PEMΠTH 9/7

Η εργατική απάντηση στην κρίση στέγης

Ομιλήτης: Τάσος Τζονιός

Θεσσαλονίκη

ΑΜΠΕΛΟΚΗΠΟΙ

Καφέ Πέτρος, 8.30μμ

- TETARTH 1/7

Αλληλεγγύη στην Κούβα

Ομιλήτρια: Ιωάννα Κουμεντάκη

- TETARTH 8/7

«Προοδευτικό μέτωπο» ή Αντικαπιταλιστική Αριστερά;

Ομιλήτης: Νίκος Χατζάρας

ΛΑΜΠΡΑΚΗΣ–ΚΑΜΑΡΑ

Καφέ Poeta, 8μμ

- TETARTH 1/7

Κρατικοποιήσεις χωρίς αποζημίωση

Ομιλήτης:

Όταν ο Τραμπ καυχιόταν πως είναι “ο Πρόεδρος που σταματάει πολέμους” σίγουρα δεν εννοούσε τον ταπεινωτικό τρόπο με τον οποίο προσπαθεί να συνθηκολογήσει με το Ιράν παραδεχόμενος σωπηρά την εκκωφαντική του ήττα. Ίσως, αν είχε ζητήσει ένα ιδιαίτερο μάθημα ιστορίας από τον μακαρίτη Ήντεν, να είχε γλιτώσει το φιάσκο.

Ο Άντονι Ήντεν ήταν πρωθυπουργός της Μ. Βρετανίας όταν το 1956 μαζί με τον Γάλλο ομόλογό του Γκι Μολέ κατάφεραν την πιο παταγώδη αποτυχία του αγγλο-γαλλικού ιμπεριαλισμού απέναντι σε μια πρώην αποικία τους, την Αίγυπτο, με επίκεντρο την πολύτιμη διώρυγα του Σουέζ.

Επικεφαλής της εξουσίας στην Αίγυπτο από το 1954 ήταν ο Γκαμάλ Άμπντελ Νάσερ, ένας στρατιωτικός, ήρωας του αραβο-ισραηλινού πολέμου του 1948, με μια έως τότε αντιφασιστική πορεία απέναντι και στις ιμπεριαλιστικές δυνάμεις αλλά και στο εργατικό κίνημα της Αιγύπτου. Παζάρια με τις ΗΠΑ και φυλακές για τους κομμουνιστές από τη μία, “αραβικός σοσιαλισμός” και στήριξη στο Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο της Αλγερίας από την άλλη.

Όμως, όταν τον Ιούλη του 1956 οι ΗΠΑ αποφάσισαν να αποσύρουν τη χρηματοδότησή τους για τη δημιουργία του φράγματος του Ασουάν, ο Νάσερ έσπευσε να ανακοινώσει μπροστά σε μια λαοθάλασσα την εθνικοποίηση της διώρυγας του Σουέζ. Για τους Αγγλογάλλους ήταν η σταγόνα που ξεχείλιζε το ποτήρι.

Σε μια μυστική συνάντηση στις Σέβρες, Βρετανοί, Γάλλοι και Ισραηλινοί αξιωματούχοι κατέστρωσαν το σχέδιό τους: μια ισραηλινή επίθεση στη Χερσόνησο του Σινά θα προκαλούσε ένα τελεσίγραφο, με το οποίο τόσο ο ισραηλινός όσο και ο αιγυπτιακός στρατός θα καλούνταν να αποσυρθούν από την περιοχή της διώρυγας. Βέβαιοι πως ο Νάσερ δεν θα αποδεχόταν τέτοιους όρους -την εγκατάλειψη της χερσονήσου και της διώρυγας -οι Βρετανοί και οι Γάλλοι θα βομβάρδιζαν αιγυπτιακές πόλεις και θα αποβίβαζαν στρατεύματα στο Πορτ Σαϊντ, ώστε να ελέγξουν την είσοδο της διώρυγας.

Οι Ισραηλινοί θα ανταμείβονταν απλόχερα. Η Γάλλοι τους προμήθευαν ήδη με όπλα ενώ στις Σέβρες συμφωνήθηκε και η παροχή πυρηνικής τεχνολογίας και ουρανίου για έναν μελλοντικό πυρηνικό αντιδραστήρα στη Ντιμόνα.

Στις 29 Οκτωβρίου οι ισραηλινές δυνάμεις εισέβαλαν στη χερσόνησο. Κι ενώ ο αιγυπτιακός στρατός ξεκινούσε να αντιμετωπίσει τους εισβολείς, η Βρετανία και η Γαλλία απαίτησαν την κατάπαυση του πυρός. Η επίθεση των Ισραηλινών αιφνιδίασε την αιγυπτιακή στρατιωτική ηγεσία. Ο Νάσερ πίστευε ότι θα κατευθύνονταν αρχικά προς την Αλεξάνδρεια. Η φρουρά στο Σινά είχε περιοριστεί σε 30.000 άνδρες, εκ των οποίων μόλις 10.000 ήταν μάχιμοι στρατιώτες πρώ-

7 Μάη 1960, Ο Γκαμάλ Άμπντελ Νάσερ στην Μανσούρα

ΣΟΥΕΖ 1956 – ΟΡΜΟΥΖ 2026

70 χρόνια στα Στενά της αντίστασης

της γραμμής ενώ μεγάλο μέρος του άφθονου σοβιετικού οπλισμού δεν είχε ακόμη καταστεί επιχειρησιακά έτοιμο. Παρά τις δυσκολίες οι αιγυπτιακές μονάδες στο Σινά πολέμησαν γενναία, ενώ οι Ισραηλινοί αλεξιπτωτιστές που αποβίβστηκαν στο πέρασμα Μίτλα υπέστησαν σημαντικές απώλειες.

Βόμβες

Όταν όμως μπήκαν και οι αγγλογαλλικές δυνάμεις στην επίθεση, η πλάστιγγα έγειρε αποφασιστικά ενάντια στους Αιγύπτιους. Πριν καλά καλά νυχτώσει στις 31 Οκτώβρη, οι πρώτες βρετανικές βόμβες έπεφταν στο Κάιρο και μέσα σε λίγες ώρες κατέστρεφαν την αιγυπτιακή αεροπορία. Έξι μέρες αργότερα, βρετανικά στρατεύματα αποβιβάζονταν στο Πορτ Σαϊντ, στην είσοδο της Διώρυγας, ενώ οι Γάλλοι καταλάμβαναν το Πορτ Φουάντ, στην απέναντι όχθη.

Το πλάνο των τριών συμμάχων φάνταζε καλοσχεδιασμένο και η έκβασή του βέβαιη. Ο αιφνιδιασμός και η στρατιωτική υπεροχή θα τους έδινε τον έλεγχο της περιοχής, η ήδη ασθενής οικονομία της Αιγύπτου θα στραγγαλιζόταν ασφυκτικά γρήγορα και η εχθρική στον Νάσερ αριστοκρατία μαζί με απογοητευμένους στρατιωτικούς θα τον ανέτρεπαν άμεσα ανοίγοντας τον δρόμο για ένα φιλικότερο καθεστώς.

Λογάριαζαν όμως χωρίς τον ξενοδόχο. Η εργατική τάξη και οι αγρότες της Αιγύπτου όχι απλά δεν στοιχίστηκαν πίσω από τους δουλικούς των Αγ-

γλογάλλων αλλά έτρεξαν να προμηθευτούν τα περίπου εκατοντάδες χιλιάδες τουφέκια και μικρότερα όπλα που έξιπνα αποφάσισε να μοιράσει με φορητά ο Νάσερ βλέποντας την αποτυχία του στρατού. Το σχέδιο των Σεβρών δεν θα άντεχε για πολύ απέναντι στον μαζικό ανταρτοπόλεμο που ετοιμαζόταν και οδηγούσε ήδη σε απώλειες στις γειτονίες του Πορτ Σαϊντ.

Στις Επιτροπές Λαϊκής Αντίστασης που δημιουργήθηκαν οι κομμουνιστές έπαιζαν καθοριστικό ρόλο τόσο στην ταχύρρυθμη στρατιωτική εκπαίδευση των νέων σε εργοστάσια και πανεπιστήμια όσο και στην οργάνωση των δικτύων της αντίστασης στις γειτονίες. Οι κομμουνιστές που ο Νάσερ αναγκαζόταν να αποφυλακίσει πήγαιναν απευθείας στα εργοστάσια για να οργανώσουν πολιτοφυλακές.

Συγχρόνως οι εισβολείς θα αντιμετώπιζαν ένα νέο μέτωπο. Ένα μαζικό αντιιμπεριαλιστικό κίνημα συμπαράστασης ξέσπασε πρώτα στο Ιράκ και γρήγορα, με τη βοήθεια της αστυνομικής καταστολής, μετατράπηκε σε ένα γενικευμένο κίνημα κατά της φιλικής στους Βρετανούς ιρακινής κυβέρνησης. Μαζικές διαδηλώσεις και συγκρούσεις ξέσπασαν σε Βαγδάτη, Βασόρα, Νατζάφ, Μοσοούλη και αλλού. Η κυβέρνηση κήρυξε κατάσταση έκτακτης ανάγκης, αλλά οι διαδηλώσεις συνεχίζονταν με αμείωτη ένταση. Ο κίνδυνος να χάσουν οι Άγγλοι τον έλεγχο και στο Ιράκ και τα τεράστια αποθέματα πετρελαίου του -όπως και συνέβη μετά από δύο χρόνια- γινόνταν πλέον αισθητός.

Το αντιπολεμικό κίνημα όμως θα έφθανε σύντομα και στο εσωτερικό. Στο Λονδίνο στις 4 Νοέμβρη δεκάδες χιλιάδες διαδηλωτές πλημμύριζαν την πλατεία Τραφάλγκαρ φωνάζοντας «όχι πόλεμος» και «κάτω ο Ήντεν». Ναυτεργάτες μοίραζαν μαζικά προκηρύξεις που καλούσαν σε απεργιακή δράση απέναντι στον πόλεμο ενώ καθοδόν προς τον πρωθυπουργικό οίκο στη Ντάουνινγκ Στριτ η διαδήλωση κατέληξε σε μαζικές βίαιες συγκρούσεις με την αστυνομία. Ήταν η μεγαλύτερη διαδήλωση της μεταπολεμικής εποχής, ενώ αντιπολεμικές διαδηλώσεις θα ξέσπαγαν και σε άλλες μικρότερες εργατοπύλεις.

Αποτυχία

Συνάμα, η προσπάθεια της Βρετανίας και της Γαλλίας να διατηρήσουν τον έλεγχό τους σε τμήματα της Μέσης Ανατολής και της Βορείου Αφρικής που έως τότε ήταν τσιφλίκια τους σήμαινε πως η εισβολή είχε οργανωθεί χωρίς το πράσινο φως από τους Αμερικανούς. Μια αμφισβήτηση της ηγεμονίας τους που ο **Αϊζενχάουερ**, τότε πρόεδρος των ΗΠΑ, θα ήταν διατεθειμένος να καταπιεί αν είχαν τουλάχιστον πετύχει σύντομα τους στρατιωτικούς τους στόχους. Η αποσταθεροποίηση όμως που μπορούσε να προκαλέσει η αποτυχία τους σε όλη τη Μέση Ανατολή, τινάζοντας στον αέρα την προσπάθεια για μια αντισοβιετική συμμαχία στην περιοχή, οδήγησε τις ΗΠΑ να προτείνουν στο Συμβούλιο Ασφαλείας του ΟΗΕ ένα ψήφισμα που καταδίκαιζε την εισβολή, και

ζητούσε άμεση κατάπαυση του πυρός και αποχώρηση των στρατευμάτων, από κοινού μάλιστα με την ΕΣΣΔ.

Μπροστά στη μαζική αντίσταση, την κατακόρυφη πτώση της Στερλίνας και σε όλα αυτά τα μέτωπα μαζί, Αγγλία και Γαλλία αναγκάστηκαν στις 7 Νοέμβρη να σταματήσουν τις επιθέσεις και να αποχωρήσουν τελείως από την περιοχή της διώρυγας πριν το τέλος του μήνα. Ο αντίκτυπος αυτής της ήττας ήταν τεράστιος. Μέσα στα επόμενα χρόνια οι δύο μεγάλες δυνάμεις θα αποχωρούσαν από δεκάδες πρώην αποικίες τους κάτω από την αντίσταση αντιαποικιακών κινήματων για τα οποία ο Νάσερ θα παρέμενε σύμβολο.

Τα νέα καθεστώτα προχώρησαν σε εθνικοποιήσεις και αναδιανομή γης βελτιώνοντας τη ζωή των απλών ανθρώπων. Όμως ο έλεγχος παρέμεινε στα χέρια μιας ελίτ γραφειοκρατών και στρατιωτικών που υπεράσπιζε τα συμφέροντά της όποτε οι εργάτες και οι αγρότες διεκδικούσαν περισσότερα, ενώ η αριστερά κατέληξε να γίνει ουρά των καθεστώτων. Προσανατολισμένη στις συμμαχίες με την ΕΣΣΔ προτίμησε τα παζάρια με τις νέες άρχουσες τάξεις από την προοπτική των εργατικών αγώνων και της επαναστατικής ανατροπής, καταλήγοντας ανίκανη να αντισταθεί στη νεοφιλελεύθερη στροφή της δεκαετίας τους '70.

Σήμερα, εβδομήντα χρόνια μετά, η ιμπεριαλιστική δύναμη που βρίσκεται σε κρίση είναι οι ΗΠΑ. Η ισοπέδωση της Γάζας και η γενοκτονία από το αγριεμένο τους μαντρόσκυλο όχι απλά δεν λειτούργησαν ενισχυτικά μετά τις ήττες των προηγούμενων δεκαετιών σε Ιράκ και Αφγανιστάν, αλλά οδήγησαν τον Τραμπ να πιστέψει ότι ο πόλεμος στο Ιράν θα ήταν μια εύκολη ιστορία.

“Στρατιωτική υπεροχή”, “στραγγαλισμός της οικονομίας”, “εσωτερικοί εχθροί” και “λαϊκή εξέγερση ενάντια στους μολιάδες”, τα ίδια λάθη Παντελάκη μου... Τίποτα δεν λειτούργησε με βάση το σχέδιο. Χτυπημένες αμερικάνικες βάσεις στις γειτονικές χώρες και στρατιωτική αποτυχία στο Ιράν παρά τις σφοδρές αεροπορικές επιδρομές. Απειλή παγκόσμιας οικονομικής κρίσης από το κλείσιμο των στενών του Ορμούζ και μονομερείς αποφάσεις των ΗΠΑ με Κίνα και Ρωσία να στραβοκοιτάζουν. Μαζικά αντιπολεμικά κινήματα από τη Νέα Υόρκη ως το Λονδίνο, και συγχρόνως στο Ιράν τα κινήματα που ένα προηγούμενο διάστημα πάλευαν ενάντια στο καθεστώς ήξεραν πολύ καλά πως οι αμερικάνικες βόμβες δεν θα τους απελευθέρωναν από τους Χομείνιδες ακόμα κι όταν αυτές τους πετύχαιναν.

Η φλόγα της παλαιστινιακής αντίστασης που δεν λείπει να σβήσει συνεχίζει να βάζει φωτιές στους ιμπεριαλιστές και η ήττα στο Ιράν μπορεί να ανοίξει την πόρτα για τους από κάτω να τους ξεφορτωθούν μαζί με τις δικές τους καταπιεστικές άρχουσες τάξεις.

Δημήτρης Δασκαλάκης

Το καλοκαίρι έχει ξεκινήσει, οι εξελίξεις τρέχουν και μια σειρά εκδόσεις της χρονιάς που πέρασε μας βοηθάνε να τις κατανοήσουμε, να βαθύνουμε τις γνώσεις μας για να οργανώσουμε την παρέμβασή μας σε όλα τα μέτωπα.

Είναι πλέον φανερό ότι ο Τραμπ κι ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός ηττήθηκαν στον πόλεμο που εξαπέλυσαν στο Ιράν, η Παλαιστινιακή Αντίσταση δεν λυγίζει και το Ισραήλ τα βρίσκει σκούρα στο Λίβανο. Ο πόλεμος αναζωπύρωσε το ενδιαφέρον για την ιστορία του Ιράν και της Αριστεράς εκεί. Μια καλή σύνοψη, ιδιαίτερα για το πρώτο ζήτημα, δίνει το βιβλίο του Ερβάντ Αμπραχαμιάν «Η Σύντομη Ιστορία του Ιράν» (εκδόσεις Σάλτο). Είναι το πρώτο βιβλίο αυτού του σημαντικού ιστορικού που μεταφράζεται στα ελληνικά και μας δίνει όλη την πορεία των ιμπεριαλιστικών επεμβάσεων, των ταξικών και πολιτικών συγκρούσεων αλλά και των κοινωνικών αλλαγών από τις αρχές του 20ου αιώνα μέχρι πρόσφατα. Η έκδοση του Μαρξιστικού Βιβλιοπωλείου «Ιράν, Ιμπεριαλισμός και πόλεμος, Αντίσταση και Επανάσταση» (επιμέλεια Λέανδρος Μπόλαρης) κυκλοφόρησε τις πρώτες κιόλας μέρες του πολέμου, κάνει την ίδια προσπάθεια, δίνοντας έμφαση στον ρόλο της εργατικής τάξης και τη στρατηγική της Αριστεράς.

Το βιβλίο του καθηγητή Σωτήρη Ρούσσου, με τίτλο «Η Μέση Ανατολή και ο πόλεμος στη Γάζα» και υπότιτλο «Ερμηνευτικά σχήματα και περιφερειακοί συσχετισμοί», αναλύει το πώς η αιφνιδιαστική επίθεση της Χαμάς στις 7 Οκτώβρη 2023 και η Παλαιστινιακή Αντίσταση ανέτρεψε τις ισορροπίες δεκαετιών και μεταμόρφωσε ριζικά τις σχέσεις ισχύος στην περιοχή, με το Παλαιστινιακό να επιστρέφει ως καταλύτης στην αναδιάταξη των περιφερειακών συσχετισμών. Πρόσφατα κυκλοφόρησε το βιβλίο του Haim Bresheeth-Zabner «IDF: Ο στρατός που έφτιαξε ένα έθνος» (εκδόσεις Οκτάνα). Η βασική του θέση είναι ότι το Ισραήλ δεν είναι ένα κράτος που απλώς διαθέτει στρατό, αλλά ένα κράτος που δημιουργήθηκε και συντηρείται δομικά από τον στρατό του.

Στις αρχές του 2026 κυκλοφόρησε η συγκλονιστική μαρτυρία του γιατρού Χρίστου Γεωργάλα «Ημερολόγιο Γάζας Ιατρική εν μέσω γενοκτονίας» (εκ-

Πολύ διάβασμα για το καλοκαίρι

δόσεις Τόπος). Το βιβλίο αυτό αποτελείται από σημειώσεις που κράτησε και φωτογραφίες που τράβηξε ζώντας και δουλεύοντας στο μεγαλύτερο ενεργό νοσοκομείο της Γάζας, Απρίλη και Μάη του 2025. Το βιβλίο των δυο δημοσιογράφων της Εργατικής Αλληλεγγύης Γιώργου Πίττα και Στέλιου Μιχαηλίδη «Αντίσταση και Αλληλεγγύη - Με την Παλαιστίνη ως τη Λευτεριά» (Μαρξιστικό Βιβλιοπωλείο) δίνει την εικόνα του κινήματος αλληλεγγύης και απαντάει στο ερώτημα ποιος θα σταματήσει την εθνοκάθαρση/γενοκτονία στην Παλαιστίνη.

Όλες οι ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις και πόλεμοι στη Μέση Ανατολή και τη Δυτική Ασία, όπως ο πρόσφατος στο Ιράν, έχουν σαν ιδεολογικό κάλυμμα την ισλαμοφοβία. Αυτή η σύγχρονη μορφή ρατσισμού είναι, επίσης, η ιδεολογική κάλυψη των επιθέσεων της άρχουσας τάξης και της Ε.Ε φρούριο ενάντια στους πρόσφυγες που ανοίγει το δρόμο στην ακροδεξιά και τους φασίστες. Γι' αυτό είναι πολύτιμη η δεύτερη έκδοση του βιβλίου «Η πάλη ενάντια στην Ισλαμοφοβία» (Μαρξιστικό Βιβλιοπωλείο). Το βασικό κείμενο του βιβλίου έχει γραφτεί από τον βρετανό μαρξιστή Κρις Χάρμαν κάνει μια αναλυτική εμβάθυνση του αντιφατικού χαρακτήρα των σύγχρονων ισλαμιστικών κινήματων. Από αυτή την άποψη έχει ενδιαφέρον και το συλλογικό έργο «Αν θέλει ο Θεός-Πολιτικό Ισλάμ, μειονότητες και διεθνής πολιτική στη Μέση Ανατολή» (εκδόσεις των συναδέλφων), ένα καλό αντίδοτο στα χοντροκομμένα κλισέ που περνιούνται για «αναλύσεις».

Πρόσφατα κυκλοφόρησε το βιβλίο του Πέτρου Παπακωνσταντίνου «Πολεμικός Καπιταλισμός. Η δεύτερη εποχή των Αυτοκρατοριών» (εκδόσεις Τόπος). Το βιβλίο το διατρέχουν σαν κόκκινο νήμα δυο βασικές -και σωστές- θέ-

σεις. Ότι η στροφή στην «πολεμική οικονομία» και τον μιλιταρισμό εδράζεται σε δυο στοιχεία. Την αδυναμία του σύγχρονου καπιταλισμού να ξεπεράσει την κρίση υπερσυσσώρευσης κεφαλαίου που εκδηλώθηκε με τη Μεγάλη Ύφεση του 2008-09 και των αλλαγών στις «τεκτονικές πλάκες του γεωπολιτικού ανταγωνισμού», ουσιαστικά στην ανάδυση της Κίνας. Έτσι ανοίγει ξανά η συζήτηση για τον ρόλο που έχουν παίξει ιστορικά το κράτος και οι εξοπλισμοί στον σύγχρονο καπιταλισμό. Το έργο του Κρις Χάρμαν στο βιβλίο «Καπιταλισμός Ζόμπι» και του Άλεξ Καλλίνικος στο «Νέα Εποχή της Καταστροφής» δίνουν αυτό το βάθος. Και βέβαια διαβάστε το κλασικό έργο του Ν. Μπουχάριν «Ιμπεριαλισμός και Παγκόσμια Οικονομία» -και οι τρεις εκδόσεις από το Μαρξιστικό Βιβλιοπωλείο.

Αντιπαράθεση

Η δεκαετία του 1940 συνεχίζει να είναι πεδίο αντιπαράθεσης με τη Δεξιά και τα ιδεολογήματα της άρχουσας τάξης. Από αυτή την άποψη το τελευταίο βιβλίο του Γιώργου Μαργαρίτη «Το ΕΑΜ και η εποχή του» (εκδόσεις Ειρήνη) αποτελεί ένα πυκνό, αλλά καθόλου δυσκολοδιάβαστο, βιβλίο που στις περίπου 200 σελίδες του, δίνει όλη την πορεία της ανάπτυξης του συγκλονιστικού κινήματος της Αντίστασης. Ένα από τα δυνατά σημεία, και σε αυτή τη δουλειά του Γ. Μαργαρίτη, είναι η ανάδειξη των κοινωνικών διεργασιών και συγκρούσεων στην περίοδο της Κατοχής, από τις απεργίες του φθινοπώρου του 1942 μέχρι τη μεγάλη μάχη της γενικής απεργίας ενάντια στην επιστροφή το 1943. Για μια συνολικότερη - και διαφορετική- ανάλυση διαβάστε το βιβλίο του Λ. Μπόλαρη «Αντίσταση η Επανάσταση που χάθηκε» (Μαρξιστικό Βιβλιοπωλείο).

Αυτές τις μέρες κυκλοφόρησε η συλ-

λογή «Μαρτυρίες από την αντίσταση, τον εμφύλιο, την υπερορία, τον επαναπατρισμό» (εκδόσεις Ασίνη) με επιστημονική επιμέλεια από τη Τζέλα Βαρνάβα-Σκούρα και τον Προκόπη Παπαστράτη. Οι εμπειρίες του κόσμου της Αντίστασης και της Αριστεράς είναι μια καλή απάντηση στη διαστρέβλωση της ιστορίας εκείνης της συνταρακτικής δεκαετίας.

Το βιβλίο του Άγγελου Τσέκερη «Ποιος κυβερνάει αυτόν τον τόπο Η πολιτική σύγκρουση στην Ελλάδα από τη δολοφονία του Λαμπράκη μέχρι τη Δικτατορία 1963-1967» (εκδόσεις Θεμέλιο) μας μεταφέρει σε μια εκρηκτική περίοδο που στο κέντρο της είναι η μεγάλη εξέγερση των εργαζόμενων και της νεολαίας, τα Ιουλιανά του 1965. Ο συγγραφέας θυμίζει τα γεγονότα με έμφαση στα αίτια του μετεμφυλιακού «βαθιού κράτους» και του «εθνάρχη» της Δεξιάς του Καραμανλή. Απαραίτητο διάβασμα για αυτή την περίοδο είναι η έκδοση του Μαρξιστικού Βιβλιοπωλείου «Ιουλιανά 1965». Το ημερολόγιο του Δημήτρη Λιβιεράτου είναι η πιο τρανταχτή απόδειξη ότι την ιστορία τη γράφουν οι από κάτω και όχι οι επώνυμοι. Ο Λέανδρος Μπόλαρης αναζητά τις ρίζες της έκρηξης των Ιουλιανών. Η Μαρία Στύλλου δίνει μια συνολική εικόνα αυτού του «πρώιμου ελληνικού Μάη» και κάνει τις συνδέσεις με το σήμερα και τα καθήκοντα του εργατικού κινήματος και της Αριστεράς.

Δυο ακόμα βιβλία μας πάνε ακόμα πιο πίσω στην ιστορία. Το βιβλίο της Βάσως Σειρηνίδου «Στα χρόνια της βίας» (εκδόσεις Θεμέλιο) έχει σαν θέμα «Εγκλημα, κοινωνία και συγκρότηση κράτους στην επαναστατημένη Ελλάδα (1822-1827)». Χρειαζόμαστε τέτοιες μελέτες που μας τραβάνε από τους ηρωικούς μύθους της εθνικιστικής ιστοριογραφίας και μας στρέφουν στις πραγματικές διαδικασίες μιας

επανάστασης που έβαλε τα θεμέλια για το αστικό κράτος και τις κοινωνικές σχέσεις. Δεν θα υπήρχε Ελληνική Επανάσταση χωρίς τη Μεγάλη Γαλλική Επανάσταση. Κι αυτή η επανάσταση έχει δεχτεί, τις τελευταίες δεκαετίες, έναν κυριολεκτικό βομβαρδισμό από την «αναθεωρητική» ιστοριογραφία. Από αυτή την άποψη αξίζει να διαβαστεί το βιβλίο του Θανάση Γάλλου (με πρόλογο της Άννας Καρακατσούλη) «Η ιστορία της τρομοκρατίας Το έτος V της Γαλλικής Επανάστασης (1793-1794)» (εκδόσεις Κέδρος).

Με αφορμή τον πόλεμο των Ηνωμένων Πολιτειών και του Ισραήλ στο Ιράν και τη διοργάνωση του Μουνιάλ του καλοκαιριού του 2026 από τις ΗΠΑ, μαζί με τον Καναδά και το Μεξικό, το βιβλίο του Δημήτρη Ραπίδη «Η μπάλα σε λάθος πόδια» (εκδόσεις Απρόβλεπτες) γίνεται ακόμη πιο επίκαιρο. Στο Μαρξιστικό Βιβλιοπωλείο μπορείτε να βρείτε και το προηγούμενο βιβλίο του συγγραφέα με τίτλο «More than a game! Το ποδόσφαιρο ως πεδίο έκφρασης και διεκδίκησης, πολιτικής σύγκρουσης και αντιπαράθεσης» όπως και το βιβλίο του Άγγελου Αναστασόπουλου «Του ωραίου, του μεγάλου και του αληθινού Ιστορίες από τους Ολυμπιακούς Αγώνες» (εκδόσεις Μωβ Σκίουρος).

Η συστηματική και πολύπλευρη επίθεση της κυβέρνησης της ΝΔ στη Ψυχική Υγεία έχει πάρει απάντηση από ένα κίνημα εργαζόμενων στις δομές της και χρηστών τους. Έτσι ανοίγει μια συνολικότερη συζήτηση για τον ρόλο της και τη σχέση της με την πολιτική και τη ταξική πάλη. Συμβολή σε αυτή τη συζήτηση είναι το βιβλίο του Florent Gabarron-Garcia (προλογίζει η Κ. Μάτσα) «Πολιτική ιστορία της ψυχανάλησης» (εκδόσεις Πότλας). Κόντρα στις απόψεις που λένε ότι η ψυχαναλυτική γνώση δεν έχει σχέση με την πολιτική, και την επιστρατεύουν για τους πιο αντιδραστικούς σκοπούς, ο συγγραφέας θυμίζει μερικές από τις πιο πολιτικοποιημένες, και επαναστατικές, στιγμές της ψυχανάλυσης. Το Μαρξιστικό Βιβλιοπωλείο έχει συμβάλει σε αυτή τη γενικότερη συζήτηση με την έκδοση του βιβλίου του Iain Ferguson «Μαρξισμός, Πολιτική και Ψυχική Δυσφορία».

A.M.

ΡΑΦΗΝΑ ΝΑΥΤΕΡΓΑΤΕΣ, ΚΑΤΟΙΚΟΙ -ΚΟΙΝΟΣ ΑΓΩΝΑΣ

Ενάντια στην ασυδοσία των εφοπλιστών, την ιδιωτικοποίηση και τα «master plan» της καταστροφής

Ναυτεργάτες και κάτοικοι της Ραφήνας ένωσαν τις φωνές τους την περασμένη Παρασκευή με μια μαζική, μαχητική συγκέντρωση στο λιμάνι της πόλης ενάντια στην ασυδοσία των εφοπλιστών που με την στήριξη της κυβέρνησης Μητσοτάκη καταστρατηγούν εργατικά δικαιώματα και απειλούν επικίνδυνα τις ζωές των κατοίκων και το περιβάλλον. Οι κινητοποιήσεις συνεχίζονται με 24ωρη απεργία των ναυτεργατικών σωματείων της ΠΕΝΕΝ, της ΠΕΜΕΝ και της Στέφενσων στις 3 Ιούλη. Μαζί με το δίκτυο συλλόγων SAVE RAFINA, συλλογικότητες και φορείς της πόλης θα συμμετέχουν στην απεργιακή συγκέντρωση στις 10πμ έξω από το Ε/Γ-Ο/Γ SUPER FERRY.

Το άμεσο πρόβλημα έχει να κάνει με την υπερφόρτωση του λιμανιού της Ραφήνας με περισσότερα πλοία από όσα αντέχει το λιμάνι που προέκυψε σαν αποτέλεσμα του σκληρού ανταγωνισμού ανάμεσα στις ναυτιλιακές εταιρίες ενόψει της καλοκαιρινής σεζόν με τη σφραγίδα του υπουργού Ναυτιλίας Κικίλια. Η υπερφόρτωση με τη σειρά της εντάσσεται στο "master plan" της κυβέρνησης Μητσοτάκη που απειλεί να μεταμορφώσει το λιμάνι και όλη την πόλη της Ραφήνας σε «λιμάνι γίγαντα», μεταφέροντας εκεί την ακτοπλοϊκή κίνηση του Πειραιά - κάτι που έχει αρχίσει ήδη να συμβαίνει χωρίς καν να υπάρχουν θέσεις για τα πλοία!

Συγκεκριμένα, ενώ υπάρχουν μόνο πέντε θέσεις πρόσδεσης και το λιμεναρχείο επιτρέπει την ταυτόχρονη πρόσδεση τεσσάρων πλοίων, το λιμάνι της Ραφήνας μέσα στο καλοκαίρι εξυ-

Ραφήνα 26/6. Φωτό: ΠΕΝΕΝ

πηρετεί 7-12 πλοία. Αποτέλεσμα αυτής της κατάστασης είναι ως και τρία πλοία να παραμένουν όλη τη νύχτα αρόδο, έξω από το λιμάνι, παρότι όπως καταγγέλλει η ΠΕΝΕΝ, «το ακυροβόλιο της Ραφήνας δεν είναι αναγνωρισμένο ως τέτοιο, δεν διαθέτει τις απαιτούμενες υποδομές και σε περίπτωση ατυχήματος δεν καλύπτει ασφαλιστικά ούτε τα πληρώματα ούτε τα πλοία».

Ευθύνη

«Δεν διατίθεται ούτε ρυμουλκό εάν σπάσει μια καδένα κατά την αγκυροβολία των πλοίων. Άραγε τότε ποιος θα έχει τότε την ευθύνη εάν πλοίο πέσει στα βράχια; Ο Β. Κικίλιας από τα πολυτελή γραφεία του στο ΥΕΝ;» καταλήγει η ανακοίνωση της ΠΕΝΕΝ. Παράλληλα με τους αυξημένους κινδύνους που δημιουργεί η υπερφόρτωση (μόλις μια εβδομάδα νωρίτερα το «Andros King» προσέκρουσε στον βόρειο λιμενοβραχίονα με αποτέλεσμα αυτός να κοπεί στα δύο) για τους εργαζόμενους στα πλοία η υπερφόρτωση

ση μεταφράζεται σε εξαντλητικά ωράρια, υπερεργασία, κόπωση, ελάχιστες ώρες ανάπαυσης.

«Τα πληρώματα των πλοίων χθες στην Ραφήνα έγραψαν μία σημαντική σελίδα στην ιστορία του Ναυτεργατικού κινήματος» ανέφερε ανάμεσα σε άλλα η ΠΕΝΕΝ στον απολογισμό της συγκέντρωσης (συνοδευτήκε από τρίωρη στάση) στην οποία τον λόγο πήραν ο πρόεδρος του σωματείου Α. Νταλακογιώργος, εργαζόμενοι στα πλοία και εκπρόσωποι των τοπικών κινήσεων και συλλογικότητων που συμμετείχαν. «Τα μέλη μας ανταποκρίθηκαν καθολικά στην απόφαση του Σωματείου τους, ενώ στην συγκέντρωση συμμετείχαν όλα τα πληρώματα όλων των πλοίων... Δυναμική ήταν η παρουσία του δικτύου Συλλόγων SAVE RAFINA.. Στη συγκέντρωση συμμετείχαν και δύο εκπρόσωποι της ΠΕΜΕΝ καθώς και ολιγομελές κλιμάκιο του ΠΑΜΕ».

Σε ανακοίνωσή της η κίνηση «Γη και Ελευθερία» καλώντας στην κινητοποίηση της περασμένης Παρασκευής κα-

Ραφήνα 26/6. Φωτό: Save Rafina

τήγγειλε ότι «ο οξύς ανταγωνισμός των εφοπλιστών από την έναρξη της φετινής σεζόν και ενόψει του νέου master plan που προβλέπει την επέκταση και ιδιωτικοποίηση του λιμένα Ραφήνας, έχει προκαλέσει ένα μπάχαλο στο λιμάνι» ενώ η «τοπική κοινωνία επισπράττει καυσαέριο, ηχορύπανση και φωτορύπανση» και τα πληρώματα των πλοίων βιώνουν "εξορία" για να εξυπηρετηθούν οι πλοιοκτήτριες εταιρίες».

Ακολούθησε το μαζικό κάλεσμα του Save Rafina, του δικτύου ενάντια στο master plan" στην οποία συμμετέχουν μια σειρά από σύλλογοι της πόλης, το οποίο με νέα ανακοίνωσή του καλεί «σε μαζική συμμετοχή στη συγκέντρωση μαζί με τα σωματεία των εργαζόμενων στα πλοία στις 3 Ιούλη καθώς και στο δημοτικό συμβούλιο Ραφήνας-Πικερμίου την Πέμπτη 2 Ιούλη στις 19:30 στο Δημαρχείο» τονίζοντας ότι «ο Δήμος οφείλει να μπει μπροστά για να προστατέψει την ασφάλεια, το περιβάλλον και την ποιότητα ζωής των δημοτών του με δυναμικές ενέργειες και κινητοποιήσεις».

«Να είμαστε όλοι εκεί για να ξαναστείλουμε το μήνυμά μας. Να μειωθούν τώρα τα πλοία σύμφωνα με τις επίσημες θέσεις ελλιμενισμού. Κανένα πλοίο αρόδο...Να σταματήσει η υπερφόρτωση του λιμανιού της Ραφήνας... Καμιά σκέψη για επέκταση του λιμανιού της Ραφήνας όπως προβλέπει να νέο Master Plan που αναμένεται να εγκριθεί σύντομα. Γιατί θα πολλαπλασιάσει όσα ζούμε τα τελευταία χρόνια κατά τη διάρκεια της τουριστικής σεζόν: Την ιδιότυπη και επικίνδυνη ομηρία να μην μπορούμε να μετακινηθούμε ούτε μέσα στην πόλη μας, ούτε προς την Αθήνα (ακόμη και σε περίπτωση έκτακτης ανάγκης). Την ατμοσφαιρική και θαλάσσια ρύπανση, την ηχορύπανση, τη φωτορύπανση που έχουν υποβαθμίσει την δημόσια υγεία, το περιβάλλον και την φυσιογνωμία της περιοχής μας.

Οι κάτοικοι, οι εργαζόμενοι και οι χρήστες του λιμανιού δεν διαπραγματευόμαστε τη ζωή, το περιβάλλον και την πόλη μας».

Γ.Π.

Για άλλη μια φορά, η κυβέρνηση και η πολιτική ηγεσία του Υπουργείου Κλιματικής Κρίσης και Πολιτικής Προστασίας επιλέγουν τον δρόμο της αδικίας και του εμπαιγμού απέναντι στους εποχικούς πυροσβέστες.

Η επικείμενη προκήρυξη για 600 Πυροσβέστες Επί Θητεία παρουσιάζεται ως ενίσχυση του Πυροσβεστικού Σώματος. Στην πραγματικότητα όμως, για εκατοντάδες έμπειρους εποχικούς συναδέλφους αποτελεί άλλη μία πόρτα που κλείνει κατάμουτρα. Ένα ακόμη κεφάλαιο στην ιστορία ενός κλάδου που ίσως έχει υποστεί τη μεγαλύτερη κοροϊδία από κάθε άλλον εργαζόμενο του Δημοσίου τα τελευταία χρόνια.

Το ηλικιακό όριο των 30 ετών αποκλείει τη μεγάλη πλειοψηφία των 2500 εποχικών πυροσβεστών και των 600+ πρώην εποχικών συναδέλφων. Των ανθρώπων δηλαδή που εδώ και χρόνια βρίσκονται στην πρώτη γραμμή της μάχης με τις φλόγες. Είναι πραγματικά εξοργιστικό. Όταν καίγονται τα βουνά, είμαστε αρκετά νέοι. Όταν απειλούνται σπίτια και χωριά, είμαστε αρκετά νέοι. Όταν πρέπει να επιχειρήσουμε επί δεκαπέντε ώρες μέσα σε καπνούς και στάχτες, είμαστε αρκετά νέοι. Όταν όμως έρχεται η ώρα της επαγγελματικής αποκατάστασης, ξαφνικά γινόμαστε «μεγάλοι».

Αυτή η πολιτική δεν είναι απλώς άδικη. Είναι βαθιά υποκριτική. Για πάνω από δύο δεκαετίες, εκατοντάδες εποχικοί πυροσβέστες κράτησαν όρθια την πυροπροστασία της χώρας... Και

ΕΠΟΧΙΚΟΙ ΠΥΡΟΣΒΕΣΤΕΣ

Η φωτιά μάς έκανε πυροσβέστες, η αδικία μάς κάνει αγωνιστές

σήμερα η ανταμοιβή μας είναι ο αποκλεισμός. Το πιο εξοργιστικό είναι πως η ίδια η Πολιτεία αναγνωρίζει καθημερινά την αξία της εμπειρίας μας. Κι όμως, επιμένει να αντιμετωπίζει τους εποχικούς πυροσβέστες ως εργαζόμενους μιας χρήσης. Ως φθινό προσωπικό που ενεργοποιείται όταν υπάρχουν ανάγκες και πετιέται στο περιθώριο όταν έρχεται η ώρα των δικαιωμάτων.

Κίνδυνος

Οι πάνω από 600 πρώην και νυν 2500 εποχικοί συνάδελφοι ζητούν το δικαίωμα στην εργασία. Ζητούν το δικαίωμα στην αξιοπρέπεια. Ζητούν το δικαίωμα να μην αντιμετωπίζονται ως ανάλωτοι. Και όλα αυτά τη στιγμή που η χώρα εισέρχεται σε μια από τις δυσκολότερες αντιπυρικές περιόδους των τελευταίων ετών. Οι επιστημονικές προβλέψεις κάνουν λόγο για ένα εξαιρετικά θερμό καλοκαίρι, με αυξημένο κίνδυνο μεγάλων πυρκαγιών

και ακραίων φαινομένων. Κάθε έμπειρος πυροσβέστης είναι πολύτιμος. Κι όμως, αντί να αξιοποιείται η πολύχρονη εμπειρία των εποχικών, επιλέγεται ο δρόμος του αποκλεισμού.

Οι εποχικοί πυροσβέστες δεν είναι αριθμοί σε έναν πίνακα, ούτε στατιστικά στοιχεία σε μια προκήρυξη. Είναι εργάτες της πρώτης γραμμής. Είναι αυτοί που κράτησαν όρθια την πυροπροστασία της χώρας όταν όλα κατέρρεαν γύρω τους. Η Πολιτεία θα μας βρει εκεί που πάντα βρισκόμασταν: Στην πρώτη γραμμή. Μόνο που αυτή τη φορά η μάχη δεν θα είναι απέναντι στις φλόγες. Θα είναι απέναντι στην αδικία. Και μέχρι να δικαιωθούμε, δεν θα κάνουμε ούτε βήμα πίσω. Ραντεβού στον δρόμο.

Ιωάννης Τσάκαλος,

μέλος του ΔΣ του ΣΕΠΕ

Σωματείο Εποχικών Πυροσβεστών Ελλάδος

Ένας μεγάλος διπλός σεισμός χτύπησε τη βόρεια Βενεζουέλα την περασμένη βδομάδα. Η ανθρώπινη και υλική συμφορά που προκλήθηκε και συνεχίζει να προκαλείται δεν είναι όμως φυσικό φαινόμενο. Είναι αποτέλεσμα της καταστροφής που ήδη συσσωρευόταν στη χώρα όλα τα τελευταία χρόνια. Η οικονομική κρίση, η πολιτική κατάρρευση, η ιμπεριαλιστική περικύκλωση, η πρόσφατη στρατιωτική επέμβαση του Τραμπ και οι εκβιασμοί των διεθνών τραπεζιών προετοίμασαν το έδαφος.

Επισημώς οι νεκροί είναι 1700 τη στιγμή που γράφουμε αυτό το κείμενο, όμως οι αγνοούμενοι είναι αρκετές χιλιάδες ακόμη. Τη μεγαλύτερη καταστροφή την υπέστη η Γουαίρα και οι προεκτάσεις της πάνω στην παραλία προς τα Ανατολικά. Η Γουαίρα είναι μισή ώρα από το Καρακάς, πάνω στην ακτή της Καραϊβικής, έδρα του μεγαλύτερου αεροδρομίου της χώρας. Η καταστροφή χτύπησε και το Καρακάς, που στις ακτές καταγράφονται εκατοντάδες κτίρια, ανάμεσά τους και μεγάλα ξενοδοχεία που κατέρρευσαν εντελώς.

Το Γενάρη οι ΗΠΑ έκαναν επέμβαση στη Βενεζουέλα και απήγαγαν τον πρόεδρο της χώρας, **Νικολάς Μαδούρο**, τον οποίο συνεχίζουν να κρατάνε όμηρο. Στην επέμβαση σκότωσαν πάνω από 50 μέλη της φρουράς του Μαδούρο. Είχαν προηγηθεί μήνες αμερικάνικης πειρατείας και δολοφονικών επιθέσεων στα πλοία που μετέφεραν πετρέλαιο από και προς τη Βενεζουέλα. Ο Τραμπ περηφανευόταν πως πλέον οι ΗΠΑ θα κυβερνάνε τη Βενεζουέλα και πως το πετρέλαιο και ο πλούτος της χώρας θα πάει στα χέρια των Αμερικάνων. Άφησε έκθετους όμως τους φιλοαμερικάνους αντιπολιτευόμενους που ετοιμάζονταν να αρ-

ΒΕΝΕΖΟΥΕΛΑ Πόνος, αλληλεγγύη και οργή

Φωτό: AP

πάξουν την εξουσία και αγκάλιασε την **Ντέλι Ροντρίγες**, την αντιπρόεδρο του Μαδουρο, η οποία ανέλαβε να υλοποιήσει με το πιστόλι στον κρόταφο αυτά που ζητάει η Ουάσινγκτον.

Πλέον οι Αμερικάνοι ελέγχουν τα έσοδα από το πετρέλαιο όπως και τα έσοδα από τα ορυχεία, αλλά και μια σειρά από κρατικές εταιρείες και αποθεματικά του βενεζουελάνικου κράτους. Ταυτόχρονα οι κυρώσεις και οι αποκλεισμοί που έπνιγαν τη Βενεζουέλα για χρόνια, ακυρώνονταν με το σταγονόμετρο. Μόλις την περασμένη Τρίτη δόθηκε εντολή από την αμερικάνικη κυβέρνηση να επιτραπεί η είσοδος υλικών ανθρωπιστικής βοήθειας.

Κατάρρευση

Δύο από τα τρία νοσοκομεία στη χτυπημένη περιοχή έχουν βγει εκτός λειτουργίας, δεν υπάρχει τρεχούμενο νερό ενώ το ρεύμα και τα τηλέφωνα λειτουργούν κατά διαστήματα. Η κατάρρευση ωστόσο του συστήματος υγείας δεν ήρθε με το σεισμό, αλλά

προϋπήρχε και τώρα έρχονται στο φως οι συνέπειες.

Ο σεισμός έγινε αφορμή για κινητοποίηση από τα κάτω σε ένα βαθμό που δεν περίμενε η κυβέρνηση. Το 70% των ανθρώπων που βρίσκονται στη Γουαίρα, ψάχνουν στα συντρίμια και προσπαθούν να βοηθήσουν τον κόσμο να επιβιώσει είναι εθελοντές. Η κυβέρνηση έστειλε το στρατό και την αστυνομία αλλά αντί για ανακούφιση προκάλεσε την οργή του κόσμου. Ο κόσμος υποδέχτηκε τους φαντάρους που έφτασαν με τα πολυβόλα στα χέρια με διαμαρτυρίες: "Γιατί φέρατε όπλα; Δεν χρειαζόμαστε όπλα εδώ. Με ένα φτυάρι και έναν γκασμά ο καθένας έπρεπε να έχετε έρθει". Όμως για την Ροντρίγες το βασικό καθήκον είναι να διατηρήσει την τάξη. Έβαλε την αστυνομία να στήσει μπλόκα απέναντι στους εθελοντές, οι οποίοι σε κάποιες περιπτώσεις τα έσπασαν για να συνεχίσουν τη δουλειά τους. Στο Καρακάς οι φοιτητικοί σύλλογοι και τα συνδικάτα έκαναν μαζικές διαδικασίες γύρω από τα πεσμένα κτίρια, οργανώνοντας

τα πρώτα βήματα αλληλεγγύης και εντός της πρωτεύουσας και στη Γουαίρα.

Αλλά από την πρώτη στιγμή προέκυψε ένα αίτημα: να περάσουν στον έλεγχο του κόσμου όλοι οι διαθέσιμοι πόροι και οι δυνατότητες του κράτους, κι όχι να είναι στα χέρια του Τραμπ, του στρατού και της Ροντρίγες.

Όρνια

Αντίθετα, την κυβέρνηση της Ροντρίγες την απασχολούσαν εντελώς διαφορετικά πράγματα πριν έρθει ο σεισμός. Βρίσκεται σε διαπραγματεύσεις με διεθνείς τράπεζες, πετρελαϊκές εταιρείες και το ΔΝΤ για τη μεγαλύτερη αναδιάρθρωση χρέους στην ιστορία του Ταμείου, 240 δισεκατομμύρια δολάρια. Σε μια χώρα που βρίσκεται υπό αποκλεισμό εδώ και μια δεκαετία, που δέχτηκε επέμβαση και τώρα δεν μπορεί ούτε να οργανώσει τη στέγαση και τις βασικές ανάγκες των ανθρώπων που έχασαν τα σπίτια τους και τις δουλειές τους, οι τραπεζίτες φέρονται σαν όρνια. Επιχειρούν να εξασφαλίσουν ότι θα πάρουν όσο το δυνατόν μεγαλύτερο μερίδιο από τον πλούτο της χώρας. Τα χρέη αυτά πρέπει να διαγραφούν, όχι να μετατραπούν σε εφιάλη για τις γενιές και γενιές απλών ανθρώπων στη Βενεζουέλα.

Η Γουαίρα είναι από μόνη της ένα μεγάλο παράδειγμα αποτυχίας του μοντέλου της "Ριβιέρας" που ο Τραμπ και οι ιμπεριαλιστές έφτασαν να διαφημίζουν ακόμη και για τη Λωρίδα της Γάζας. Πάνω στον τεράστιο πετρελαϊκό πλούτο της Βενεζουέλας, η περιοχή μετατράπηκε σε τουριστικό κέντρο

στη δεκαετία του '60 και του '70. Όταν όμως έπεσε η τιμή του πετρελαίου στη δεκαετία του '80, το μοντέλο κατέρρευσε, η συντήρηση των ξενοδοχειακών κέντρων έγινε αβάσταχτη και την αποτυχία των καπιταλιστών τη φορτώθηκε ο απλός κόσμος.

Τον Δεκέμβρη του 1999 ήρθε η μεγάλη καταστροφή με τις πλημμύρες που ξεφόρτωσαν τα υλικά από τα βουνά που χωρίζουν τη Γουαίρα από το Καρακάς πάνω στα σπίτια. Οι νεκροί ξεπέρασαν τους 15 χιλιάδες. Ο νεοκλεγείς πρόεδρος Τσάβες αξιοποίησε εκείνη τη στιγμή, ανοίγοντας το δρόμο για καινούργια κρατικά και συλλογικά προγράμματα οικοδόμησης εργατικών κατοικιών καταγγέλλοντας το μοντέλο της ελεύθερης αγοράς που έφερε την καταστροφή. Ο κόσμος χειροκρότησε τη στροφή: ήταν πολύ προτιμότερος ένας στρατός που χτίζει σπίτια από έναν στρατό που καταστέλλει. Αλλά ο πραγματικός έλεγχος του πλούτου και της εξουσίας δεν πέρασε στον κόσμο και τις εθελοντικές πρωτοβουλίες του. Ο "σοσιαλισμός" έμεινε στους τίτλους των κρατικών οργανισμών αλλά δεν μετατράπηκε σε πραγματική κοινωνική αλλαγή. Από την ανοικοδόμηση της Γουαίρα στις αρχές του 2000 κερδισμένοι έβγαιναν πάλι οι ιδιώτες και η ηγεσία του στρατού. Όταν η κρίση και ο ιμπεριαλιστικός αποκλεισμός ξαναστραγγάλισε τη Βενεζουέλα, αυτοί οι μηχανισμοί επέβαλαν τη θέλησή τους πάνω στην πλειοψηφία του κόσμου. Τώρα, οι ίδιοι κάνουν μπίζνες με τον Τραμπ και το ΔΝΤ, ενώ ο κόσμος ξαναψάχνει τη ζωή του κάτω από τα ερείπια.

Νίκος Λούντος

Η Ευρώπη βιώνει ένα πρωτοφανές κύμα καύσωνα και η αντιμετώπιση των κυβερνήσεων και των αφεντικών είναι να μας καλούν να το συνηθίσουμε. Τα 40ρια χτυπάνε χώρες που δεν είναι καθόλου προετοιμασμένες για τέτοιες συνθήκες, όχι μόνο την Ισπανία, αλλά, τη Γαλλία τη Γερμανία, την Ουγγαρία και την Πολωνία. Χώρες όπως η Ολλανδία και η Βρετανία ζουν τον πιο θερμό Ιούνη στην ιστορία τους. Τα ρεκόρ επεκτείνονται και στις νυχτερινές θερμοκρασίες που πολλές φορές δεν πέφτουν κάτω από τους 30 βαθμούς κι έτσι το κόστος με πολύ μαζικούς όρους στη υγεία των ανθρώπων είναι πολλαπλάσιο.

Υπολογίζεται ότι πάνω από 1300 θάνατοι μέσα στον Ιούνη συνδέονται με το κύμα ζέστης. Το περιοδικό των αφεντικών, *Εκόνομιστ*, που αρέσκειται να κάνει στατιστικές για κέρδη και για θανάτους, δημοσίευσε ένα μοντέλο που δείχνει πως τρεις μέρες τέτοιου καύσωνα μπορεί να οδηγήσουν σε 12 χιλιάδες θανάτους, με πόλεις όπως το Παρίσι, το Λονδίνο, το Μιλάνο να βλέπουν αύξηση του κινδύνου θανάτου από 180% ως πάνω από 300%. Όπως εξηγούν οι επιστήμονες, οι θάνατοι από την αύξηση της θερμοκρασίας είναι πολύ περισσότεροι από όσους καταγράφονται επίσημα, γιατί πολλές φορές η ζέστη επιδεινώνει την κατάσταση των ήδη ασθενών και επιταχύνει το θάνατο των ηλικιωμένων. Μια ανάλυση υπολόγισε σε 63 χιλιάδες τους θανάτους από τη ζέστη το 2024.

Οι επιπτώσεις είναι ακόμη ευρύτερες. Για παράδειγμα ήδη αυξήθηκαν κατακόρυφα και οι πυρκαγιές και ο κίνδυνος πυρ-

ΚΑΥΣΩΝΑΣ Πέτιση η «πράσινη μετάβαση», πέτιση και η «προσαρμογή»

καγιάς. Ολόκληρο αυτό το κόστος το πληρώνουν εντελώς δυσανάλογα οι πιο φτωχοί. Τα νοσοκομεία έχουν ασυνήθιστα μεγάλη πληρότητα. Η δουλειά γίνεται ανυπόφορη, αλλά για τα αφεντικά είναι πολύ πιο εύκολο να κάτσουν στο σπίτι τους. Όσοι δουλεύουν χειρωνακτικά ή κάτω από τον ήλιο καταπονούνται ακόμη περισσότερο. Αυτοί που υποφέρουν από μακροχρόνιες ασθένειες, όσοι ζουν μόνοι τους, οι πιο ηλικιωμένοι έχουν επιπλέον ανάγκες από ό,τι συνήθως, αλλά για τα συστήματα υγείας δεν προβλέπονται έξτρα πόροι, μάλλον το αντίθετο.

Αύξηση θερμοκρασίας

Η Ευρώπη είναι η ήπιερος με το μεγαλύτερο ρυθμό αύξησης της θερμοκρασίας. Το 2025 είχε αρνητικό ρεκόρ για τις μέρες με το περισσότερο κρύο. Μέσα σε έναν πλανήτη που έχει ανεβάσει το μέσο όρο της θερμοκρασίας του κατά 1,4 βαθμούς Κελσίου σε σχέση με την προβιομηχανική εποχή, η Ευρώπη καλπάζει ακόμη πιο γρήγορα. Οι επιστημονικές εξηγήσεις είναι πολυπαραγοντικές. Αλλά σίγουρα επηρεάζει το γεγονός ότι τμήματα της Ευρώπης βρίσκονται εντός του Αρκτικού Κύκλου που είναι η περιοχή του πλανήτη με τη μεγα-

λύτερη αύξηση θερμοκρασίας. Ενώ τα τελευταία χρόνια έχουν μειωθεί αισθητά οι χιονοπτώσεις στις μεγάλες οροσειρές της Ευρώπης, ανατροφοδοτώντας το φαινόμενο. Το χιόνι λειτουργεί κανονικά ως ανακλαστήρας του ήλιου. Όταν δεν υπάρχει, η γη απορροφά κι άλλη ζέση.

Οι καπιταλιστές αφού εγκατέλειψαν τα μεγάλα λόγια της μάχης ενάντια στην κλιματική αλλαγή, τώρα μιλάνε για "προσαρμογή". Αλλά όπως ακριβώς το κυνήγι του κέρδους δεν τους επιτρέπει να βάλουν φρένο στην εκπομπή αερίων του θερμοκηπίου, η ίδια λογική κάνει την προσαρμογή σκέτο ευχολόγιο. Πραγματική προσαρμογή θα σήμαινε ένα μεγάλο πρόγραμμα δημόσιων νοσοκομείων, μια στεγαστική ανοικοδόμηση της Ευρώπης με κατοικίες που και προσαρμόζονται στη θερμοκρασία αλλά δεν σπαταλούν ενέργεια. Θα σήμαινε μείωση των ωρών εργασίας, πολλαπλασιασμό των μέσων μαζικής μεταφοράς, ορθολογική οργάνωση της δουλειάς, για να μειωθούν οι άσκοπες μετακινήσεις. Αντί γι' αυτό, η ηγεσία της Ευρωπαϊκής Ένωσης περιμένει τον καύσωνα να περάσει, να μετρήσει νεκρούς και να συνεχίσει να συσσωρεύει εξοπλισμούς για τον πόλεμο που μαίνεται στην Ουκρανία και ακόμη παραπέρα.